

ALLERS FAMILIE-JOURNAL

Klostret, hvortil man heises op i et net.

Nogen av de mest besynderlige klostre, man kjender, ligger paa „det hellige fjeld“ Athos, paa den chalkidiske halvø i Det ægæiske hav. Foruelt paa cirka tyve klostre og flere hundre celler og fjeldhuler bor her ca 6000 munk, mest grækere og russere, sil stille liv, optat av daglange gudstjenester og videnskabelige og menneskekjærlige gjerninger. Skjønt klostrene er bygget paa bratte klipper og omgil av frygtelige kløfter, har sjørøvere altid været en stor plage for de fromme pater paa Athosfjeldet, og ul gennem de ellers saa fredelige klostermurer kan man se store kanoner peke frem som en trussel mot piratene paa havet. Enkelte av klostrene er bygget paa aldeles utilgængelige fjeldtopper — saaledes som det ses her paa billedet — og enslags fiskenelevator er det eneste transportmiddel der fører op til de hellige eremitters skjønt beliggende boliger.

En hjemmelaget hektograf.

En hektograf kan sies at være den aller enkleste form for et hjemmetrykkeri: Man skriver eller tegner det man vil ha mangfoldiggjort med en egen sort blæk paa almindelig skrivepapir, lægger dette et øieblik paa hektografen — og straks efter kan man uten videre proceduræ faa indtil et halvt hundre pene, klare kopier av det skrevne, fuldstændig overensstemmende med originalen. Denne artikkel handler om hvorledes man lager en hektograf.

En hektograf er en baade praktisk og morsom ting. Den er meget let at fremstille — det viser vi nedenfor —, og den har et temmelig stort virkefelt. Er der f. eks. fest i familien, og en av dens medlemmer derfor har sadlet den vingede gænger, Pegasus, saa er hektografen produkt til at mangfoldiggjøre dette aandsprodukt, uten at man behøver at uleiliggøre boktrykker med det og paa sig de dermed forbundne omkostninger. Og hektografen gir produktet et passe beskedent, passe improvisert utseende, som paa forhaand virker avvæbende paa en — naturligvis uberettiget — kritik.

En anden anvendelse av hektografen er til fremstilling av barne- og skoleblader. Den har her den meget store fordel for et virkelig boktrykkeri at den er istand til at fremstille illustrationer likesaa let som tekst. Over man sig litt i at skrive som trykte bokstaver, kan der oppnaas rigtig pene resultater, og skrives manuskript paa kopterpapir (d. v. s. haardt, gjennemsigtig papir) er det en meget let sak at forsyne bladet med passende illustrationer baade i form av bilder, smaa tekstbilleder og rigtig helbilder. Man behøver bare at føde frem presenten og a'er av illustrerte b'ader, legge kopi papiret over det valgte parti av illustrationen og ganske enkelt kalke de forskjellige linjer og streker over. Her gjælder det naturligvis at vælge skriftene og s' dem naturligvis alværdig og klare som mulig.

En tredje anvendelse er f. eks. etiketter til syltetøi, saft, vin etc. — eller billetter til teaterforestillinger paa dukke-teatret osv.

En hektograf er som sagt en baade morsom og praktisk ting, og her følger recepten:

En ca 2 cm. høi kasse lages av sink. Størrelsen av kassen avhænger naturligvis av hvilket format papir man ønsker at benytte. Istelefor sink kan en trækkasse, eller endog en flat papaske benyttes, men dette er ikke saa godt, for skal massen smeltes om, kan den ikke saa let tas ut av en slik øske.

Hektografmassen som i smeltet tilstand skal støpes i kassen kan lages færdig, men den kan ogsaa lates billig fremstilles paa forskjellig maate, f. eks. efter en av følgende tre anordninger:

- 1) 100 gram lim, 100 gram glycerin, 200 gram vand
- 2) 100 gram lim, 375 gram glycerin, 375 gram vand, 50 gram kaolin.
- 3) 100 gram lim, 100 gram dekstrin, 1000 gram glycerin, ca 50 gram svovlsur harvt

Hovedbestanddelene er lim og glycerin. Blandingen bør holdes konstant varierende. Er den færdige hektografmasse for haard, maa massen smeltes om og litt mer glycerin og vand tilsættes, eller omvendt.

De strin tilsættes bare for at massen lettere kan avvækes og derved blækket fjernes, naar hektografen har været brukt. S'aa er hektografen efter bruk u'en at bli vasket av, vil blækket av sig selv

forsvinde ved at det trænger ned i massen.

Kaolin eller svovlsur baryt tilsættes bare for at gjøre massen lys og derved skrifter mer synlig paa massen; men hektografmassens kopieringssevne paavirkes ikke av dette.

De bestanddele som skal til en blanding smeltes sammen, helst over et vandbad, mens man rører godt om. Det tas derefter av varmen og omrøres stadig indtil massen begynder at bli tykkere; den støpes da ut i kassen og skal da danne et aldeles g'at lag, frit for blærer. Er der feil i overflaten, enten blærer eller ujevnheter, kan disse fjernes ved at føre et varmt strykejern over hektografen og de ved smelte overflaten paa det ujevne sted; men strykejernet maa naturligvis ikke komme i berøring med massen; det maa holdes like over, saa bare varmen fra jernet smelter hektografens overflaten.

Er hektografen færdig, skrives eller tegnes det som ønskes kopiert paa et stykke glat papir med en egen slags blæk som i blækker g'ar under navnet hektografblæk (anilinblæk). Naar dette er tørt (der maa ikke brukes træk-papir) lægges papiret med den beskrevne side ned mot hektografen, og papirets baksider strykes over med en omvendt tør svamp. Papiret trekkes forsigtig av, og skrifter vil da staa omvendt paa hektografmassen. Papiret hvorpaa skrifter ønskes overført, lægges paa hektografen, og paa baksiden strykes let over med en næsten tør svamp eller klut (en børste kan ogsaa brukes). Papiret trekkes av, og skrifter vil da staa paa det. Et nyt papir lægges paa, og et avtryk tas, og saa videre. Naturligvis vil de første avtryk bli de kraftigste i farven.

S'aa er hektografen har været brukt, vaskes overflaten av med litt vand og en bløt svamp, og den er da færdig til senere bruk. Hektografen bør oppbevares tildekket for at holdes fri for støv.

Blækket som skal til lommer det sig neppe at fremstille selv; hektografblæk kan faas i meget smaa flasker i enhver bokhandel. For dem som ønsker at fremstille det selv tilsættes et par opskrift:

Til violet blæk: 2 gram alkohol, 15 gram vand, 25 gram paa isebli al.

Til rødt blæk: 2 gram alkohol, 20 vand, 5 gram eddiksyrt rosanilin.

Fig 1. Hektografens hovedbestanddele er lim, glycerin og vand

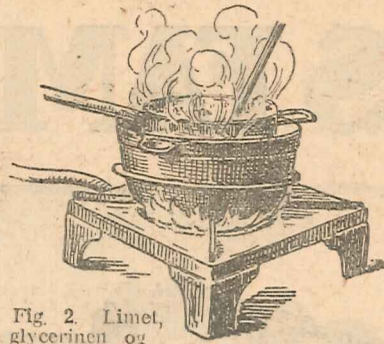

Fig 2. Limet, glycerin og vandet kokes sammen i et vandbad under stadig omrøring.

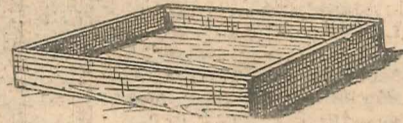

Fig 3. En flat kasse av blik eller træ, 35—40 centimeter lang og vel 20 centimeter bred, tjener til at rumme hektografmassen.

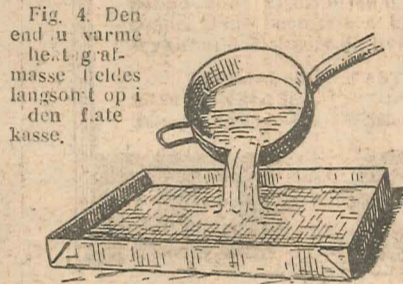

Fig 4. Under varme hektografmasse holdes langsomt op i den færdige kasse.

Fig 5. Er der ujevnheter eller blærer paa hektografmassens overflaten, naar massen er avkjølet, fjernes disse ved at man holder et varmt strykejern 5—10 cm. over hektografens overflaten.

Fig 6. Det, man vil mangfoldiggjøre („trykke“), skrives med hektografblæk paa et stykke godt glat papir.

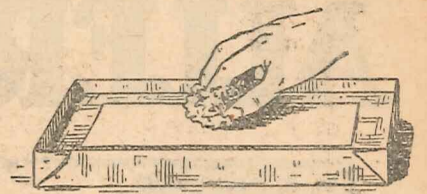

Fig 7. Naar det skrevne er tørt, lægges papiret med den beskrevne side ned mot hektografmassen, og man stryker derefter med en næsten tør svamp let henover papirets baksider.

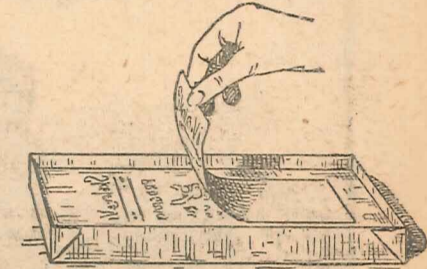

Fig 8. Naar papiret har ligget paa hektografen i no en minutt, trekkes det av langsomt og forsigtig. Skrifter staa nu — „omvendt“ — paa hektografmassen.

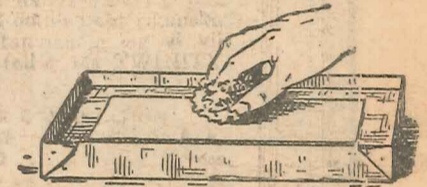

Fig 9. Et stykke ikke for glat papir lægges derefter paa, og der strykes med en svamp eller en børste henover papirets baksider.

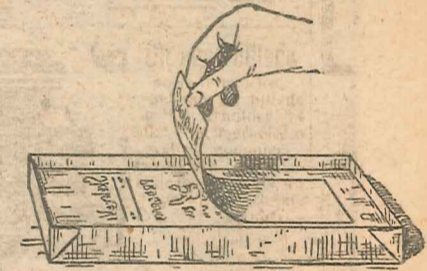

Fig 10. Naar papiret har ligget et øieblik trekkes det av forsigtig.

Fig 11. Naar „trykningen“ er tilendebragt, og man ikke ønsker fler avtryk, avvaskes hektografmassen med vand og en bløt svamp.

VIL DE BLI dygtig el. montør, maskinist, verkemester, tegner, dampmaskinist, fyrbøter etc. saa deltag i vor velkjendte undervisning pr. korrespondence. Ingen forkundskaper. Forlang prospekt! De faar det gratis. Sveriges Tekniska Korrespondensinstitut, Kungsg. 53, Malmö. Dir.: Civilingeniør C. F. Lundberg.

Christiania Blommagasin Grundlagt 1739. **Leketoi** stadig nyheter.

Barber Dem selv med „HANOTT“ sikkerhetsbarbermaskine. „HANOTT“, der har bøiet og stilbart blad (næst som „Gillette“), er den bedste, fineste og eleganteste barbermaskine i handelen og aldeles delikat i bruk. At skjære sig med den er utelukket. „HANOTT“ er av hel messing og ekstra forsolvet. Bladene er tveeggede og av prima fjerstaal. Trods sin prisbillighet overtræffer „HANOTT“ baade i godhet og utstyr selv de dyreste barberapparater. Koster med 6 blade og i elegant etui kun kr. 9.00 pr. stk. Leveres ogsaa i stort elegant etui med speil, smuk, fornikket sæpekest og sæpehylse for kr. 11.50 pr. stk. (0 stk. reserveblade kr. 2.80). Sendes utenbys mot postopkrav eller forskudsbetaling + porto fra: **L. HA IDBERG & CO. :: Rusløkveien 12 :: Kristiania.**

Nilen kem. Fabrik, Kristiania. Telegr. adr.: Nilwollo. Egg, B ke- og Vaffelpulver etc. er og blir bedst.

NORSKE KJØBMAND Forbruksvareforretning. TELEFON 2658/12. **SJO**

Avertér i „Allers Familie-Journal“.

VARE-MÆRKE **MENTHOLATUM** INDREGISTRERET

Middel til utvortes bruk med ufalleg anvendelse. Faas gjennem alle apoteker (uten recept). Priser: tuber kr. 1.50, kuller 175, 325 og 600. Gratis prøve utleveres paa alle apoteker eller indendes fra Genealdepotet for Mentholatum, Østbrogade 4, København O. **DE ØVER EN VELJERNING mot ethvert menneske, De gjør bekendt med MENTHOLATUM.**

FAMILIE-JOURNAL

Nr. 7

12 februar 1920.

44 aarg.

Politisk bal i England.

(Til hestaaende billede).

Det engelske samfund er to institutioner som altid har haft den største betydning for rikets politik. Det er den politiske banket og det politiske bal, og det er ikke let at sige hvilken af disse to traditionelle fester har spillet den største rolle i det britiske rikes skjebne. Ved den politiske banket er det bare herrene som mødes, og her er det da som regel en enkelt stor politiker som med sin tale ved desserten giver festen dens betydning. Det er ved slike politiske banketter at mænd som Lord Beaconsfield og Gladstone, Salisbury og Lloyd George har holdt de store politiske taler som er blevet telegraferet til og har læst verden til at lytte og har argt den engelske politikals reining. Inje baade indad og udad. Til det politiske bal kommer damene fra Londons fornemme verden sammen med sine mænd eller fædre. Mens man ved den politiske banket ofte kan iagttage en viss spartansk enkelthet i klædningen — herrene bærer bl. a. adrig ordensdekorationer —, præges det politiske bal af en luksus og elegance som vidner om det engelske fornemme selskabs rigdom og smag. Her bæres ofte familjesmykker av umaadelig værdi, og damedagene som repræsenterer formuer er ofte smykket med kniplinger som i aarhundreder har tilhørt samme slekt og som har sin egen roman. De engelske damer har ganske vist først nylig faaet politiske rettigheder; men de altid har. Deres indflydelse i politikken har ofte været meget større end i land, hvor kvinder baade har stemmeret og valgbarhet. Ved et slikt politisk bal, hvor der er tale om politik i sideværelserne, har det ofte haendt, at der mellem to valser er truffet politiske avtaer av vidt-rækkende betydning.

Oftentimes er der ved et politisk bal hundreder av gjester. Hos markisen og markisen av Londonderry, som nylig gav politisk bal i sit palæ i Mayfair i London, var der møtt henved 2000 gjester, melle mange herrer og damer. Ballet var til ære for Lloyd George og Bonar Law, de to store politiske

To tusen gjester ved en aftenfest i det fornemme engelske selskap. Markisen og markisen av Londonderry holder politisk bal i sit palæ i Mayfair i London.

Originaltegning av F. Matania. Enereproduktionsretten for Skandinavien erhvervet av „Allers Familie-Journal“.

førere, og saagodtsom alle de som var budne, møtte. Det var et farveblendende og diamantgnistrende syn, da gjestene gik opover den store trap og øverst blev ønsket velkommen av markjøn og markisen. I det store rikshandshus var der plads nok til de to tusen gjester, men der var selvfølgelig ikke tale om „sittende souper“. Gjestene kom først ved ti-tiden om aftenen og efter etpar timers forløp reiste de attil hjem. Kanske hadde de fleste ikke faat andet end et glas champagne og en kjeks, men de hadde trykket vertens og vertindens haand, de hadde hilst paa Lloyd George, de hadde snakket litt politik, var blit set og hadde selv set, og det er nu engang det man venter av et politisk bal i det fornemme engelske selskap.

Den glade blaast.

Paa landet.

Der stryker en blaast over tak og fløi og smutter et taarn forbi. Den pusler ned mellem mur og gavl og spiller halløi med alskens skravl, rusker i tak og river i tavl og ler igjen mot det fri.

Saa stryker den blaast ad den vide vel, saa kaat som den unge fol. Den kysser i farten det visne blad, der skjælver og vet ikke hvor og hvad, men daler saa bævende hjertensglad i blink fra den blanke sol.

Saa stryker den blaast over kjær og klit og fløiter sin glade sang. Den danser over det stride græs og rusker kaat i en pjusket hes, svinger saa rundt om det nære nes og fløiter endnu en gang.

Du kaate blaast og du glade blaast, min ven og min friske bror, vi to slaar følge saa godt vi kan, vi søker det samme vide land og gaar mot den samme, frie strand ad mange vildsomme spor.

Paa vandet.

Jeg heiser mit seil for en lystig sydøst og lader de smaabølger synge; paa landjorden fik jeg kun kummerlig trøst for det, som kan trætte og tyngte. Men herute fandt jeg naar skumsprøitet staar i sus omkring stevnen og sider, den farende blaast som en bra kammerat, en trofast og hæderlig sliter.

Jeg stryker avsted, og den susende vind staar lystig mot seil og mot planker; den bleker mit haar, og den bruner mit kind og ammer de lyseste tanker; den synger saa mangen en kjær melodi — jeg mindes en sang av min moder — og bølgen spiller akkorden dertil alt efter de gladeste noder.

Du feiende blaast og du farende vind, din vei er der ingen, som binder; men alt, hvad du sang mot mit blussende kind, saa varmt gjennom blodet mig rinder. Saa stryker jeg hen over sjøenes speil omkap med den farende brise. Den lærte mig tonen. Jeg kjender dens klang og synger dens freidige vise.

Erich Erichson.

Man kalder det kjærlighet.

Av

H. Courths-Mahler.

(Autorisert oversættelse.)

(Fortsat.)

Pia hadde med sin ungdoms elasticitet og sine friske nerver forbausende hurtig fundet sig tilrette i dette selskabelige liv. Nu mindel hun ikke lenger om den lille, frygt-somme bondepige som var kommet dit i februar maaned. Nu bar hun sine elegante og smagfulde toiletter som hun selv valgte med den samme ynde og selvfølgelighet som andre fornemme damer.

Det hadde virkelig været en let sak for grevinde Egberg at bibringe Pia den fornødne anstand — meget lettere, end hun hadde trodd. Hurtigere, end hun hadde anset det for mulig, var Pia blit bekjendt med en elegant og fornem dames vaner.

Men takket være grevindens forstaaende og varsomme veileining mistet hun ikke derfor sin indtagende friskhet og oprindelighet.

I grevindens omgangskreds var komtesse Pia snart blit en kjendt og yndet person. Man søkte hendes selskap som en frisk kilde, ved hvilken man kunde forfriske sig og man moret sig over hendes træffende og ubesmykkede ytringer.

Til alt held hadde komtesse Pia endnu ikke lært at lyve. Det høieste, hun kunde præstere, var at tie, naar hun en gang ikke turde si sandheten.

Bare en fiende hadde Pia — og det var statsraadinde Koler. Den gamle dame hadde endnu en gang samlet glødende kul paa Pias hode, den gang hendes nevoer ankom til badestedet. Hun betvang sin vrede og forestilte sine nevoer for Pia og hadde øiensynlig opmunret disse til at gjøre stormende kur til den unge dame. Men Pia forblev ganske kold og uberørt overfor alle denslags bestræbelser. Det hadde de andre herrer maattet erfare. Statsraadindens nevoer var absolut ikke egnet til at bli farlige for Pia, og hun avfeide dem med samme ubekymrethet og uskyldighet som alle de andre — kanskje litt mindre elskværdig.

Saa maatte nevoene reise igjen med uforrettet sak. Det glemte den gamle dame Pia endnu mindre end „den avskyelige, gamle dame“. Antipatien mellem Pia og hende var ihvertfald gjensidig. Pia hadde dog al sympatien paa sin side, for den gode statsraadinde var virkelig en landeplage. Pias doin om hende gik fra mund til mund som bevingede ord.

Pia var blit meget gode venner med baronessene Linden. Tvillingsøstrene holdt meget av hende. De folte sig som etslags beskyttere overfor Pia. Og ve den som kom for nær hende.

Den ivrig drevne ridesport var tillike ogsaa et fast baand mellem dem. For det meste var de unge damer ledsaget av baronessenes mor og staldmesteren. Men undertiden red ogsaa friherre Linden selv med dem. „Guvernaante“ blev meget beundret som en førsteklases ridehest og hadde likesom sin unge frøken en hel del selvbevissthet.

Ogsaa baronessene red paa ædle dyr, og at friherren gjorde det, var en selvfølge. Den statelige, kraftige mand med det skarpt markerte ansigt og de tre unge, vakre ryttersker hørte ogsaa til badestedets mest interessante typer. Enhver nyankommen blev gjort opmerksom paa dette firkløver.

Og da der nu kom sportsmaend fra alle land til det store veddeløp, opnaadde de tre dristige ryttersker ogsaa opsigt og beundring hos dem. Pia sat brillant i en dame-

sadel og saa bedaarende ut i sin elegante, nydelig sittende ridedragt.

Nu red de tre unge damer ofte ut med en hel kavalkade. Alle vilde være sammen med dem, og allermost blev Pia fetert. Ikke bare, fordi hun var den rike arving, men fordi man fandt hende indtagende og nydelig. Hendes solskinsoine og det vidunderlige, guldskinneende haar som nu kom riglig til sin ret vakte overalt opsigt.

Men hun foretrak aldrig nogen blandt herrene. Hun var like høflig og venlig mot alle, men hun hadde aldrig et varmere blik til den ene end til den anden. For hende fandtes der bare en mand som fik hendes hjerte til at banke hurtigere — og det var Hans Rif.

Nu var hun ikke fuldt saa uvidende som før. Mangt og meget i hendes omgivelser hadde git hende noget at tænke paa. Ogsaa i hendes nærvær talte man av og til om forskjellige kjærlighetsaffærer og delikate forhold. De muntre baronesser moret sig snart over et, snart over et andet par og gjorde Pia opmerksom paa dem. Engang fortalte baronesse Herta at en fælles bekjendt av dem var „vanvittig forelsket“ i en ung dame som blev meget beundret paa grund av sin klassiske skjønhet.

Da maatte Pia igjen tænke paa de ord som statsraadinde Koler hadde sagt om Hans Rif og den „vakre, unge enke“. Med sælsomt bankende hjerte spurte hun lavt:

„Herta, hvad vil det egentlig si at en mand elsker en kvinde vanvittig?“

Herta lo høit.

„Aa, din lille dompap — vet du ikke det?“

„Nei.“

„Aa — det kommer av at du aldrig har været i pensionsanstalt. Der lærer man slikt. Naa ja — hvorledes skal jeg forklare dig det? Tænk dig at en mand lærer en kvinde at kjende som han kommer til at elske heftig. Hvis der saa stiller sig hindringer iveien for ham — jeg mener — hvis han ikke kan gifte sig med hende, saa kan han bli rent vanvittig av kjærlighet og — nei — det kan ikke forklares! — Kan du ikke tænke dig det? Han blir simpelthen rent syk av længsel efter at eie hende — forstaar du det?“

Pia saa ret frem med store, forskrækkede barneøine.

„Ja — jo — eller nei — jeg forstaar det egentlig ikke. Denne kjærlighet maa da i grunden være en frygtelig følelse.“

Søstrene lo.

„Det har du vel ingen anelse om, Pia?“

„Nei.“

„Naa — jeg skal forklare dig kjærlighetsens væsen,“ sa Hilde med et litet, drømmende smil, for hun sværmet sterkt for en ung, vakker diplomat.

„Ja, gjør det,“ bad Pia.

Hilde deklamerte smilende:

„Englene kalder det himmelsk fryd, djævlene kalder det helvedes pine — menneskene — kalder det kjærlighet.“

Pia sa disse ord nogen ganger hen for sig for at indprente sig dem. Hun var ikke stort klokere nu — men saa meget visste hun dog at kjærligheten kunde være meget forskjellig i sit væsen.

„Pia, har du aldrig elsket?“ spurte Herta leende.

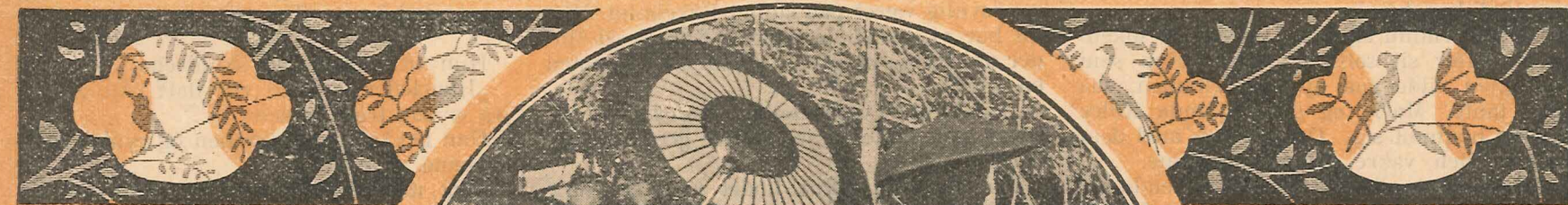
Pia trak litt usikkert paa skuldrene.

„Jeg vet ikke hvad du mener, Herta. Jeg elsker min far høit — og og — saa tante Marie — og ja — og endnu andre mennesker —“

Hilde lo.

„Aa, din lille dompap, du er virkelig meget naiv endnu. Det kalder man jo ikke at elske. Man kan bare elske en mand som man, enten man vil eller ikke, maa skjænke sit hjerte og som man elsker over

all andet paa jorden og hvis hustru man ønsker at bli.“

Pias hjerteslag holdt paa at stanse. Hun blev hoirod. „Hans Rif!“ Det stod med flammeskrift paa bunden av hendes sjæl. Og „Hans Rif!“ jublet det pludselig inde i hendes bryst. Hun kunde ha ropt dette navn høit.

Men hun holdt læbene fast lukket. Den jublende glæde forsvandt straks igjen. Hun tænkte med en smertelig følelse paa at Hans Rif hadde elsket en ung, vakker enke „vanvillig“.

Lavl og nølende spurte hun videre:

„Kan et menneske elske slik som dere mener mer end en gang?“

Hilde rystet energisk paa hodet. Hendes nittenaarige hjerte trodde bare paa en eneste kjærlighet.

„Nei, Pia, den egte, rette kjærlighet kommer bare en gang,“ sa hun med overbevisning.

Pia trak pusten tungt.

„Men — hvis nu — naa ja — hvis nu for eksempel en mand elsker en kvinde med en slik kjærlighet som gjør ham syk av længsel efter hende — og denne kvinde saa gir ham en kurv — kan han saa gifte sig med en anden?“

„Naturligvis,“ sa Hilde, „det kan han. Han kan indgaa et konvensgiftermaal med en anden.“

Pia satte op nogen store øine.

„Et konvensgiftermaal? Hvad er det?“

„Det er et egteskap som man indgaaer av fornuft, men ikke av kjærlighet. Da bryr ikke manden sig om sin hustru eller omvendt. Han gifter sig da bare med hende, fordi deres forhold passer godt sammen, eller fordi han behøver en husfrue eller av en anden fornuftsgrund. Undertiden gjør han det ogsaa for at faa hendes penger. Men det er meget foragtelig. Hans hjerte tilhører jo stadig den anden som han ikke kan faa. Saaledes er det ogsaa, naar en kvinde indgaaer fornuftsgiftermaal. Det forekommer desværre ofte — det kan du stole paa.“

Pia sat ganske blek og forskrækket overfor søstrene. Med et sælsomt tungt hjerte tænkte hun:

„Nu vet jeg det. Hans vil bare ha mig til hustru av fornuftsgrunder. Hans hjerte tilhører en anden.“

Delte satte sig fast i hendes hode og pinte hende frygtelig. Og under denne samtale modnedes hun i sit indre. Hun blev paa-faldende stille og indadvendt og talte ikke mer til grevinden om sin længsel efter Hans. Hendes hjerte var undertiden saa tungt og fuldt at hun følte sig rent syk. Da stod det klart for hende at hun elsket Hans saa høit at hun kunde bli syk av længsel efter ham — „skjønt jeg vet at han ikke elsker mig, men en anden.“

Grevinden merket godt at Pia var forandret og at hun ofte stirret ut i det fjerne med et sørgmodig, længselsfuldt blik. Hun ante ogsaa at Pias længsel efter Hans vokste for hver dag, og at hun formodentlig var blit sig sin kjærlighet til Hans bevisst og

En kvartet av smaa buddhister ute paa kjøretur.

Japanerne elsker sine barn og behandler dem alltid med den største omhu og kjærlighet. Fra barnas første leveaar forsøker forældrene at utvikle deres sans for alt hvad som er vakkert i naturen, og omgivelsenes farvemættede pragt gjør vel ogsaa sit til at de smaa japanere tidlig lærer „glæden over skjønnhet“ at kjende. Se bare paa billedet her av de fire smaa gutter som er ute paa den daglige formiddagstur i riksdjæven. Har de grund til andet end at fryde sig? Kirsebærblomstene drysser som den fineste sne fra trærnes grener, solen bader alt i et lyshav, ja man synes næsten at høre de kvitrende spurveflokker i bambushækken! Lykkelige barn som vokser op i al denne ynde og skjønnhet!

derfor ikke mere talte om ham med den barnslige likefremhet som i den første tid. Men hun ante ikke at der gnaget en orm i den knop som holdt paa at utfolde sig.

Hun merket dog at Pia modnedes mer og mer under bevisstheten om sin kjærlighet. Det barnslige, troskyldige uttrykk i hendes ansigt forsvandt og hendes træk fik et andet, mer sjælfult præg. I de klare øine laa der likesom et ængstelig spørsmål til skjæbningen.

Naar hun var i selskap, var hun munter og livlig som alltid. Men der var ogsaa likesom en dæmper paa denne munterhet. Derved blev hun endnu mer tiltrækkende end før, og antallet av hendes beundrere blev større for hver dag, uten at hun la merke til det.

Saa kom den store sæsong. I denne tid florerte selskapslivet i alle genrer livligere end før.

Pia og grevinde Egberg blev revet med av forlystelsenes malstrøm. De tre unge damer som var næsten uadskillelige var kjendte personer. Folk gjorde hverandre opmerkksomme paa dem og trængte sig hen i deres nærhet.

Ved den avholdte blomsterkorso kjørte Pia med tvillingsøstrene i en nydelig pyntet vogn og tilrop og beundrende blik fulgte dem. Det var hovedsagelig Pia som tiltrak sig alles øine. Hun hadde paa sig et fortryllende toilette — rosenrød musselin-chiffon over hvitt, og selv saa hun ut som en maifrisk blomst blandt alle de blomster som smykket vognen.

Mange blaserte herrer folte igjen blodet rulle hurtig gjennom sine aarer ved synet av hende. Om end Pia ikke var nogen ubetinget skjønnhet, saa var der til gjengjæld en usigelig friskhet, ynde og elskelighet utbredt over hele hendes person, og den uskyldrene sjæl som straalte ut gjennom hendes solskinsøine forhøide hendes ynde og tiltrækning.

Naar hun av og til spiste sammen med tante Marie og et større selskap i et av de elegante hoteller, eller hun promenerte i parkene sammen med den brogede menneskemængde, trængte en skare beundrere sig alltid i hendes nærhet, og ingen vilde i denne elegante, unge dame ha gjenkjendt det vilte pikebarn som tidligere hadde tumlet sig i guttedragt og utført halsbrækkende kunststykker.

En dag blev Pia i trængsten skilt fra sit selskap. Saavidt hun kunde, trak hun sig tilbake fra menneskesværmene og ventet paa at nogen av hendes ledsagere skulde vende tilbake til hende.

I samme øieblik gik et litet selskap, bestaaende av damer og herrer, forbi hende. Nogen av herrene kjendte hende og hilste ærbødig paa hende.

Pia gjengjældte deres hilsen og lot sine øine gli henover selskapet. Da blev hun pludselig fængslet av to vidunderlige, mørke kvindeøine. Disse øine lyste ut fra et mat-hvitt ansigt av likefrem bedaarende skjønnhet. Likesom magnetisk tiltrukket fæstet Pias øine sig paa denne vidunderlig vakre kvinde som øiensynlig gjorde en av herrene et spørsmål angaaende hende.

Pia husket nu at hun allerede den foregaaende dag hadde set denne vakre dame, da hun spiste middag paa hotellet. Men da hadde hun bare beundret den vakre profil. Hun hadde ikke set ind i de vakre øine.

Den vakre, fremmede dame hadde baa-ret en særlig original og elegant dragt, og alles øine, ogsaa Pias, var fløiet beundrende over til hende.

Men statsraadinde Køler som hadde sittet like overfor tante Marie meddelte med sin skingrende stemme:

„Den dame der i det ekstravagante toilette er fru Brinken, herren ved hendes hoi-re side er hendes svoger og like overfor hende sitter fyrst Irkan, en rik russer, med hvem man tror fru Brinken som er enke skal gifte sig. Jeg har lært disse mennesker at kjende idag. Grev Geldern forestilte mig for dem.“ — —

Med en uforklarlig interesse saa Pia efter den vakre dame. Hun syntes aldrig at ha set et vakrere dameansigt. Og da hun saa ind i de mørke øine, fik hun en uforklarlig følelse av at hun hadde set disse øine før. Det var som om disse øine mindet hende om noget længst forbigangent. Den fremmede dame saa ogsaa endnu en gang øiensynlig interessert bort paa Pia med et sælsomt blik som Pia ikke kunde forklare sig,

men som vakte en underlig følelse av beklenthet hos hende.

Pia stod endnu en stund og saa sig søkende om efter sit selskap. Men netop som hun igjen vilde gaa op paa tribunen, saa hun tante Marie og statsraadinde Køler komme henimot sig. Og sammen med dem kom — den vakre, fremmede dame.

Statsraadinden hadde foresillet hende for grevinden. Fru Brinken hadde med indtagende elskværdighet spurt grevinden, om hun ikke savnet komtesse Bøkeholm, og da grevinden bejaet dette spørsmål, hadde hun tilbudt at føre damene bort til komtesse som nogen herrer i forbigaaende hadde gjort hende oppmerksom paa.

Saa gik de tre damer tilbake for at hente Pia. Det øvrige selskap, til hvem nu ogsaa fru Brinkens selskap hadde sluttet sig, ventet paa et bestemt sted.

Pia blev saa forestillet for fru Brinken som ikke tok sine mørke øine fra den unge pikes ansigt. Og hun manøvrerte saa behendig at hun kom til at gaa alene med Pia litt bakenfor de andre damer.

„Komtesse, opholder De Dem ogsaa her for veddeløpenes skyld?“ spurte hun i en let konversationstone, men med øiensynlig spændt interesse.

Pia kunde heller ikke vende sine øine fra den vakre fremmede. De mørke øine liketrem fortryllet hende. Hendes uerfarne øine saa ikke at fru Brinken var ute over den første ungdom. Og den vakre dame var for den saks skyld ogsaa istand til i sit likse, hvite veddeløpstoilette at skuffe mer erfarne øine med hensyn til sin alder. Man vilde neppe ha anset hende for otte og tyve aar, skjønt hun allerede var over fire og tredive. Men det visste hun bare selv. Hun opgav sin alder til det som passet hende bedst.

„Jeg har været her i vinter, frue,“ svarte Pia.

Fru Brinken løftet haanden med en skjelsk gestus.

„Aa — er det ikke frygtelig kjedelig her om vinteren?“

„Ikke for mig — for før jeg kom til grevinde Egberg, levde jeg meget ensomt.“

„De bodde vel paa slottet Bøkeholm?“ spurte den vakre dame smilende og betraktet Pia forskende.

„Ja, frue. Min far er svakelig og lever helt tilbaketrukkent.“

Uttrykket i fru Brinkens ansigt blev endnu mer spændt.

„Det gjør mig meget ondt. Jeg kjendte Deres far for nogen aar tilbake. Dengang var han — ganske frisk og livsglad.“

Pia saa forbauset ut.

„Aa — det maa være meget længe siden, frue — mer end ti aar siden — og dengang maatte De ha været meget, meget ung.“

Fru Brinken smilte sølsomt.

„Ja, meget ung — men ikke saa ung som De vist tror.“

Der kom et spørgende uttryk i Pias ansigt.

„Frue, har De nogensinde været paa slottet Bøkeholm?“

Der gik en let trækning over fru Brinkens øientok — og saa falt hun sig straks igjen.

„Det kan nok være, komtesse — man er jo snart her, snart der. Hvorfor spør De om det?“ spurte hun undvikende.

Pia smilte uskyldig.

„Da de gik forbi mig for en stund siden og saa paa mig, fik jeg en følelse av at det ikke var første gang, jeg saa Deres øine. Det var som om jeg blev mindet om noget der horer fortiden til.“

Fru Brinken lo sagte.

„Aa — en slik følelse har man ofte, naar man ser ind i et ansigt. Men det kan jo

være at De har set mig før. Jeg har høist sandsynlig været paa slottet Bøkeholm. Men nu har vi naadd de andre. Kanske vi finder anledning til at tale uforstyrret sammen engang.“

„Det skulde være deilig. Kanske De besøger min tante — jeg mener grevinde Egberg?“

Fru Brinken bøide hodet med et yndig smil.

„Fru grevinden har allerede været saa elskværdig at opfordre mig til at besøke sig paa hendes mottagelsesdag. Jeg kommer sikkert — om saa bare for at tale med Dem, komtesse. Jeg vil meget gjerne spørre Dem om forskjellige ting.“

„Aa ja — jeg glæder mig til at se Dem igjen.“

Saa gik de bort til De andre. Fyrst Irkan og hr. Brinken lot sig nu forestille for Pia. Fyrsten var en fin, elskværdig herre med litt graasprængt haar og et ansigt som røbet et bevæget liv. Hans meget slanke, knapt middelshøie skikkelse hadde noget ungdommelig over sig. Man sa at der bodde en forbausende kraft og elasticitet i denne slanke skikkelse.

Pia likte fyrsten meget godt, men Brinken indgød hende en følelse av ubehag trods hans vakre, mandige skikkelse og indsmigrende elskværdighet. Hun likte ikke hans øine. De lyste saa sølsomt urolig og hadde et stikkende blik.

— — —

Fru Brinken begav sig sammen med sit selskap til tribunen. Fyrsten holdt sig like ved siden av hende, saa hun ikke kunde veksle et eneste fortrolig ord med Brinken. Men der var blitt vekslet et betydningsfuldt blik mellem dem.

Efter endt veddeløp begav hele selskapet sig ind paa hotellet for at spise middag. Fyrsten hadde leiet en række værelser der. Ogsaa fru Brinken og hendes formentlige svoger hadde tat ind der.

De fandt spisesalen næsten overfylt allerede. Bare et bord i nærheten av utgangen var endnu tomt. Dette var reservert fyrsten og hans selskap. Like overfor dette bord hadde friherre Linden med sine døtrer, grevinde Egberg med Pia og nogen andre herrer og damer tat plads. Man hilste paa de nyankomne i avstand.

Fru Brinken satte sig saaledes at hun kunde se Pia, og hendes blik utøvet igjen den besynderlige, magnetiske indflydelse paa den unge komtesse. Undertiden smilte hun bort til hende, og dette smil fortryllet Pia som det fortryllet alle mennesker.

Det selskap i hvilket Pia befandt sig, brøt tidligere op end fyrst Irkans. Det var allerede sent, da damene trak sig tilbake, mens herrene gik til en elegant restaurant en time tid. Næste morgen lot Brinken sig melde hos sin „svigerinde“.

Indhylltet i en fin, let morgenkjole sat fru Brinken i en av de dype lænestoler i sit værelse. Hun saa merkelig blek og træt ut. Nu kunde man ikke ta feil av hendes rigtige alder.

Hun fæstet sine øine spørgende paa ham og der kom liv i hendes slappe træk.

„Justus, vil du mig noget særlig?“ spurte hun lavt.

Hans øine flakket urolig omkring og hans tænder bet sig saa fast sammen at den underste del av hans ansigt blev sterkt fremhævet og gav hans ansigt et absolut brutalt uttryk.

Han trak en stol bort ved siden av hende og kastet sig i den.

„Hvor vidt er du med fyrst Irkan?“ hvisket han.

„Ikke videre end igaar,“ mumlet hun.

Han knyttet hændene.

„Fordømt — det gaar saa forbistret langsomt med ham. Tror du at du naar maallet?“

Hun trak træt paa skuldrene.

„Hvorled s kan jeg vile det? Aa, Justus, jeg er saa træt av dette liv.“

Han bet tændene sammen og rynket øiebrynene.

„Jeg med — det kan jeg forsikre dig. Men si mig et andet middel til at skaffe penger? Vi maa ha penger. Vi har ikke en øre. Jeg kan ikke engang betale regningen her paa hotellet. Hvis vi ikke faar midler, vil vi bli arrestert som hotelbedragerer! Liane, du har ikke længer lykken med dig overfor mændene.“

Hun lukket sukkende øinene et øieblik. Saa sa hun: „Jeg er træt — træt. Jeg væmmes ved dette liv. Aa — hvad vilde jeg ikke gi for en rolig, sikker, om end beskedent tilværelse!“

„Skal det være en bebreidelse?“ spurte han skarpt.

Hun la sin haand paa hans arm og i hendes blik laa en næsten hundeaglig hengivenhet. Hvad Liane Brinken end hadde syndet i sit liv, hvor meget hun end hadde løiet og bedraget — et var egte hos hende — kjærligheten til denne mand som var blitt hendes skjæbne og under hvis indflydelse hun var sunket dypere og dypere — saa dypt at hun ikke kunde finde op igjen.

„Nei, nei, Justus, ingen bebreidelser! Du kan jo ikke gjøre for at du er likesaa fattig som jeg og at vi begge har den ulyksalige lyst til komfort og luksus som vi hittil har kunnet tilfredsstille paa denne maate. Men hvad skal det bli av os, naar denne kilde er uttørret, naar jeg — blir gammel og styg? Aa, Justus, jeg er saa ræd for fremtiden!“

„Vi har jo alltid den utvei — at gaa ut av livet!“ fremstøtte han hæst.

Hun gøs og omfavnet ham.

„Nei — aa, nei — ikke dø! Jeg vil saa gjerne hvile ut sammen med dig paa et stille sted — i et sorgløst, hyggelig hjem.“

Han lo haardt.

„Ogsaa til det horer der penger — mange penger — mange fler, end vi kan samle sammen i vor usikre eksistens. Spare og sulte det vil jeg ikke — leve og nyde — eller dø!“

Hun klamret sig ængstelig til ham.

Justus — jeg vil si dig noget — jeg har en plan. Det vil falde mig tungt at utføre den — men jeg vil allikevel gjøre det.“

„Hvad vil du gjøre?“

„Henvende mig til grev Bøkeholm.“

Hans øine skinnete.

„Aa — den ide har du faat ved møtet med komtesse?“

„Nei — jeg hadde den før det. Jeg visste bare ikke hvordan jeg sku'de bære mig ad. Jeg vil aapent tilstaa for dig at jeg allerede for to aar siden har skrevet til greven. Brevet kom imidlertid tilbake uapnet. Han er uforsønlig.“

„Det kunde jeg ha sagt dig paa forhaand,“ sa han haanlig.

„Og allikevel — hvis nogen skal kunne os — saa er det ham. Han er meget rik — for ham vilde det være saa let at hjelpe os til at finde ro. Og da jeg saa hans datter for mig, s'og det ned i mig som et lyn: hun maa hjelpe mig — med eller mot sin vilje! Hun maa paa en eller anden maate føre mig til sin far. Jeg maa utforske gjennem komtesse hvordan forholdene for tiden er paa Bøkeholm, og saa prøve at faa indflydelse over hende. Hun maa hjelpe mig til at faa et brev bragt hendes far ihænde. I dette brev vil jeg søke at røre hans hjerte. Han er god og ædel, slike mennesker har alltid et svakt punkt, hvor de kan rammes, naar man bare kommer i berøring med dem.“

Ungdom, skjønnhet

og hattemoder.

Den amerikanske unge pike bærer den hat, hun vil, og hun sætter den som hun har lyst til. Det er, hvad man kan læse ut av disse tre billeder. Den første: en „bulchat“, kjækt slått op og med en fjær stukket ind gjennom pullen. Den anden: sort og hvit floiel, en skinnende hvit perleblomst til at holde esprit-bu-keiten sammen — og det hele yndefuldt trukket ned over øinene! Og den tredje: en indtagende, liten tarban med antikke guldblomster. Tre modeluner, sprunget like ut av en fashionabel New Yorker-hattebutikk!

„Naa ja du kan jo altid forsøke det. Men det hjælper os ikke over den allerførste tid. Jeg hadde sikkert haabet at fyrsten vilde ha erkaert sig igaar. Saa kunde vort gamle lif ha skaffet os penger igjen. Siden affæren med baron Rif har vi ikke længer hat lykken med os, og vi eier nu ikke andet end gjæld. Forsøk dog at faa fyrst Irkan til at erklære sig — vi har kniven paa strupen, hvis han ikke hjælper os ut av klemmen.“

„Oprigig talt, Justus, saa har jeg intet haab mer. Fyrsten er blit koldere i de sidste dager — siden vi fulgte efter ham fra „Det har jeg ikke lagt merke til; han overbyr jo sig selv i opmerksomheter.“ Ostende og hit.“

Hun smilte resignert.

„Men hans øine er blit koldere, mer kritiske. Tro du mig — han begynder at trække sig tilbake — jeg føler det.“

Brinken trampet med foten.

„Fordømt! Hvad skal vi saa gjøre? Vi kan jo ikke likelitem tiggje av ham! Da blir det først rigtig galt, og han avspiser mig med en almisse. Du maa stramme dig op, Liane. Du har alltid seiret naar du har villet! Men jeg tror du ikke vil mer.“

„Jeg kan ikke mer,“ fremstøtte hun med blekt ansigt. Og hun klynget sig ængstelig til ham. „Justus — bare du maa ikke vende dig fra mig — du maa fortsætte med at elske mig. Uten dig kan jeg ikke leve!“

Han rev hende til sig og kysset hende med næsten brutal heftighet.

„Du vet at heller ikke jeg kan eller vil leve uten dig, Liane. Den som du virkelig skjænket din kjærlighet, vilde jeg dreie halven om paa.“

Hun lo lykkelig.

„Ak, jeg elsker jo dig — bare dig, min Justus. Og se nu ikke saa mørk og trist ut. Jeg skal gjøre hvad jeg kan for at hjelpe os — ogsaa uten fyrsten.“

„Men hvortledes skal vi slippe ut av knipen?“

Hun reiste sig og gik med sine glidende, rytmiske bevægelser bort til et litet skap. Ut av det tok hun nogen smaa smykkeetuer. Dem rakte hun ham smilende.

„Saa disse stener erstattet med falske.

Overskuddet vil saa hjelpe os over nogen uker.“

Han saa mørkt op paa hende.

„Hvorfor spøke saa dumt? Du vet jo likesaa godt som jeg, at det gjorde vi allerede for to aar siden.“

Hun satte sig paa hans fang og slynget ømt armene om ham.

„Gaa du bare til juveleren — stenene er egte. „Jeg lot de falske erstattes av egte, da vi var i Nizza. Uten dit vidende vandt jeg i Monte Carlo tolv tusen francs, og da vi dengang ikke trængte til penger, lot jeg i hemmelighet stenene ombytte med egte — for at ha en nødskilling naar det blev nødvendig.“

Han bedækket hendes hender med kys, og hans mørke sindsstemning var som blaast bort.

Nogen minutter senere gik han med smykkeetuiene. Og en time senere var han i besiddelse av seks tusen kroner, som juveleren hadde utbetalt ham.

— — —
Grevinde Maries første mottagelsesdag efter veddeløpene var meget sterkt besøkt; for mange av hendes gamle venner og bekjendte vilde hilse paa hende, før de reiste. Efter veddeløpene blev det meget stille i Baden-Baden.

Ogsaa fyrst Irkan samt herr v. Brinken og hans hustru, som overalt gik for at være hans svigerinde, var blandt grevindens gjester. Det var to dager efter Pias møte med fru Brinken.

Pia hadde med en for hende selv uforklarlig uro og forventning imøteset gjensynet med den vakre dame.

Og da hun endelig kom, droges hun med magnetisk kraft bort til hende.

Liane Brinken hadde i mellemtiden utklækket en bestemt plan og var fast besluttet paa at utføre den. Hun la sin arm i Pias og sa smilende:

„Aa, hvor her er mange mennesker! Jeg hadde glædet mig til en fredelig passiar med Dem.“

Pia saa glad op paa hende.

„Er det sandt, fru Brinken? Vil De virkelig ofre litt av Deres tid paa mig?“

„Ja, meget gjerne, men blandt alle disse mennesker er det jo ugjorlig.“

„Ja, men hvis De virkelig vil det, kan vi trække os tilbake til tante Maries lille salon — der kommer ingen ind.“

„Aa, det var da deilig. Vent et øieblik — jeg vil bare si det til min svoger, saa han ikke tror jeg er gaat min vei. Og saa kan De bortføre mig,“ sa Liane Brinken spøkende til Pia.

Idag var hun atter den skjønnne, seirssikre kvinde. Der var ikke et eneste træt træk at se i hendes ansigt. Og da hun nu gik bort til Brinken, som stod sammen med fyrsten og friherre Linden, da straalte fyrst Irkans øine igjen glødende og lidenskabelig ved synet av hende. Hun la godt merke til det, men følte væmmelse ved det gamle koketteri. Med et saa likegyldig blik som fyrsten endna ikke hadde faat fra hende, streifet hun hans ansigt, og uten at ta videre notis av ham, sa hun halvhøit til Brinken:

„Jeg vil passiare litt med komtesse Bøkeholm — du venter jo til jeg kommer med dig?“

Brinken bukket ridderlig og kysset hendes haand — høflig og formelt, som om hun virkelig hadde været hans svigerinde.

Ingen la merke til de to hænders sagte, betydningsfulde tryk.

Saa gik hun bort med en stolt bøining av det skjønnne hode — uten at værdige fyrsten et blik mer.

Han saa litt forbauset efter den prægtige, kongelige skikkelse.

Den kjærlighet som denne skjønnne kvinde hadde tændt i ham, og som holdt paa at dø, fordi Liane var kommet ham formeget imøte, blusset nu ved hendes kulde og tilbakelholdenhet op paany.

„Det vilde sandelig være umaken værd at gjøre hende til fyrstinde Irkan. Hun er en kongelig kvinde, værdig til at bestige en trone,“ tænkte han.

Han angret at han i de sidste dager hadde været saa tilbakeholdende.

„Hun har merket det og trækker sig nu stolt tilbake fra mig,“ tænkte han videre.

Liane ante ikke at netop hendes kulde hadde gjort indtryk paa fyrsten. Men selv om hun hadde ant det, vilde det neppe ha glædet hende nu. Nu fortulgte hun med hele sin energi en anden plan.

Liane var langsomt fulgt med Pia ind i grevindens salon. Den var tom, som Pia hadde forutset.

De satte sig ned ved siden av hverandre.

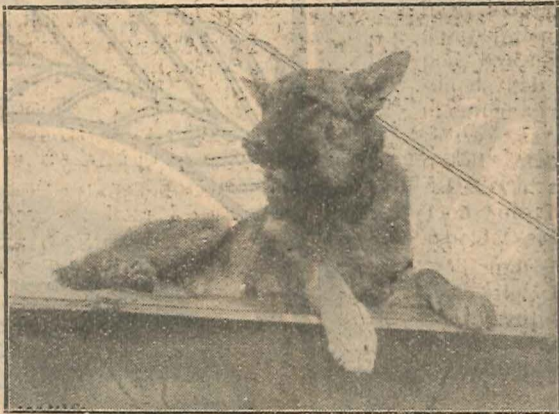
„Naa — jeg skal allsa fortælle Dem om den tid da Deres far endnu var en sund og livsglad mand, min kjære komtesse?“

Pia nikket.

„Aa ja, hvis De vil det.“

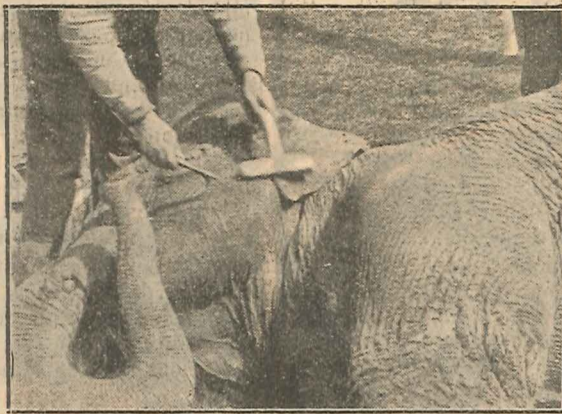
Den vakre dames øine hvilte forskende paa Pias ansigt.

„Da maa jeg først tale om en anden person — om et ulykkelig menneske, som jeg kjender meget godt. Jeg mener — Deres stedmor, komtesse,“ sa hun sagte.

„Trixie“, hunden som floi over Amerika.

En flyvekonkurrance blev nyg avholdt i Amerika. Det gjaldt hvem som først kunde tilbakelægge turen tværs over det amerikanske fastland i luften. Lieutenant Maynard vandt kapløpet ved en enestaaende elegant flyvning fra San Francisco til New York. Paa sin mindeværdige reise medførte han som passager hunden „Trixie“, som nu er likesaa forgydet i De forenede Stater som dens egen herre. Den opførte sig meget ekseplarisk paa hele turen, men der var ogsaa sørgeligt for den. Den hadde sin egen førsteklasses hundekupé og kunde fra et eget „skylight“ betragte de vekslende landskaper nede paa jorden. Da flyvemaskinen ankom til New York, blev „Trixie“ løftet ut av aeroplanet av begejstrede mennesker og haaret paa guldstol.

Elefanten gjør toilet ved hjælp av en støvsuger.

At møte frem med en almindelig svamp og en negleborste naar en elefant skal vaskes, vilde litet nytte. Der skal anderledes kraftige toiletmidler til, hvis det skal hjælpe noget og det vældige dyr skal ha utbytte av renselsesprocessen. Selv om man ikke netop kan kalde elefanten urenselig, er den paa den anden side heller ikke særlig renslig. Undertiden finder den som bekjendt paa at sende en sky av støv og smuds nedover sin brede krop. Men dyrepassere er kloke folk, som nok kan finde paa mottræk. Nu bruker de støvsuger naar de skal gjøre rent sit yndlingsdyr. Og som billedet viser gaar det udmerket. Dyret befinder sig vel ved det, og dets herre sparer tid.

valgsprog med ophøiede bokstaver: „Gavn og gi“.

Ordene var ikke døde, apotekeren hørte sterke stemmer klinge gjennom dem; valgsproget hadde ikke været en tom talemaate, hvert slegtled hadde fulgt det som en ubrytelig regel. De faste hænder, sterke til arbeide og daad, hadde været aapne naar det gjaldt at lindre nød og hjelpe samfundet paa loe; ingen fattig stakkar gik fra slegtens dør uten trøst. Guldbokstavene deroppe var bleket av tiden, men i apotekeren sine skinner de saa klart som nogensinde; i den knappe, fyndige form avspejledes hans egen karakter: Ingen vaklen naar det gjaldt i hans holdning blev endnu rakkere, og da han vendte sig om og gik tilbake, var hans skritt lette og spænstige; han var gammel, men livskraften i hans sind level fremdeles.

Inde fra det tilstøtende værelse hørte han stemmer, en klangfuld og en litt sløret; ordene kunde han ikke opfatte, og det kunde heller ikke falde ham ind at lytte. Han gik ut i korridoren, tok sin hat og stok og forlot huset.

Ute i døren møttes han av et skjærende hvin som rystet luften i den lille by; aftentoget kom ind. Uten nogen bestemt hensigt gik apotekeren ned til stationen — ganske smaatt, nydende den svale sommerluft; det var en av de faa, stille aftener, hvor naturens fred synes at høre øvigheten til.

Endel reisende som kom løpende fra stationen, strøk forbi ham; de fleste hilste, og apotekeren fik neppe sat hatten paa hodet før den maatte lettes igjen. Men et øieblik efter var gaten atter tom; det stod bare en enslig herre igjen nede ved stationshjernet. Han saa sig omkring som om han lette efter noget, forøvrig la apotekeren ikke videre merke til ham.

„Godaften, Falk!“

Det var den fremmede herre som hilste, da apotekeren var like ved ham.

Falk stanset med et ryk; han hadde kjendt stemmen.

„Bruun — du her?“

Saa trykket de hverandres hænder fast og hjertelig.

„Det maa jeg si var en overraskelse!“ Falk hadde vendt sig og gik tilbake ifølge med den fremmede. „Jeg trodde næsten du hadde svoret paa ikke at besøke mig oftere, saa længe er det siden. Heldigvis har vort gamle venskap kunnet taale adskillelsen.“

Bruun nikket taus.

„Ivorledes gaar det ellers?“ vedblev apotekeren. „Det er snart et par maaneder siden jeg hørte fra Paul, — det er vel ikke noget iveren med helbredet?“

„Nei, det er det ikke.“ Ordene lød sikkert, og allikevel laa der noget nølende i dem. „Jeg har et erend, derfor reiste jeg.“

„La os nu la forretninger fare ialten!“ avbrøt apotekeren med usedvanlig liv. „Du er min gjest — ja, det haaber jeg da du har tid til? — Vi vil ha os en hyggelig passiar som i gamle dager. Jeg er glad

for at jeg fik min søn anbragt hos dig, det binder os likesom fastere sammen. Han steller sig vel fremdeles slik at du er tilfreds med ham?“

„Paul er flink nok.“ Det lot til at Bruun lette etter ord. „Han er jo ung og trænger til at ledes.“

„Netop!“ Apotekeren nikket. „Derfor kunde han ikke komme i bedre hænder end dine. — Ja, nu er vi like ved døren. — Kan du kjende dig igjen?“

Apotekeren fulgte sin gjest ind i den store stue; nu var det næsten helt mørkt derinde.

„Ta plads, Bruun — værsgod! Det der er bedstefars stol, husets hædersplads, vil jeg si dig. Nu skal jeg lænde.“

Bruun gjorde en avvægende bevægelse. „Vi sitter allerbedst slik.“

„Som du vil, Bruun; jeg er selv en elsker av tussmørke. Jeg maa rope paa min hustru, for at hun kan hilse paa dig — hun længes efter at høre fra Paul.“

„Hør her, Falk, la os være alene et øieblik — det passer mig bedst, synes jeg.“

Han krenlet litt forlegent. Apotekeren var allerede paa vei mot døren; han saa forundret paa Bruun, men stanset og gjorde ingen indvendinger.

„Du skal faa din vilje, kjære ven — desuten har vi jo tiden for os.“

Det blev en kort pause; det saa ut som om Bruun sank helt sammen i stolen. Men apotekeren merket det ikke; han begynte atter at tale om sønnen.

„Hele mit fremtidshaab ligger jo i den gutten; det vet du, Bruun. Det er vort eneste barn, og det er ham som skal føre navnet videre. Vort gamle, hæderlige navn — endnu har der aldrig været en plet paa det.“

Bruun flyttet sig i stolen, som knaket under ham. Apotekeren ventet at han skulde si noget, men han taug.

„Vi har stadig fulgt den devise som staar i guld paa det gamle speilet derborte: „Gavn og gi“. For at kunne gi maa man eie noget; det er bare de sterke som kan hjelpe andre. Og hittil har ingen av os veket ut av sporet. Vi har forstaat den pligt som følger med et anset navn. Du vet at dette ikke er selvros, gamle ven — til dig taler jeg frit ut.“

„Det kan du trygt gjøre.“ Bruun talte ganske lavt, men med et fast tonefald. „Vi har aldrig holdt noget skjult for hverandre.“

„Hvis det skulde briste for en av sleg-

Speilet.

Av

Joachim Katstrup.

(Eftertryk forbudt.)

Skumringen kom langsomt glidende; for hvert minut blev skyggene tættre inde i de gamle stuer, men endnu var det saa lyst at man kunde skimte hver enkelt ting, og det hele fik en egen glans i dette bløte skjær, som hverken var dag eller nat.

Apoteker Falk stod inde i den stue som fra gammel tid av kaldtes „storstuen“. Den rummet de fleste minder fra patricierslagets fortid, hvert møbel og hvert billede paa væggen hadde sin historie. Paa en fremmed vilde samlingen virke høist uensartet; et møbel var fra en periode og det ved siden av fra en helt anden; slik hadde det været ordnet saalænge apotekeren kunde huske, og han taalte ikke at noget blev forandret. For alle laa harmonien netop i det uensartede; i møblene og i billedene forenedes slegtens Falk, led for led, hver med sit præg, og dog en enhet som ikke kunde brytes. Det stive, tunge, og det sterkt buede — alt dette hadde engang hat liv i svundne tider. Selv luften herinde var av en anden beskaffenhet end i de andre værelser, ihvertfald for apotekeren.

Apoteker Falk var begyndt at bli graa; inde i stuens dunkelhet lyste haaret med sølvglans. Han gik bort til speilet som hang midt paa den aapne væg inderst i stuen; der møtte han sit eget billede; de faste, litt kantede træk og den høie pande — det præg hadde Falkene hat i de sidste to hundre aar. Tussmørket var allerede blit saa tæt at ansigtets omrids blev halvt utvisket inde i speilet.

Apotekeren mumlet nogen ord, tankene fik lyd, før han visste det.

„Det bærer mot utslettelsen! Jeg er en gammel mand — og hvem tar efter mig? Paul gaar sine egne veier —“

Han taug pludselig; kanske hørte han først nu at han hadde talt høit.

Han saa ikke mer ind i speilet, øinene fulgte den ovale gulddramme, som slynget sig i fantastiske snirkler samlet oventil om randen av et skjold; her stod slegtens gamle

(Fortsættes.)

ten," vedblev apotekeren, saa er kjeden brutt og det kan aldrig gjøres godt igjen. Jeg kunde ikke bære det, om det faldt i min lod at opleve det."

Bruun flyttet sig igjen og begyndte famlende:

"Der kan indtræffe omstændigheter, som —"

"Nei!" Ordet faldt som et hammerslag. „Enten — eller! Det er som med speilglasset derborte: saasnart det faar en spræk, gir det et skjevt billede — og det maa kastes, det er intet andet at gjøre."

Falk reiste sig og gik længer tilbake i stuens mørke, han og Bruun kunde knapt skimte hverandre.

"Der knytter sig forresten en viss overtro til speilet derborte; noget slikt er der jo i de fleste familier. Man kan ryste paa hodet og kalde det barneværelse-historier eller hvad man vil saa hænger det allikevel fast i ens bevissthet som noget virkelig. Sagnet sier at i det øieblik speilet springer, er det en av slegten som bryter familiens gamle valgsprog. Du kan nok tænke dig," tilføiet han i en spøkefuld tone, „at vi passer det; ingen faar lov at røre det undtagen husmoren, slik har skikken været i det ene slegtleid efter det andet. Det har hængt der paa væggen siden min oldefars tid — den gang var det en raritet — og endnu har det hverken brist eller feil."

"Faar jeg lov til at se det igjen?" spurte Bruun, „Jeg erindrer det godt fra forrige gang."

Apotekeren tændte lysekronen og gik i det samme bort til speilet, men nogen faa skridt fra væggen stanset han og rakte hændene frem som for at verge sig mot noget truende, han hadde set et forvrænget billede av sil eget ansigt inde i speilet. Han tok sig sammen og gik nærmere, idet han stirret stivt frem for sig, saa rystet han paa hodet og gik bort til den ene side for at se om lysvirkningen blev den samme. Bruun var fulgt efter, ogsaa han stanset før han kom helt bort.

„Speilet er kløvet!"

Bruuns stemme rystet, og han blev pludselig likklek; kanske var det skjæret fra lysekronen som gjorde det.

Falk bøide sig frem saa han næsten rørte ved glasset, saa gik han nogen skridt baklængs, stadig den samme mørke taushet.

Det var alter Bruun som talte:

„Hvorledes er det gaat til?"

Endelig blev Falk saapas herre over sig selv at han kunde faa frem nogen ord:

„Jeg forstaar det ikke! — Hvem har været herinde?" Litt efter tilføide han: „Er det et tilfælde eller er det skjæbnet?"

Han avbrøt og saa bort paa Bruun som om han ventet et forløsende ord; men Bruun stirret paa det sprukne glas og var øiensynlig langt inde i dype tanker.

„Det betyr noget," sa han tilsidst. Nu vil jeg si dig sandheten, gamle ven. Det er tungt for mig, men det er bedre for dig at høre den av min mund end av fremmedes."

Falk grep efter noget at støtte sig til, hans haand faldt tungt ned paa bordplaten.

„Det maatte kommel" stønnet han. — „Er det — er det Paul?"

„Ja." Det var neppe hørlig. Bruun maatte anstrenge sig for at tale. „Jeg har opdaget det, fordi jeg fulgte hans færd meget nøie. — det er den gamle historie om fristelse og fald. Han har paa en eller anden maate paadrat sig en æresgjæld, og for at faa den avviklet —"

Falk slap sit støttepunkt og rettet sig endnu mer stivt end han pleide.

„Du behøver ikke si mer." Han tvang sin smerte saa haardt ned at stemmen blev skarp av kulde. „Hvor stort er det beløp

han har stjaalet fra dig?"

Bruun gik bort til vennen og rakte haanden ut, men Falk tok den ikke.

„Ikke noget betydlig — et par hundre kroner. Det er ikke tale om tyveri i den forstand; han har bare ikke visst hvad han skulde gripe til, og saa har noden fristet ham over evne. Han viste en anger som fuldstændig gjorde det forbi med min strenghet, og jeg vilde ikke betænke mig paa at beholde ham, hvis det ikke var min overbevisning at han vil ha bedst av at komme i nye forhold. Han har været utsat for daarlig paavirkning, og hvis han blir, risikerer vi at han paany falder i fristelse. Jeg fandt at det var min pligt at fremstille saken for dig, for at du kan ta en bestemmelse. „Jeg vil be dig, gamle ven" — Bruun talte indtrængende — „at du ikke tar dig allfor nær av saken; la os mindes det gamle ord om ungdom og visdom! Og saken er en hemmelighet mellem os, den kommer ikke længer."

Falk stod endnu i den samme stive ro, han undgik Bruuns blik.

„Gjør som du vill" sa han kort. „Jeg har ikke længer nogen søn."

„Falk!" Det lød som et rop. „Kom til dig selv — du vet ikke hvad du sier!"

„Vort valgsprog er brutt," sa Falk og hans rest var næsten tonløs, — „nu kan det ikke føres længer frem. Den som skal gavne og gi, maa ikke bære skam paa sin ryg."

„Tænk paa hvad du skylder slegten —"

„Ja, det skylder jeg slegten!" sa Falk haardt. „Han har glemt sit navn, nu bærer han det ikke længer."

„Hvad skal jeg gjøre?" stønnet Bruun. „Faar han ikke lov til at komme hjem?"

„Nei!" Falk vendte sig bort og gik over til den anden side av bordet.

Bruun for op.

„Vet du hvad du gjør? — Du jager din søn i fordærvelse! Naar han forstaar at du har slaat haanden av ham, saa falder han helt sammen."

„Jeg bevarer vort gamle navn, det skal ikke tilsmudses!"

Bruun gik uten at si et ord mer. Falk holdt ham ikke tilbake, han sanset knapt at døren blev lukket, saa sterkt stormet det i hans sind. Han hadde al sin styrke behov for at tvinge de følelser ned, som vilde drive ham frem, ut efter Bruun for at be ham komme tilbake, og gi ham et kjærlig ord med til Paul. Dypt inde hulket det i sorg og længsel: „Min søn — min søn!"

Men han gav ikke efter, han hærdet sig endnu mer.

Han visste ikke om der var gaat en time eller et minut. — Døren gik atter op, og fruuen traadte ind. Langsomt og nolende

Falk gik bort til speilet; men nogen faa skridt fra væggen stanset han og rakte avvergende haanden frem.

som om hun var ængstelig for at komme frem i lyset. Hendes øine søkte uvilkaarlig bort til speilet og derfra til Falk i et flygtig, forskræmt blik.

„Du vet det!" hvisket hun. „Aa, jeg turde næsten ikke komme herind. Saa stor ulykke — bare for en uforsigtighet."

„Uforsigtighet!" gjentok han skarpt. „Han visste hvad han skyldte sit navn."

Fruuen saa forundret paa ham.

„Jeg taler om speilet — aa, jeg kommer aldrig over det! Amalie gik herind i mørkningen, jeg hadde endda forbudt hende det, og saa kom hun til at rive ned speilet da hun skulde famle sig frem — hun kan ikke huske nu bakefter hvad hun lette efter. Du kan tænke dig hvor ulykkelig jeg blev, da jeg saa hvad som var hendt, og jeg holdt paa at jage hende paa porten med det samme — men hvad hjelper det? Hun sitter ute i kjøkkenet og graater saa det er ondt at se; stakkars pike, hun vet jo godt hvor ondt hun gjør os begge. Jeg hørte at du kom hjem med en fremmed herre, og saa ventet jeg indtil han var gaat."

Falk strøk sig over panden; han for ikke op, slik som fruuen hadde ventet.

„Naa, saa var det hende," sa han. „Ja, nu kan det være det samme — det er skedd allsammen!"

Saa brast det for ham; han kunde ikke holde det ut længer. Han vilde si det til hende, kort og bestemt, at de ikke længer hadde nogen søn, men ordene frøs fast paa tungen — det maatte vente. Saa gik han stille og taus ut av døren, med bortvendt ansigt for ikke at vise hvor svak han følte sig.

Fruuen stirret efter ham, lammet av en angst som hun ikke kjendte aarsaken til. Hun vilde spørre, men spørsmålet fik først form, da døren var lukket efter ham:

„Hvad er hændt?"

Hun saa bort paa speilet med et sky blik og gjentok ordene, hviskende som i et tungt suk: „Aa, Gud, hvad er hændt?"

— — —

Det ringle paa hos apotekerens, haardt og vedholdende.

Fruen gik selv ut og lukket op; hun blev drevet frem av en uvilkaarlig angst for at der var haendt noget galt. Falk hadde ikke været hjemme hele formiddagen, kanskje var det ham som var kommet tilskade —

Hun skalv paa haanden, da hun grep efter dørlaasen.

Der stod en mand utenfor; hun kjendte ham godt og nikket taus da han hilste.

„De maa ikke bli forskrækket, fru Falk! Det er bare det ene ben — men han kan ikke gaa, derfor kommer vi bærende med ham —“

Manden saa ned mot gulvet, mens han stammet ordene frem.

Fruen hadde knuget hændene sammen; hun blev staaende et øieblik uten at røre sig.

„Han stupte av cyklen,“ vedblev manden, „slagterens hund kom løpende like ind paa ham, sier han — og saa faldt han saa forkjert at han brak benet.“

Fruen stirret paa manden med vidt aapne øine.

„Falk? Det kan ikke være mulig! Min mand sykler ikke.“

„Ja, men det er jo Deres søn, fru Falk — det er Paul.“

„Min søn?“ Hun presset hændene fast ind til brystet. „Er det ham, De kommer bærende med?“

Manden løp ut paa trappen og gav et vink, og i samme øieblik kom der en baare frem for døren: der laa Paul. Han blev forsigtig løftet op og baaret ind, moren gik foran og viste vei, det undret mændene at hun hadde smilt, da hun saa sønnen. En av dem løp straks efter lægen, imens var fru Falk alene med Paul.

„Min egen gutt!“ hvisket hun. „Du vilde hjem til os allikevel?“

Han rystet paa hodet og lukket øinene halvt.

„Nei, mor. Jeg kunde merke paa Bruun, hvor sint far hadde været, og saa turde jeg ikke komme — ikke før jeg hadde gjort noget som kunde utsette min skam.“

Moren sukket. Og allikevel laa der endnu en glans i hendes øine av det smil som uvilkaarlig var kommet frem, da hun saa sønnen.

„Du maa ikke tale saa meget, Paul, det taaler du ikke.“

„Ja, jeg maa tale, mor — jeg tør ikke se far ind i øinene, slik som jeg har baaret mig ad. Jeg vilde ikke hjem, men mændene trodde jeg snakket over mig — og jeg orket jo ikke gjøre noget.“

Moren forsøkte at berolige ham.

„Jeg skal nok tale med din far, naar han kommer.“

Hun maatte stanse, fordi hun merket at stemmen begyndte at ryste.

„Far tilgir mig ikke —“ ordene lød som et støn — „men jeg vilde endnu engang se huset her — og kanskje et glimt av dig, mor, eller av far — en eneste gang før jeg reiste.“

„Hvor vilde du hen, Paul?“ Morens øine var vaale.

„Saa langt bort at jeg kunde gjemme mig.“

Hans stemme døde hen, smerten blev for sterk.

Efter at lægen hadde været der, sat moren atter alene inde hos sønnen; Falk var endnu ikke kommet hjem. Paul laa stude hen, han ynket sig ikke.

Fru Falk tænkte bare paa dette ene; nu var Paul atter hjemme — og han fik nok, med Guds hjelp, sin helbred igjen. De stod for hende som en ond drøm, de otte tunge dager som var gaat, siden Falk hadde sagt hende at deres søn var gaat tapl for dem. Hun hadde ikke tigget ham om at forandre

sin beslutning; det maatte komme av sig selv, hvis det nogensinde skulde bli anderledes. Hendes haab var blit saa svakt, at hun ikke saa et eneste glimt i det mørke som laa omkring hende.

Men nu hadde hun faat Paul tilbake — og hun vilde holde ham fast; ingen skulde faa lov til at ta ham fra hende, koste hvad det vilde.

Hun hørte trin ute i korridoren; det var Falk. Paul var faldt i en urolig søvn; hun reiste sig stille og gik ut. Nu følte hun ikke længer nogen frygt for den kamp som ventet hende; det var jo sønnens liv hun skulde kjæmpe for.

„Jeg sendte en av mændene ut for at finde dig,“ sa hun. „Har du talt med ham?“

„Ja.“ Det lød haardt og kaldt.

„Vi maa hjelpe ham som vi vilde hjelpe enhver trængende. Men han hører ikke længer slegten til.“

„Vil du se ham?“ Hun tok hans haand og trak ham med sig uten at vente paa svar. Han stanset da de kom til døren; men hun lukket den op, slik at han kunde se høyt til sengen. Der laa en stille ro over Pauls bleke ansigt; det saa ut som om han drømte.

„Han kom for at se sit barndomshjem,“ hvisket moren. „For sidste gang —“

Falk vendte sig taus og gik tilbake — ind i den store stue. Han gik saa langt frem at speilet fanget hans billede; det gav et ryk i ham og han vedblev at stirre dit-bort som om han ikke kjendte sig selv igjen. Idet han med anstrengelse løftet hodet for at slippe synet, sprang de gyldne bokstaver frem, luende i et pludselig solglimt som strøk over væggen; hans øine fanget de sidste ord, og han mumlet hen for sig: „Gi — gi!“

Saa var det som om han med en gang sank sammen; han søkte støtte, men da hans famlende hender fik ikke fat paa noget, vendte han sig med en uvilkaarlig bevægelse mot døren, og mens han gik over gulvet, rettet han sig igjen. Hans trin var faste, da han atter kom ind i værelset hvor Paul laa; han stanset først, da han var kommet helt bort til sengen.

„Nu har jeg set det!“ Det var fruén han talte til, men han saa paa sønnen. „Det var mig selv som syndet mest. Og jeg skulde enda være den sterke!“

Fruen klynget sig til ham.

„Kan du tilgi ham — vor egen lille søn?“

Falk pustet ut i et tungt drag, som løftet han en byrde av sig.

„Jeg trodde at jeg var sikker — derfor faldt jeg. Jeg glemt at gi! Det var min egen søn som kaldte paa mig, og jeg viste ham bort, da han trængte mig allermost.“

Moren boide sig ned over sengen og rakte haanden frem mot sønnens kind for at vække ham med et blott strøk.

„La ham sove,“ hvisket faren. „Nu er han hjemme hos os igjen.“

De satte sig ved sengen tæt indtil hverandre; Falk flyttet ikke sine øine fra sønnens ansigt et minut ad gangen. Og hans træk blev milde, da Paul atter smilte i søvne; det var synet fra barndommen, som lyste gjennom drømmen.

Tankesprog.

Avgjør ikke vigtige ting imellem dør og treskel.

— — —
En eneste ting paa jorden er bedre og skjønnere end kvinden, nemlig moren.

Det er bare ved ropertens, megafonens, hjelp at en instruktør kan faa de ofte mange hundre statister til at forstaa hans anvisninger og følge dem. Og her staaer han som en kaptein paa sin kommandobro og leder optagelsen.

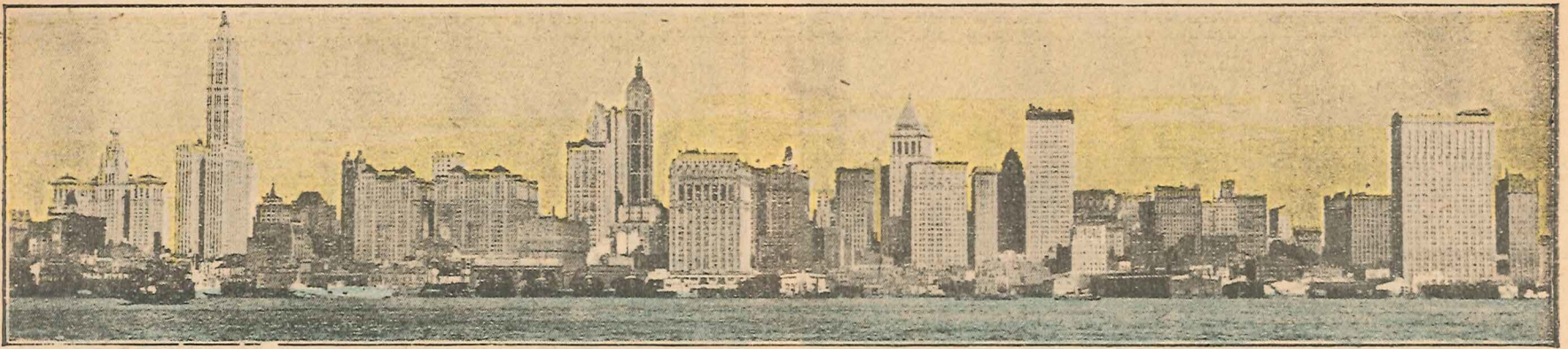
I Kaliforniens filmdaler.

Filmen er som saa mange andre kunstverker født paa en kvist. I de første filmtider, allsaa for en tyve aar siden eller saa, hadde man ikke andre optagelsesteater end nogen almindelige fotografiske atelierer paa toppen av nogen huser i Wien, Paris og New York, og da projektlionslampe endnu ikke var lat i bruk, kunde man bare arbeide naar det var godt og klart veir. Epar sætstykker, et litet møblement og epar komiske skuespillere var alt man laget en film paa. Naar belysningen manglet kunde man ikke filme. Først i 1905 ser man det første virkelige optagelsesteater bli bygget av Edisons biografkompani. Det var et stort skur som var dækket med lakpap og blikplater, og inde i det kunde der bygges en jevn, stor scene. Det viktigste var imidlertid at hele huset hvile paa et bevegelig underlag, saa man kunde dreie det efter lyset. Huset eksisterer endnu, og man bevarer det som en kuriositet. Man har ret. Naar man nu sammenligner det med en av filmdalene i Kalifornien og med hvad man der ser, forslaar man de enorme fremskritt som er gjort paa femten aar.

Mens det gamle teaters arbeidsplads bare var mellom de gamle kulisser, hadde filmen den fordel at den kunde bestandig skifte optagelsested. En scene som foregaar paa en jernbanetog ombord paa en damper, ved byens rådhus, paa en tæl beferdet gate, kunde man la indspille ved en riktig jernbane, paa en virkelig damper, paa en ordentlig gate. Og fordi tilskuerne snart saa et parti de kjendte av selvsyn, snart en scene som var spillet paa filmteatrets scene, forlenedes filmen ikke bare med et vist virkelighetspræg, men ogsaa med en egen charme og tiltrækningskraft. Imidlertid kunde der ofte forekomme scener i en film som vistnok skulde foregaa paa en gate, i et befolket hus, eller lignende steder, men som det vilde være umulig at faa instruert paa en virkelig gate, dels paa grund av belysningens mangelfuldhet, dels fordi man ikke vilde kunne holde nysgjerrige og uvedkommende utenfor objektivets synsvinkel. Man skapte derfor først det store optagelsesteater, i hvilket teatermaleren kunde fremtrylle alle slags bakgrunder, like fra Ægyptens pyramider til fjeldhytter i Alperne, og senere gik man videre og gav sig til at bygge bakgrundene op i friluft. Dette har dog ikke forhindret at enkelte scener hvor der anvendes massevirkninger, kan henlægges til virkeligheten. Det er amerikanerne som er naadd længst med disse filmoptagelser. Og amerikanerne er nu verdens største filmfabrikanter, de leverer 80 pct. av alle film som spilles, og over

(Forts. side 12.)

Municipal-bygningen.

Woolworth-bygningen.

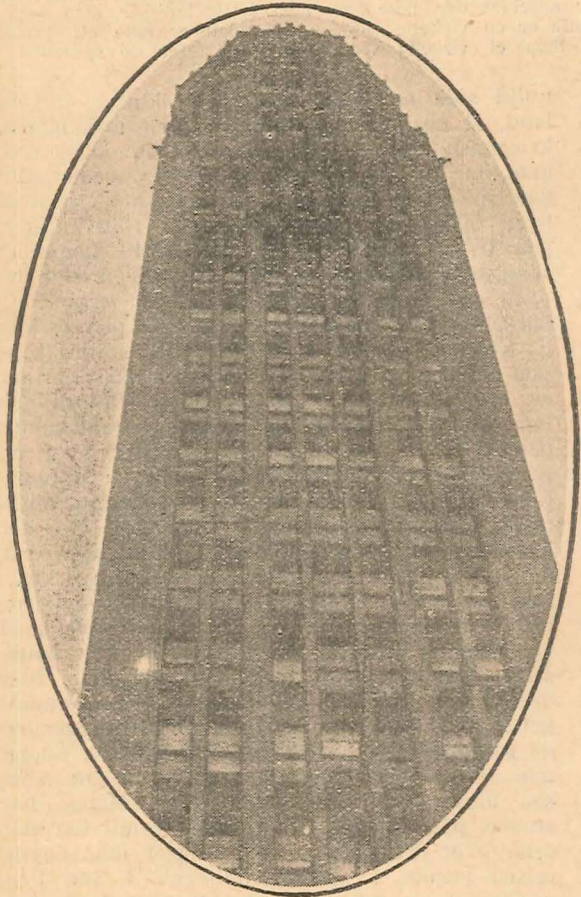
Singer-tårnet.

Bankers' trust.

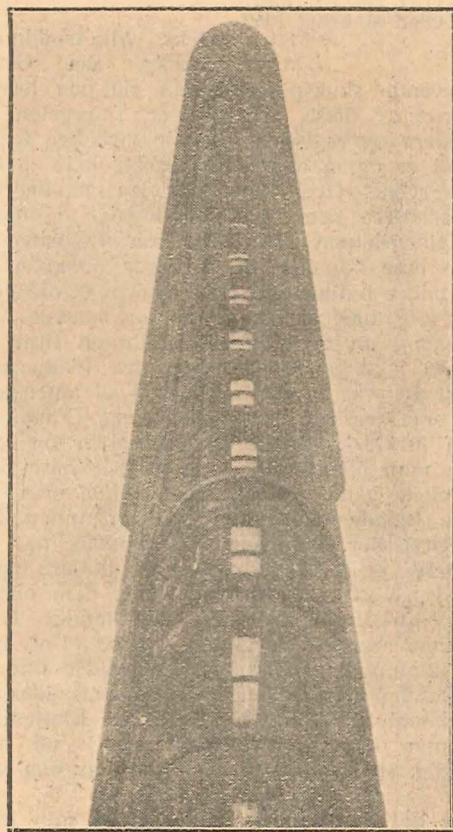
Adams-bygningen.

Whitehall-bygningen.

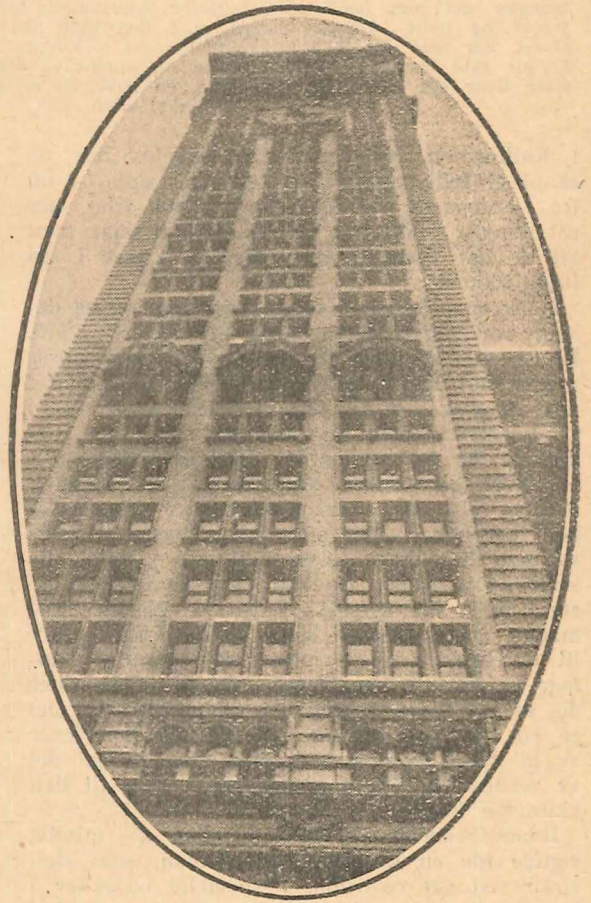
Nogen av New Yorks berømte skyskrapere, set paa afstand.

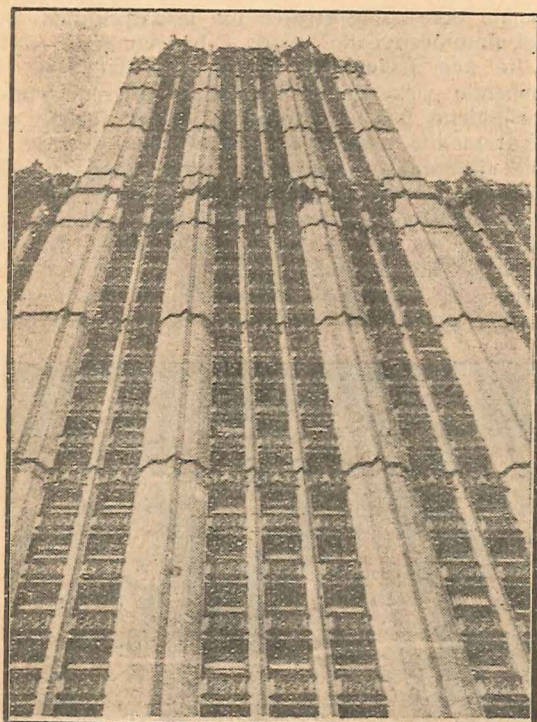
Bus Terminal-bygningen.

Fladiron („Strykejernet“).

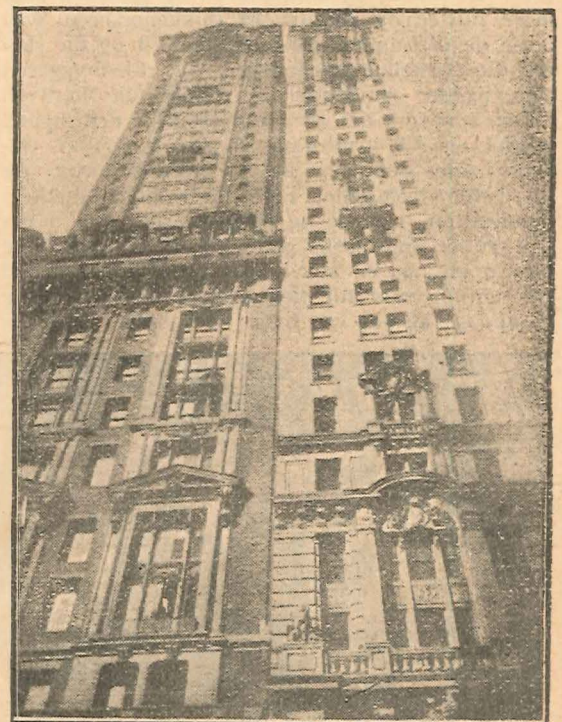
Metropolitan-bygningen.

Woolworth-bygningen.

Fortapt i beskuelen av New Yorks vidunderlige kjæmpebygninger.

Singer-tårnet.

Hvorledes skyskraperne tar sig ut, set „nedenfra“.

Synet av New Yorks himmelstræbende kjæmpebygninger virker altid forbausende, ja overvældende paa tilreisende som for første gang faar øie paa dem fra emigrantskibets dæk. Men helt svimmel blir man, naar man kommer de samme skyskrapere ganske nær og fra foten av bygningene ser op langs fasaden som forsvinder helt oppe i himlen. Man synes, perspektivet forrykker sig, kolossene luter forover, man har en følelse av at de skal velle overende og knuse alle de smaa menneskemyrer som kryper omkring paa jorden ved siden av en. Fotografens billeder ovenfor gjengir forøvrig ganske godt „stemningen“, men de er ogsaa tal fra akkurat samme standpunkt, d. v. s. fotografen liggende paa ryggen paa gaten med apparatets objektiv pekende næsten parallelt med og op langs skyskraperens fasader.

Alt dette og endda mer maa et filmteater eie av rekvisita. Filmen mangler det som det virkelige teater har, nemlig farvene. Den kan kun spille i sort og hvitt. Denne mangel maa den bote paa ved streng realisme i utstyret, her maa der ikke forekomme noget forlorent. Det avstøres i li men. For at alt skal være hurtig ved haanden, oppbevares det, ikke efter sin art, men efter hvor det hører til, i en stue, en have, en restaurant, eller en kahyt om det skal være.

I Kalifornien ved byen Los Angeles har de skapt et fuldstændig filmland. Her optages nu tre fjerdeparten av alle amerikanske film, her er filmens Mekka, og hit reiser man naar man vil se det levende aarhundredes kunst i sin fulde blomst.

Naar amerikanerne valgte Los Angeles og dalene omkring den var det for veirets skyld. Man regner her med 300 solskinsdager om aaret; regner det kan man arbeide inde i atelieret med glastak og kunstige lamper, men resten av tiden har man den frie natur til sin raadighet. Og for en natur! Her er fjeld, skog, og elver og næsten alltid en skyfri himmel. Næsten alle de store amerikanske filmselskaper har her bygget sine egne hyer, og flere av dem har etpar tusen indbyggere, som alle lever av at filme. Imellem dem findes alle de store navn fra Douglas Fairbank, Norma Talmadge, Elsie Ferguson, Mary Pickford og Chaplin til de tusener av navnløse som danner staf-lage og levende omgivelser. Og dertil kommer de andre tusener som er haandverkere. Det er en hel liten verden for sig, og den lever av at spille komedie for hele den øvrige del av verden like fra den engelske hertug til den kinesiske kuli.

Haandverkerne er kanskje ikke de mindst viktige for en kunstart som filmen, som skal virke ved sin realisme. I spesielle barakker i Los Angeles kan man finde alle haandverks-fag representert, fra dekoratøren som arrangerer en salong og stukkaøren og gibseren som lager buster og statuer, til dukkemakeren som lager de utstoppede dukker, som nu og da skal erstatte virkelige mennesker, og skibsbyggeren som bygger en model av Columbus' karavel. Til en stor film om Jeanne d'Arc blev der en gang bygget en 800 kvadratmeter stor model av Orleans som den saa ut i middelalderen, og til denne fremstillet man 2000 smaa dukker: bondegutter, riddere og borgere, som paa usynlige ruller marsjerte gjennom byen. Det hele blev optat paa en slik maate paa filmen, at det var umulig selv for den mest kritiske tilskuer at opdage at det var livad man kalder et film-

tricks. Alle trodde da de virkelig saa Orleans foran sig paa lerretet. Lederne av disse arbeider er i regelen teatermalere og regissører fra de virkelige teatre, og det er ogsaa dem som foretar hele utstyret av en scene. Over dem staar saa en eller flere iscenesetiere som maa ha innsigt i næsten alle videnskaper eller være saa kundskapsrike at de ikke kommer til at begaa anakronismer eller andre feiltagelser. Hvor skarpt et øie publikum ofte har, fremgaar av en saadan anekdote som, da man engang spilte en film som foregik i 1800, opdaget man fra tilskuerpladsen at der var 2 stjerner mer i et amerikansk flag, end der var staer den gang. Flaget var altsaa forkjert. Mange av de møbler og rekvisitter, man benytter i en film, blir bare brukt en enkelt gang og saa solgt. Man maa ikke kunne kjende dem igjen paa en anden film. De rekvisitter, man har i depotene, har ofte en verdi av hundre tusener av dollars og de er oplagret slik at man kan finde dem øieblikkelig. En barberstol! En kaffekande! Tre die korridor, værelse 7, anden hyldel! Det lyder som hammerslag og hammeren falder like paa kaffekanden eller barberstolen. Der arbeides med fenomenal hurtighet, og i et av filmteatrene kan man ofte se fire, fem scener bli optat samtidig, en scene i hvert hjørne av den store sal.

Men det der imponerer den mest som første gang kommer til Los Angeles er dog opagelsen ute i den fri natur. Man kjører med sporgvognen en tolv, femten kilometer bort fra byen, og efter en kort kjøretur med en automobil ut over de med olje og tjære glattede og bankete landeveier, kommer man til verdens merkeligste by. Amerikanerne kalder den „Kamæleonbyen“, fordi den likesom kamæleon kan anta alle farver og efter ønske skifte utseende. Den strækker sig over 800 akres land, og naar der om vaaren arbeides for fuld kraft derute, kan byen ha opimot 15.000 indbyggere. Det er alle sammen filmfolk eller folk som direkte eller indirekte lever av filmen. I denne by eller rettere i denne samling av byer finder man Paris, London og Madrid forenet, man finder old tid og

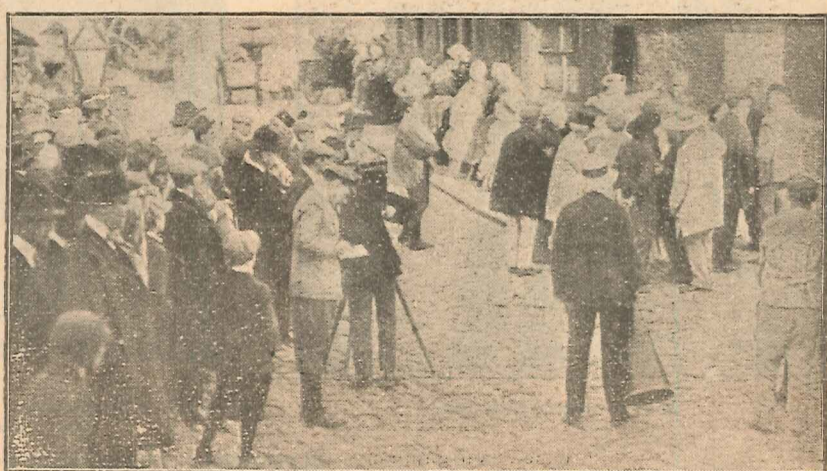

Scenearbeideren gjør alt istand for at interiøret skal bli saa korrekt og stilfuldt som det bør. Her arbeides der ikke bare med malle kulisser, men ogsaa med plastiske ting: en sofa er en virkelig sofa, og et speil er ikke et stykke indrammet graat flor, men et virkelig speil, som reflekterer de spillende.

mulid side om side, barbar og kultur; by og land, et neapolitansk palads og en meksikansk kvægfarm op til hverandre. Med andre ord, man har her skapt bakgrunder for scener som kan spilles i hver egn paa jorden. Vestenfor byen ligger den indianske leir med vide marker, paa hvilke cowboys kan ride forbi kameraet svingende lassoene, og paa den anden side av byen reiser sig det assyriske palads, hvor kong Sardanapol brænder sig og sil hof paa baalet. Et kvarial av byen er spansk. Her spilles kanske en Carmen-film. Et andet kvarial bestaar av trange smug. Det er Londons Whitechapel. Paa en fjeldskraaning ligger keiser Montezumas palads og til en annen side træffer man en gate i Shanghai med indgang til en opiums-hule og en fremstilling av et romersk amfiteater med plads til 1400 tilskuere. Da der fra filmforfatterens side stadig stilles nye krav om nye bakgrunder, bygges der stadig nye kvar-taler av byen. Byggematerialet er gips og træ, lerret og malerfarve, og hvad der gaar med i et aars tid bare for et enkelt selskap, er fantastisk. Da der skulde fremstilles krigsfilm, blev der herute skapt et fuldstændig „Ingen mands land“ med skyttergraver og artilleristillinger, og da romanen „Qvo vadis“ blev filmatisert, bygget man et romersk keiserslot, fra hvis tak Nero saa utover det brændende Rom. Mange har studert paa grunden til at filmen vandt saa stor seier over det gamle teater. Ligger ikke besva-relsen herute i „Kamæleonbyen“ i San Fernando-dalen? Tusen streikende mænd stormer en fabrikk; en oprørske folkemængde drar til keiserens palads og kræver ham avsatt; Pompeis skrækslagne befolkning flygter for lavasironnen fra det flammespyende Vesuv i bakgrunden, — alt dette kan fremstilles herute, saa det faar et gripende virkelighetspræg, mens allerede rumforholdene paa et almindelig teater forbyr en at fremstille noget mer end et svakt billede. I det almindelige teater maa man bringe baade fantasi og overbærenhet med. Filmen gir alt. I „Kamæleonbyen“ er man gaat saa langt som til at grave en lang kanal og lede vandet fra en liten elv ind i den. Paa et stykke er der her bygget et venetiansk kanalparti, et andet sted træffer man Pont Neuf i Paris, et tredje sted

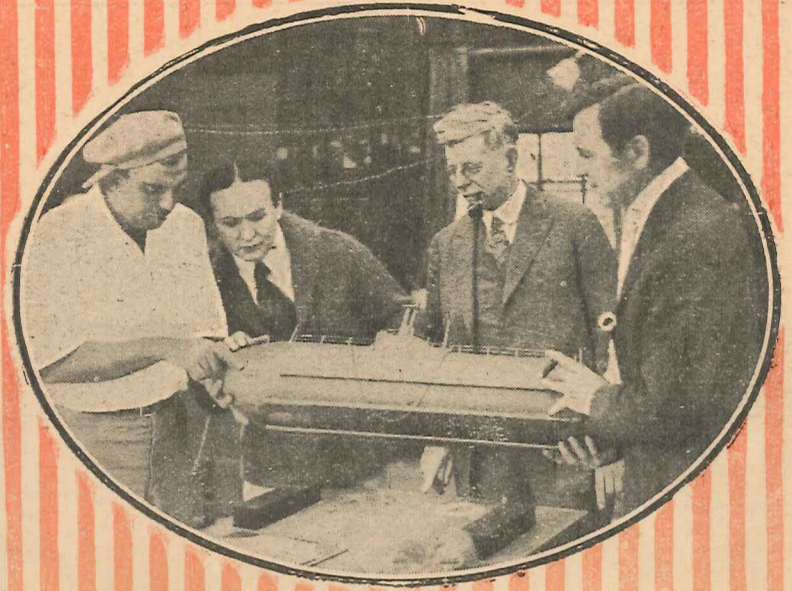

Det er meget viktig at faa skapt en levende og naturlig omgivelse for hovedpersonene i stykket. Skal scenen forestille en balsal eller et spillelokale, som her er tilfellet, engageres der kanskje hundreder av par til at figurere som balgjester eller spillere. Her ser man instruksjon av en slik skare, og instruktøren benytter sig av en megafon for at utstygge sine kommandoer.

Der spilles en scene som foregaar i en fransk landsby. Da man ikke har villet sende hele filmselskapet til Frankrike, har man selv bygget sig en fransk landsby. Slik hærder det i våre dager at berget kommer til Muhammed. Det er folkeoprop paa hjørnet hvor en mobiliseringsordre læses op, og med megafonen i haanden passer instruktøren paa at hans instruksjon blir etterfulgt.

En munter, liten avbrytelse i instruksjonen. Amerikanske sjøoffiserer er kommet paa besøk i opptagelsesteatret, de har faat se all og saa sier pludselig en av skuespillerinderne: „Nu skal dere ogsaa faa se hvorledes man frir i en film“. Ilvorpaa de spiller en kjærlighetsscene for dem. Men officerene lo bare og sa: „Ja, saaledes bærer jo ogsaa vi os ad i selve livet!“ Var ikke det en pen kompliment til kunstnerne?

Her er et andet eksempel paa den maritime detaljkunst som er filmen egen. Den kjendte „utbryterkongen“ Houdini, hvis specialitet er at smyge av sig alle baand og lænker, skal i en film befri sig fra fangenskapet i en undervandsbaat. Her staar han i atelieret og betjener modellen til U-baaten. Den er bygget som en av den amerikanske flaaets sidste U-baater.

en japansk bro. Hele jordkloden i et nøtteskall! Over denne by med dens tusener av beboere hersker en general med sin stab, sine officerer og underofficerer. Generalen er dir. k. øren e. l. r. den øverste iscenesætter, officerene er de forskjellige instruktører, hvis arbeide det er at instruere masserne som anvendes i de forskjellige opterin. Naar der er prøvd tilstrækkelig længe saa all synes at være perfekt, kommer de øverste ledere og „stjernene“ i sine automobiler, mens det mer underordnede personale kommer i selskaps egne store motorvogner. Ved at indøve masserne er et stort arbeide gjort undav, for det gjælder at passe paa at baade hver enkelt fylder sin plass, og at ingen hverken gaar utenfor rollen eller overdriver. Publikum reagerer straks overfor enhver bevægelse eller gestus som virker grotesk, for ikke at si smagløs. Ved optagelsen av en krigscene hændte det at italienerne for alvor gik løs paa nogen østerrik-

ske statister som spilte østerriske soldaterroller, og der fløt blod, virkelig blod. Dette var ikke meningen og man maatte stanse filmen. Da der ofte i en film anvendes op til 1500 menne-

hvor der filmes et slag, et stort optog, eller en anden scene med massevirkning. Filmen har virkelig ogsaa sine generaler.

Som man forstaar er en filminstruktørs opgave meget omfattende. Ofte arbeider han inde i opptagelsesteatret med bare en eller to skuespillere, som ikke maa bevæge sig utover nogen faa kvadratmeters gulvflate, og han skal her passe paa det mindste minespil hos kunstneren, og ofte arbeider han paa et areal av mange kvadratkilometer og med masser av tusener. Og hans arbeide er ikke begrenset til dette. Ofte forlanges der ting av ham som man ikke skulde tro kunde realiseres, saa de faar sandsynligheitspræg. Og han klarer ogsaa det, for i filmen er der ikke noget som heter at det er umulig. Men om den oppfindsomhet som ofte lægges for dagen ved en filmoptagelse kan vi fortælle næste gang.

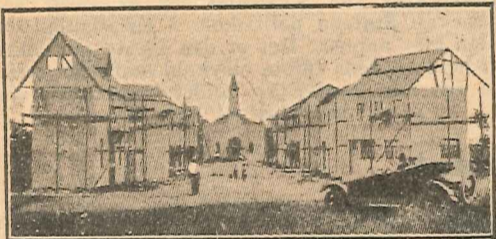

Til de mindste detaljer forsøker man at være i overensstemmelse med virkeligheten. Der skal spilles en film som foregaar i Egypten paa dronning Cleopatras tid, og i hvilken den skjønneste oldtidsdronning spiller hovedrollen. I filmteatrets systue holder man paa at sy dronningdragten efter de tegninger, en av Amerikas ægyptologer har gitt. Selv dronningens øreringer var i den antikke stil.

sker maa de underordnede ledere ha et øie paa hver finger. At skape f. eks. et opløp slik at det virker naturlig, er langt vanskeligere end man tror. Da man engang insulderne en gatekamp i en belgisk by hvor tyskerne var trængt ind og hvor der blev kjempet fra hus til hus, prøvet man i 3 uker uavbrutt, før man turde dreie filmen ind. Men naar saa optagelsen endelig finder sted, ser man en præcision som er monsterværdig. Selve generalen og hans første ledere, tar plass paa forhøininger, ofte paa et tak eller paa toppen av en omnibus. Ved siden av dem staar operatørene med sine kameraer, og selv holder de en robert eller megafon i haanden. Denne brukes imidlertid bare naar der skal utropes kommandoer til de nærmeste skuespillere og statister. For at ha kontroll ogsaa over de partier som spiller længer borte er der anlagt telefonledninger, og den øverste chef kan saa utdele sine anvisninger gjennom telefonen; disse blir da gjentatt av avdelingskommandantene, som ogsaa er utstyret med megafoner. Undertiden kan man se en h. elliten telefoncentral installert i den øverste leeds umiddelbare nærhet, men undertiden kan man ogsaa se ham tilhest og omgitt av sine assistenter sprænge bortover en mark,

Naar en av filmens generaler leder et slag eller en anden film optagelse med massevirkning, opereres der ofte med saa store skarer skuespillere og statister og skuespillet strækker sig ofte over et saa vidt areal, at selv en megafon ikke kan bringe kommandoene og anvisningene ut til alle. Da tas telefonen i bruk. Der er lagt telefoner ut til de forskjellige instruktører ved de forskjellige optagelser, og den øverste leder som staar neroppe med et par kameramænd ved siden av sig og som har det store overblik, kan i telefonen meddele, naar hver enkelt skal gripe ind,

Her bygges en amerikansk prærieby.

Her reiser den spanske stad sig.

Og her ser man endelig en gammel kalifornisk by.

Kamæleonernes by.

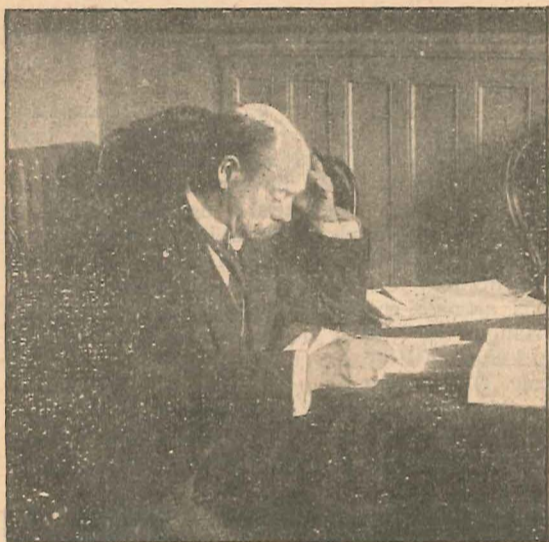

Telegrafstationen i Bodø som nu har faat traadløs forbindelse. Der er reist antenne paa taket, og Bodø er dermed traadt ind som et betydningsfuldt led i vort radiosystem. Aapningen av den traadløse forbindelse med Bodø har ikke bare vakt glæde inden byen men ogsaa stor tilfredshet inden forretningsverdenen i det hele.

En vakker gave. Hofjægermester Fearn'ey har nylig foræret Hole kommune paa Ringerike Kroksund Hotel til gamle hjem for bygden. Hotellet som ses tilhøre paa billedet er en prægtig eiendom med en vakker beliggenhet tversoverfor det bekjendte Sundvolden. Skaret i aasen i bakgrunden er det berømte Kroklevan. — Fot. Skarpmoen.

Formanden i statens nye prisraad, kst. høieste- ret assesor, byfoged R. Peersen. Dette raad som har fem medlemmer har nu avløst de to tidligere. Samtidig er der oprettet to direktørstillinger i prisdirektoratet. Hensigten er nu at gripe mer aktivt ind til regulering av de abnorme priser.

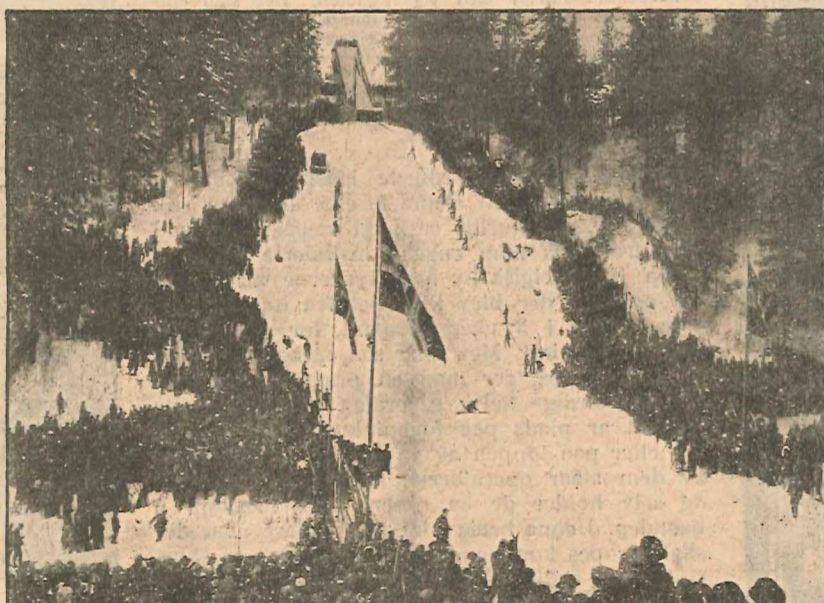

Billedhugger Carl Jacobsen fyldte forleden sit 85. aar. Han er nu den ældste blandt vore kunstnere, men sitter fremdeles inde med en livlig skaperkraft og arbeidsevne. Blandt hans mange verker kjendes bedst Kristian IV paa Stortorvet i Kristiania og Wesselstatuen ved Atheneum.

Politiinspektør Ola Kvalsund der er ansat som bestyrer av Statens politiskole i Kristiania, som forleden blev aapnet. Det er den første politiskole i vort land og dens første elevkuld omfatter politimænd fra alle kanter av landet. Søkningen var sterk men bare 24 kom ind.

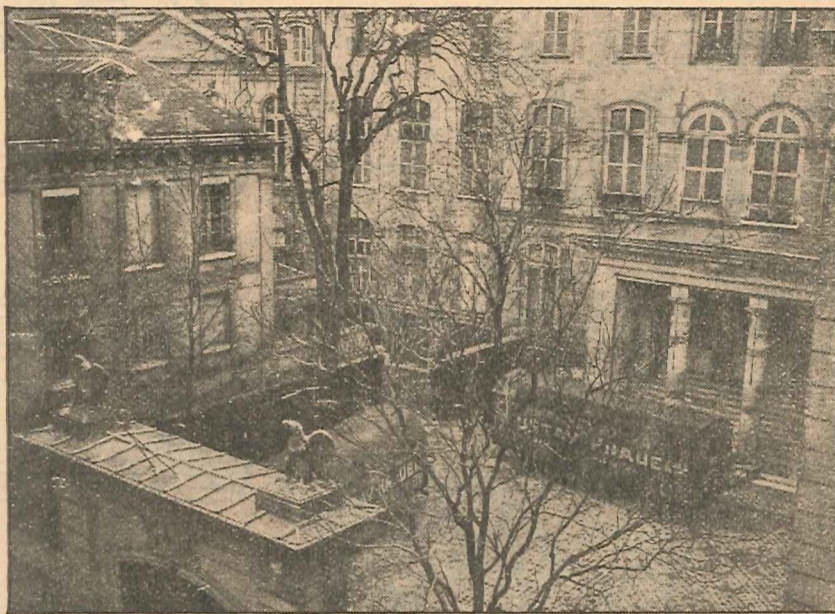
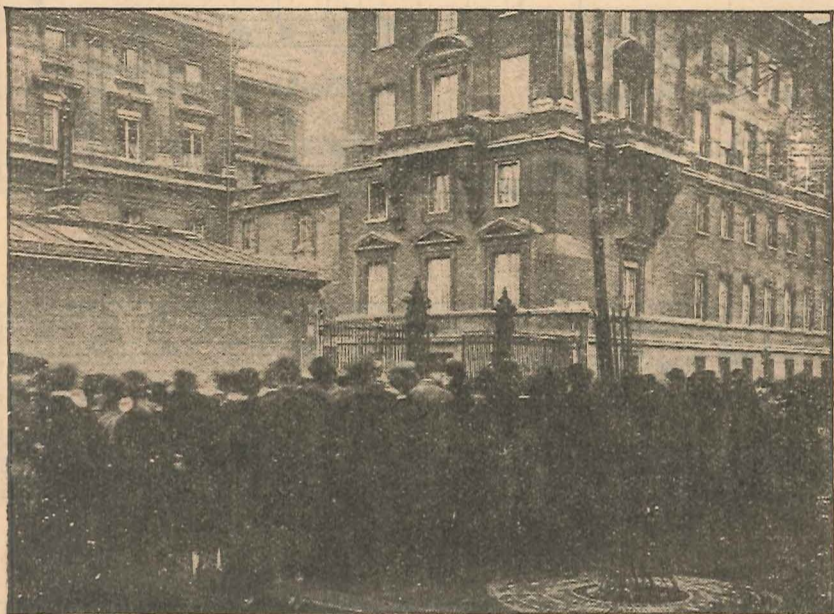
Nogen billeder fra den store vinteridræt.

Vor vinteridræt har nu sin høisesong, og isen og sneen konkurrerer om førstepladsen i de sportsinteressertes gunst. Hovedinteressen har i lang tid samlet sig om kampen om det professionelle verdensmesterskap mellem Oscar Mathisen og Mc. Lean, hvilken sidste vi præ-entener paa billedet tilvenstre. Den omfattedes med en spænding over det hele land næsten uten sidestykke. Naar disse linjer læses vil spændingen ha utløst sig — forhaabentlig i endeløs jubel paa norsk side, eller hvad? Amerikaneren følte sig jo sikker paa seier. Ogsaa de norske amatørlopere har i lang tid hat travle dager og med spænding imøtesaa man Norgesmesterskapsløpet. Som en av vore bedste kvindelige repræsentanter paa kunstløpningens omraade præ-entener vi tilhøre frk. Margit Johansen. Skirendene optar dog, naar alt kommer til alt, den største interesse. Paa midtbilledet ser man et snapshot fra Nydalsrendet forleden — vinterens første størrend. Der blev levert mange udmerkede præstationer som en forsmak paa hvad Høimenkolrendet vil by paa.

Nye mænd — nye signaler?

Da fredsprotokollene blev utvekslet i Paris.

Tilvenstre ser man et billede tat utenfor utenriksdepartementet paa Quai d'Orsay mens folkemængden venter for at se de fremmede delegerte kjøre bort. Faa timer efterat freden var endelig beseglet flyttet den tyske gesandt i Paris baron von Lersner ind i det tyske gesandtskapspalæ i Rue de Lille (tilh.) som baron Schou for 5½ aar siden forlot da krigen brøt ut. Saa var da de brutte baand igjen knyttet.

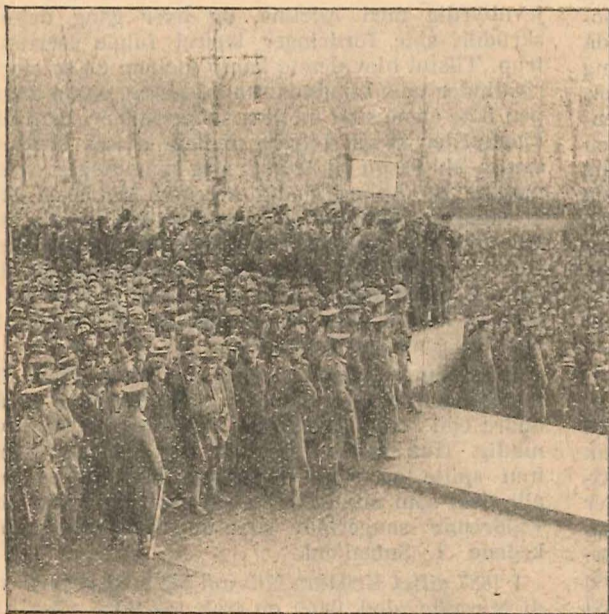
Ikke længe efterat fredstraktaten med Tyskland officielt var traadt ikraft og den tyske fredsdelegerte friherre von Lersner hadde flyttet ind i det tyske gesandtskapspalæ i Paris, foregik det franske præsidentvalg. Og likesom fredsslutningen markerer et nyt avsnit i Europas historie markerer præsidentvalget en ny epoke i fransk politik. Før dette valg fandt sted var der som man vet foregaaet en betydelig agitation for at sætte Clemenceau paa republikkens høieste stilling. Ved prøvevalget viste det sig imidlertid at „tigeren“ ikke fik det største stemmetal, og det foranlediget ham til at trække sit kandidatur tilbake, idet han fandt at han hadde utspillet sin rolle. Den 17. januar foregik saa præsidentvalget i Versailles med det utfald, at Paul Deschanel blev valgt med 734 mot 134 stemmer. Den mand som saaledes blev stillet paa republikkens høieste tillidspost for de kommende 7 aar er født 1856 i Bryssel. Han er jurist og har siden 1885 stadig været deputert. Ved aarhundredskiftet var han i nogen aar kammerets præsident. Ved siden av stor lærdom besitter præsident Deschanel en fremragende oratorisk evne, likesom han er en yderst repræsenteret personlighet. Hans politiske holdning har været uavklende, og han er ikke som Clemenceau nogen sterkt utpræget po-

Paul Deschanel som den 17. januar i Versailles blev valgt til præsident for den franske republik. Deschanel som nu er 64 aar er republikkens 10. præsident. Han er en meget repræsenteret mand men anses ikke for nogen bteydelig aand.

litiker hvad der vel høver saa ømfindtlig over sin magt som i Frankrike. Præsident Poincaré indtar nu igjen sin plads i senatet som repræsentant for sin gamle valgkreds, det krigsherjede Meuse-departement hvis gjenreisning han har erklært helt og holdent at ville hellige sit arbeide til, mens Clemenceau som den 20. januar for sidste gang deltok i det øverste raads forhandling agter at forlære det politiske liv for at skrive sine memoirer fra krigen. Hans efterfølger som ministerpræsident blev Millerand, der straks stod overfor en særdeles forvirret parlamentarisk situation og mentes ikke at kunne holde stillingen synderlig længe. Under disse omstændigheter blev den anden freds-konferanse utsat paa ubestemt tid, og da Clemenceau, Pichon, Tardieu og de andre som hadde været hovedmændene paa fransk side under fredsarbeidet medét traadte tilbake, hadde det let for at komme op rygter om at de nye mænd vilde føre nye opfatninger ind i det fortsatte arbeide. Den som lever faar se. Under enhver omstændighet synes Folkenes forbund i det sidste at være traadt mer i forgrunden som freds slutningens væsentligste forkjæmper er nu det franske parlaments præsident.

Kampene ved den tyske riksdag.

Næsten paa aarsdagen for den berlinske revolte i januar 1919 kom det iaar igjen til blodige kampe i Berlin. Det sørgeligste var næsten at kampene sneed ved en misforstaaelse. En stor menneskemasse var samlet foran riksdagsbygningen for at protestere mot loven om beredtskapsraad. Der var sat militærvakt ved bygningen, og da nogen av mængden søkte at storme opover trappen og et skud gik av fyrte militæret og 45 mennesker blev dræpt mens over 100 saaredes. Allerede samme dag blev roen gjenoprettet, men det forefaldne skapte dog en frygtelig uhygge i riksdagen. Tilv. ses Noske-garden paa vagt ved riksdagsbygningens trappe, midtbilledet gir et indtrykk av den vældige folkemængde og tilh. ses saarede og dræpte bli transportert bort.

Litt hodebrud.

Schakoppgave nr. 1742
 Av Einar Oigenkær, Kjøbenhavn. (Original.)
 Sort: K, 3 B = 4 br.
 Hvit: K, T, 2 S, L, 3 B = 8 br.
 Hvit gjør mat i 3 træk.

Schakoppgave nr. 1743
 Av J. F. P. Hovgaard, Bramminge. (Original.)
 Sort: K, L, 6 B = 8 br, 4
 Hvit: K, 2 T, 2 L, B = 6 br.
 Hvit: K, 2 T, 2
 Hvit gjør mat i 2 træk.

Løsning av schakoppgave nr. 1739.

1. D h 6 x f 4, c 5 x D. 2. T c 3 - e 3.

Løsning av schakoppgave nr. 1740.

1. S g 2 - f 4.

Løsning av bokstavkvadraten i forr. nr.

D	R	A	M	A
R	U	B	E	L
A	B	D	U	L
M	E	U	T	E
A	L	L	E	R

Løsning av regneoppgavene i forr. nr.

1. Det slaar 78 slag.
2. Forøkelsen av indbyggerantallet andrar til 1 2/3 pct. og byen vil derfor i løpet av 12 aar ha et indbyggerantal av 8862.
3. Indbyggerantallets forøkelse andrar til 1/3 pct.; i løpet av 21 aar vil byen ha 2421 indbyggere.

Løsning av gaaden i forr. nr.

Orkan— koran.

Kamgaade.

A	A	A	A	A	A	D	D	E	E	E	E	E
E	E	E	E	E	E	H	H	I	I	K	K	K
L	L	L	L	L	L	M	M	M	M	R	R	R
N	N	N	N	N	N	P	P	R	R	S	S	S
R	R	R	R	R	R	S	T	T	U	U	U	U

Bokstavene i denne kamfigur skal ordnes saaledes, at der i den øverste vandrette rad læses benævnelsen paa en institution for merkantile interesser, mens der i de lodrette rader læses følgende ord: 1. Et musikinstrument. 2. Navnet paa en stor elv. 3. Et pikenavn. 4. En statsraad. 5. En kamplads. 6. En utøvende kunstner. 7. En „farve“ i kortspill.

Gaade.

Med m'er i midten den nager
 saa mangt et sørgende sind,
 med fer saa muntert den jager
 avsted for den susende vind;
 da glemmer man griller og plager
 for saltsproit om pande og kind.

Regneoppgave.

En by hadde 3. december 1867 et indbyggerantal av 14,572, og det var vokset til 16,935 den 3. december 1875. Byen tok stadig til i samme forhold, og det gjælder nu at regne ut hvormange indbyggere den hadde 3. december 1887.

Moderato.

Fjorton år tror jag visst att jag va', li-ten flic-ka så munter och så

glal In-gén fri-a-re hör-de jag å, och in-gen

hel-ler jag tänk-te up-på. Tra-lallala, tra-lal-lala, tra-

lallala, la-lal-la, tra-lallala, tra-lalla-la, tra-lalla, la, la, la!

Kjendte toner.

Fjorton år tror jag vist, att jag va'.

Det var Kristina Nilsson som gjorde denne beskedne folkvise berømt over hele jorden, like- som hendes store forgjængerske Jenny Lind hadde gjort en anden svensk sang. Herdegossen, kjendt i alle verdensdel. I Kristina Nilssons glanstid stod sangkunsten kanskje paa et høiere utviklingspunkt end nogensinde. Man behøver bare at mindes Paulina Lucca, Trebelli, Patti, Lilly Lehmann, Minnie Hauk, og alle sammen ubestridelig førsteangst stjerner, alle sammen samtidsmed Kristina Nilsson. En slik primadonna-blomstring har sangens historie ikke at opvise i andre eper. Konkurransen var følgelig skarp, og da Wagnersangen ikke var paa mode dengang, sang de fleste stjerner i de samme yndede operaer, d. v. s. Faust, Hugenottene, Traviata, Søvnjængersken osv. Stjernene pleide da at indlægge en eller anden favorittsang i sit parti for at skille sig ut fra konkurrentene og være noget for sig selv. Kristina Nilsson valgte da den svenske folksang „Fjorton år tror jag vist“, en sang som gav hende anledning baade til at lægge sin romantikkunst for dagen og at brillere med koloratürer.

Kristina Nilsson fødtes i Vederslöv i Smaaland i 1843, samme aar som Adelina Patti. Allerede 9 aar gammel var hun fortrolig med sit lands talrike folkesange og som 12-aarig møtte hun frem paa markedene for at la sig høre til sit eget violinakkompagnement. Det var her at hun tiltrak sig Tornérhjælms opmerksomhet, og denne klartseende mand var ikke længe om at opdage at der slumret usedvanlige evner i den lille Kristina. Evner som bare trængte til at utvikles for at forbaase hele verden. Hun fik undervisning av den store komponist Berwald, og allerede efter et halvt aars studie kunde hun optræ ved hoffet. Hun debuterte paa Théâtre Lyrique i Paris og gjorde saa stor lykke som Violetta i „Traviata“ at direktionen straks engagerte hende for 3 aar. Hun optraadte senere i London, og skjønt hele kjæm-

pebyen dengang laa for Adelina Patti's føtter, var der dog ogsaa plads for den svenske sangerinde. Kristina Nilsson hadde en vidunderlig velklingende sopran som naadde til tostreket D (en øktav over 4. linjes D); men hun var ikke bare en stor sangerinde, men tillike en høitbegavet dramatisk skuespillerinde, hvis fremstilling av roller som Margrete i „Faust“ og Elsa i „Lohengrin“ avtvang de strengeste kritikere den største beundring, ja, nogen teatergjængere forsikret endog at Kristina Nilsson var en større skuespillerinde end sangerinde.

I London møtte sangerinden kanskje lit livs største skuffelse, forsaavidt hun salte sin primadonnastolthet over alt andet. Det var i 1868. Hun sang paa „Her Majesty's teater og Adelina Patti paa Covent Garden. Kristina Nilsson følte sig jevnbyrdig med Adelina, og hver gang denne skrudde sine fordringer iveiret fulgte Kristina trup. Tilslut blev denne kamp mellem de to store rivalinder hele Londons samtaleemne, og da kampen ikke alene stod mellem sangerindene, men utkjæmpedes meget bitrere mellem disses impresarior, Mapleson og Abbey, steg spændingen overmaade. Da Abbey stadig overbød Mapleson for at engagere Patti, vendte Mapleson sig til Kristina Nilsson, men hun forlangte nøiagtig likesaa meget som rivalinden pr. aften. Da summen dreide sig om 18,000 kroner hver aften, mente Mapleson ikke at kunne vove saa meget, og Adelina Patti beholdt saaledes slagmarken.

Hver gang Kristina Nilsson vendte hjem til Sverige møtte hun triumfer som ikke var budt andre end Jenny Lind. Men hun blev aldrig hovmodig. Hun reiste hjem til sin fødeegn, hvor hun spilte og sang de gamle folkesanger for alle dem som mindedes hende som den lille, omvandrende sangerinde som optraadte paa markedene i Smaaland.

I 1887 giftet Kristina Nilsson sig med grev Casa di Miranda (død 1902) og trak sig kort efter tilbake fra al offentlig optræden. H. T.

I LEDIGE TIMER

EN UTVALGT
ROMAN- OG NOVELLESAMLING

I det stille hus.

Av

E. Everett-Green.

Autorisert oversættelse.

(Fortsat.)

Letty reiste sig for at gaa imot ham; idag var hun helt hvitklædt — i noget fint, luftig, alfeaglig hvitt — som paa en fortryllende maate fremhævet hendes lille, gyldenbrune hule og skjære hvite og røde ansigt. Hennes mand hadde netop fortalt hende at hun saa ut som en ganske ung pike, og Francis fandt at hun var som den legemliggjorte vaar — straalende av ungdom og sprudlende livsglæde.

Og hun var paa sin side meget tilfreds med hans utseende. Francis Grey strævet aldrig etter at være „søkt“ eller paafaldende klædt, og hans haar var kanskje ikke klippt saa tæt som moden fordret det, men til gjengjæld var der noget meget tiltrækkende i de let krusede krøller som han ikke hadde latt falde for frisørens saks. Idag var han klædt i en meget elegant sittende, brun dragt med ulastelig skjortebryst og et slips av samme farve som hans dragt. Der var noget i den farve som paa en paafaldende maate fremhævet det gyldne streifflys i hans haar og i hans livlige, straalende øine. Han var netop høi nok til at bli bemerket uten dog at trykke andre mænd ved sin høide. Han tok sig i det hele tat saa godt ut at Lettys ansigt var et eneste straalende smil.

„Kjære Mr. Grey!“ utbrøt hun ivrig. „Ingen vil kunne se paa Dem at De er et geni! Der er slet ikke noget søkt kunstnerisk ved Deres dragt! De er saa chic og passende klædt — og er i det hele tat saa bedaarende —“

„Nei, vet De hvad, Lady Letty, det er ikke pent av Dem — De tar jo ordene ut av min mund, netop som jeg tænkte paa, om jeg kunde bruke dem uten at være altfor dristig. En bedaarende mand kan se fjollede og naragtig ut, synes jeg — men en dame — som Lady Letty Lancaster det er en ganske anden sak!“

Hun truet til ham med fingeren og laa tilbakelænet i en stol, mens han gik omkring og betraktet hendes blomster og saa etter, om hun hadde faat noget nyt mellom sine nydelige, lette nipssaker. Undertiden fortalte han hende hvor hun kunde faa fat i en eller anden sjeldenhet.

Til hendes store glæde hadde han ikke prøvd paa at gi hende gaver, men han hadde litt av en kjenders instinkt og en stor erfaring med hensyn til kuriositeter, og denne erfaring stillet han helt til hendes raadighet. Og i de maaneder, de hadde kjendt hverandre, hadde de gjort mange gode indkjøp sammen.

„Naa, min kjære ven,“ sa Letty med sin blote, nydelige stemme og indtagende smil, „kom nu og sæt Dem ned og la os passiare litt sammen. Vi blir ikke længe alene, for der kommer en veninde av mig, for hvem jeg gjerne vil forestille Dem. Har De ikke blandt „fashionable nyt“ i avisene læst om en amerikansk rik arving — naturligvis me-

get pen — som er kommet hit for at ta byen med storm? Hun heter Miss Dexter — Ida Dexter.“

Francis rystet paa hodet.

„Jeg glemmer alltid at læse avisene og jeg har ingen interesse for amerikanske arvinger.“

„Naa, min overlegne ven, De skal nok komme til at faa interesse for denne, eftersom hun er en god veninde av mig.“

„Ja, det er jo en anden sak.“

„Naturligvis forandrer det saken. Ida og jeg gik paa skole sammen, men har ikke møtt hverandre senere. Hun reiste tilbake til Amerika med sin far. Skjønt hun længtet meget etter at komme til Europa, vilde hun ikke reise saa langt bort, mens faren levde — fordi han ikke vilde reise med — og hun vilde jo ikke forlate ham.“

Lady Letty hadde sin egen maate at fremstille sandheten paa — eller halve sandheten — for sine venner — der blev gjerne pyntet litt paa den efter hendes mening og forestilling, og hun gjorde sig ingen skrupler over det, for hendes smaa opdigtelser var alltid til fordel for hendes venner og hun saa alltid disse gjennom et rosenfarvet glas. Hennes mand ertet hende litt godmodig med alle de gode og smukke egenskaper hvormed hun utstyrt alle folk.

„Det var jo meget pent — av en amerikansk arving. Som regel gjør de ikke saa megen stas av sin „far“.“

„Ja, men Ida er ikke som de amerikanske kvinder, vi læser om og undertiden træffer. De kan jo være meget bedaarende — de fleste av dem — men der er noget —“ her gjorde Lady Letty en komisk, liten grimase og en virkningsfull bevegelse med sin nydelige haand. „Men Ida er ganske forskjellig fra de andre. Hun er meget aandfuld og interesserer sig for det ideelle mer end for materielle og verdslige ting, og derfor tænkte jeg at dere to burde lære hverandre at kjende. Jeg er spændt paa at høre, om De synes hun er pen. Jeg synes hun er vakker, men min mand sier at han ikke er ganske sikker paa, om han synes det. Det vil interessere mig meget at høre hvad De synes. De maa endelig se nøie paa hende. Jeg haaber, De vil bli av min mening. Saa kan jeg si Duckworth at jeg hadde ret denne gang!“

Døren blev aapnet og „Miss Dexter“ blev meldt. Francis reiste sig hurtig og hadde god tid til at iagta møtet mellom de to fordums skolekamerater.

Han saa en høi og nydelig skapt dame komme ind. Hun var ikke slank, men der var heller ikke noget massivt eller altfor fyldig i konturene av hendes ranke skikkelse som hun førte med en selvbevisst, litt bydende mine. Hun var helt sortklædt — i sort chiffon, over hvilket der faldt et tyndt, gyldent stof av en saadan finhet og gjennemsigtighet, at det bare frembragte et let skjær der likesom en svak solstraaled indhyllet den mørke skikkelse, en solstraaled som jaget bort de mørke skygger.

Hodet syntes litt for litet til den høie, majestætiske skikkelse — men saa litet det var blev det baaret med en rolig værdighet som karakteriserte hele hendes fremtoning. Den store, sorte hat omgav det fine ansigt som

en mørk ramme der fik den skjære, mat-hvite hud til at træ endnu mer virkningsfullt frem og gav hele det billede, hun frembød, en særlig virkning — en saadan virkning som Rembrandt yndet at gi sine billeder.

Mens Francis iagttok møtet mellom den lille, fine, lette alfesikkelse og den høie, fremmedartede, sfinkslikenende kvinde i den sorte dragt, følte han sig grepet av en av disse sælsomme, indgripende forestillinger som ofte gaar forut for en sterk inspiration.

„Sorte ravn og hvite due —“ lød det i hør, og det var som om han ikke kunde bli kvit disse ord.

Skulde det bli lilla paa hans næste bok? Skulde denne kvinde med de hemmelighetsfulde sorte øine, den fyldige, røde mund og den mat-hvite ansigtsfarve fylde ham med nye og glimrende ideer og følelser som skulde gi ham den inspiration, der var nødvendig for at han kunde skape nye verker som stod paa høide med dem han hadde skapt?

„Jeg maa fortælle Silence det — hun maa faa vite det!“ tænkte han.

Men han fortalte det ikke til Silence.

Silence fik aldrig hvite det.

III.

„Ida — det er min lille overraskelse til dig. Jeg vet, du har læst „Ørkenens gyldne taushet“ med stor nydelse. Maa jeg forestille dig for dens forfatter, Mr. Francis Grey.“

Lady Letty var straalende glad. Nu kom det „frygtelig interessante øieblik“ som hun hadde drømt om og utmalt sig i hele ti dager. Det skulde være saa dramatisk og effektivt, saa fuldt av betagende spænding. Hun fordypet sig helt i at spekulere over hvad det vel vilde føre, med sig og hvad resultatet vilde bli av møtet mellom disse to. Hun var næsten aandløs av spænding, da Francis Grey og Ida Dexter gav hverandre haanden og satte sig ned. Letty hadde sørget for at Ida kom til at sitte i den høiryggede, hvite empirestol med ansigtet mot lyset som faldt dæmpet ind gjennom de lange, bløte, citronfarvede kniplingsgardiner. I den sorte dragt og med hendes fremmedartede, utgrundelige ansigt og sorte øine, der lyste som maaneskin over sovende vand, var der absolut noget betagende og fortryllende over hende, og det varte ikke længe, før Letty holdt op at tale og lænte sig tilbake i sin stol med en straalende glans i sine øine. For Ida hadde begyndt at tale til Francis og Letty iagttok dem og lyttet helt fortryllet.

Der var foregaat en merkelig forandring med Ida — en forandring som Letty ikke kunde forklare, men som absolut var tilstede og som likesom skapte en ny atmosfære omkring dem. Det var ikke det, hun sa — for hun lot snarere Francis tale og indskjøte bare nu og da en bemerkning, et ord eller et spørsmål — undertiden en skarp kritikk som han besvarte med en strøm av ord og med livlige gestikulationer — og underliden kunde han stanse og si: „Ja det er noget taapelig snak, jeg sier — og De har ret!“

„Ja, jeg har ret,“ sa Ida etter et av disse Jutbrud, „men jeg vilde gi alt hvad jeg eier for at ha uret!“

„De mener —?“

„At De lever i Deres egen skjønne fantasis rike, mens jeg har lært livets virkelighet at kjende. Deri har jeg ret og De uret. Men De har faat den bedste del —“

„Det er jeg ikke sikker paa. Undertiden har jeg følt det. De sier nu: at jeg ikke har grepet livets sandhet — ikke endnu.“

„Det, De har, er bedre end sandheten —“

„Det er jeg ikke sikker paa.“ Han sprang op og begyndte at gaa frem og tilbake med de

hurtige, elastiske skridt, Silence kjendte saa godt, ledsaget av ivrige, talende gestus med de slanke, nydelig formede hænder. Han talte, mens han gikk: „Jeg har allerede hat mine tvil og anelser. Vi taler om de evige sandheter — om det godes triumf — om herlige syner — om livets og kjærlighetens fryd og lykke — alt dette er jo sandt, skjønt og evig sandt — men det er ikke hele sandheten. Skjønnhet og glans og hellighet — det er den ene side av medaljen — ens sjæl higer og længter efter disse ting, men —”

„Og De gir dem liv for os i Deres vakre ord!“ utbrøt Letty med en lysende beundring i sine øine. „De hæver os op — De løfter os op over alt hvad der er smaalig, lavt, jordbundet og stygt. Vi aander i en ny atmosfære — og vi føler at det er godt for os at være der —”

Hun stanset, for hun saa at Francis og Ida saa paa hverandre. Hun følte instinktmæssig at der var noget imellem dem som hun ikke forstod helt. Hun hadde ikke hørt saa opmerksomt efter deres samtale, fordi hun var mer opptatt av at iagttak de talende og det indtryk, de gjorde paa hverandre. Det forekom hende allerede som om hendes ønske var paa vei til at oppfylles. Der kunde ikke være nogen tvil om at Francis følte sig betatt av Ida. Og den omstændighet at Ida gjorde sig saa tiltalende, var et bevis paa at hun hadde følt sig tiltalt av det geni, Letty hadde været saa ivrig etter at fore hende sammen med.

Nu var det Ida som talte — og Letty følte sig til sin glæde helt glemt. Francis hadde igjen kastet sig paa en stol og hans øine, som skinte med gyldne streiflys, hvilte paa den kvinde som sat foran ham.

Hun bøide sig let frem, mens hun talte. Hendes lille hode paa den lange, hvite hals saa ut som en blomst paa sin Stängel. Hendes figurs harmoniske linjer fremhævedes særlig av stolens hvite silke. Hun hadde tatt av sig sine hansker og hendes slanke, hvite fingrer som lyste av diamanter gav med yndefulde bevægelser de ord, der faldt fra hendes fulde, røde læber, større effekt.

Hun talte med ubarmhjertig kraft — ikke om skjønn, gode, herlige ting — ikke om fryd og salighet. Hendes mørke øine syntes meget snarere at gjenspeile gruopvækkende rædsler og frygtelige virkeligheter. Hun talte om livet — livet som hun hadde set i de store byer hvor alle kjæmper og strider og hvor de sterke og kraftige vinder overtaket over de andre. Der var en klang av lidenskap i hendes stemme. Den let slæpende lyd i hendes røst og den litt dovnne ro i hendes bevægelser faldt av hende som et unyttig klædeslag. I hendes stemme var der en kraftig og klar, næsten skjærende klang som gav hendes ord særlig vekt og som holdt tilhørernes opmerksomhet fangen og bragte belagende syner frem for hans øine.

Francis lyttet aandeløs. For hans indre syn reiste der sig forestillinger og billeder — gigantiske, groteske, betagende — han følte sig i en anden atmosfære, ansigt til ansigt med virkeligheter i livet som han aldrig hadde kjendt før, aldrig før hadde kunnet gripe med sine hænder. Men det var livet som det var. Tanken paa det og dets imponerende magt grep ham. Han længtet etter at vite mer — mer om denne frygtelige kamp og strid — om denne malstrøm av det onde og hælige som gjennomtrænger hele samfundets sfære. Det moderne livs sælsomme og uhyggelige uoverensstemmelser grep ham med sterke hænder — hænder som syntes at løfte ham op i helt nye regioner av tanker og følelser.

Ida fortsatte at tale, hun talte om den anden side av livet som hun kjendte, om pragt og glans og luksus.

Francis lyttet stadig, hans bevægelige ansigt forandret sig fra sekund til sekund, efter-

som alle disse nye indtryk fæstnet sig i hans sind.

Han følte sig beruset og betatt som om han hadde tomt et bæger frisk brygget vin.

Netop som Silence Desart hadde inspirert ham ved sin persons stille ro, ved sin længsel og higen efter det skjønn, det rene, det himmelske, sin forstaaelse og paaskjønnelse av alt dette som var i lum — netop som hun hadde inspirert ham ved sine vakre, drommeagtige fantasier, sin dype poesi og romantik — saaledes følte han sig nu paa en ganske anden maate inspirert av Ida Dexter, mens han sat her og iagttok hende og lyttet til hendes ord som fremkaldte skiftende, levende billeder for ham, og det var billeder, saa levende og kraftige, saa fulde av sælsom, dyp betydning at han følte han maatte prøve paa at arbeide med dette nye materiale, om det end maatte bli med dystre, mørke farver, ikke gjennemglødet av flammene fra Guds gyldne sol.

Og Letty som aandeløs iagttok sit eksperiment, likesaa aandeløs som alkimisten iagttok sammensmeltningen av de to elementer, han har kastet i den glødende ild, begyndte at læse og forstaa noget av det der glødet i denne mands underlige øine. Han saa likefrem vidunderlig ut! Ida maatte se at dette var den sande genis ild. Han talte ikke. Han lyttet til hendes ord — han som i almindelighet selv talte — hvis livfulde, spirituelle tale forstod at holde sine tilhørere fangen. Han lyttet nu som et menneske i dromme lytter til en magisk musik — fortryllet, betatt, ubevægelig, bare ængstelig for at musikken skal holde op, fortrylles brytes og illusionen forsvinde.

Idas øine var fæstet paa ham. Letty visste at hun hadde sat alt ind paa at fængsle hans opmerksomhet og vække hans forundring og beundring.

„De er som skapt for hverandre!“ tænkte Letty med øine som lyste av glæde. „Likefrem skapt for hverandre! Og jeg har bragt dem sammen!“

Pludselig holdt Ida op at tale. Hun lænet sig tilbake i stolen. Letty gikk om bak ryggen av hendes stol, løftet den tunge, fjærbesatte hat fra hendes mørke, lille hode og boide sig ned for at kysse hende.

„Du vakre, søte pike!“ hvisket hun. „Du er akkurat saa vidunderlig som jeg har forestillet mig dig!“

Og Francis som var helt betatt, helt fortumlet av alt hvad der gjennom Idas tale hadde aabenbaret sig for ham, iagttok de to veninders omfavelse — iagttok den ynde hvormed Ida løftet sine armer og derved aabenbarte sin figurs skjønn linjer for at ta Letty om hodet. Han snappet likesom gispende efter pusten.

„Sorte ravn og hvite due!“ De ord lod igjen med kraft igjennem ham; han var tilmode som om han hadde uttalt dem hoit, og efter dem var det som om han, uavhengig av sin egen vilje, hørte andre ord: „En legende om lokkende kjærlighet.“

Han reiste sig pludselig. Tjenerne kom ind med den hvite tevogn som for ham var uadskillelig fra Lady Lettys nydelige værelse. Men idag kunde han ikke bli for at drikke te og spise kaker og diskutere almindelige, hverdagslige ting.

Det brændte i hans hjerne og der var likesom glødende ild i hans hjerte; han længtet efter ensomheten i sit eget værelse, efterat faa litt klarhet i sine fortumlede tanker. Han følte i sig en skapende inspiration og den var utstyret med et liv som han aldrig før hadde tænkt sig. Den var forskjellig fra alle hans tidligere inspirationer — og den maatte behandles anderledes end de.

Letty forstod ham delvis, hun hadde en hurtig og god opfattelsesevne og hun følte at hun her var vidne til en dæmrende kjærlighets hellige mirakel og mysterium.

Hun forsøkte ikke paa at holde ham tilbake, hun lot ham gaa og iagttok bare med taus nysgjerrighet avskeden mellem de to.

„De har skjænkert mig vidunderlige erfaringer,“ sa Francis, idet han tok den lille, diamanbesatte haand i sin. „Jeg har meget at takke for. De forstaaer mig kanskje ikke, men jeg forstaaer alt og jeg skal ikke glemme det.“

Ida laa tilbakelænet i sin hvite stol og saa op paa ham med en forvirrende glans i sine store, sorte øine som var halvt tilsløret av de lange øienvipper.

„De maa komme og besøke mig,“ sa hun. „Jeg har leiet en møblert leilighet for sæsongen. Jeg holder paa at indrette den nu.“

En blodstrøm skjøt op i hans ansigt som straalte med en næsten forklaret glans.

„Faar jeg virkelig lov til at komme?“

„Det er mit bestemte ønske.“

„Tusen tak! De vet ikke hvad det vil bety for mig! Jeg skal komme — snart!“

„Imorgen — hvis De vill!“

Han var gaatt og begge damene saa efter ham med et smil. Lettys ansigt var som en aapen bok. Idas uttrykk skjulte over tanker som hun ikke ønsket at uttrykke i ord.

„Er han ikke bedaarende?“ utbrøt Letty som strømmet over av uskyldig selvtilfredshet. „Ida, tror du ikke, du vil komme til at holde umaadelig meget av ham?“

Idas smil var aapent og frit, men det uttrykk som fulgte efter det var av en mer komplicert natur.

„Kanskje,“ svarte hun langsomt, „vi faar sel“

IV.

Francis gikk med heftig bankende hjerte ind i elevatoren som forte op til Idas leilighet, og han var tilmode som om han svævet i regioner av straalende klarhet og glans. Han visste at disse huser bare beboddes av meget velstaaende folk. Deres leilighet ut mot parken skapte illusionen om at være borte fra byens larm og tummel, men allikevel trængte støien fra det pulserende liv ind gjennom de aapne vinduer og det kunde ikke undgaaes at vognrammelen og andre lyder fra gaten naadde ditop.

Ida Dexter hadde leiet leiligheten fuldt møblert, men allerede nu hadde hun git den et personlig præg, for hun hadde fundet plads til endel bohaver av sit eget som viste en ny og litt eiendommelig snag som Francis snart opdaget.

Værelset var fuldt av blomster — hvite og lilla orkideer og nogen bregner, han ikke kjendte — ikke andet. Skjønt vinduene stod aapne, var luften tung av blomsterduft og i kaminen flammert store vedkubber, der gav værelset en behagelig varme. Det tykke gulvteppe spillet i rike, purpurrøde farver, gardinene var holdt i samme farvetone som de yppige masser av blomster som stod rundt om i vaser og glas og spredte sine lange stængler over bordene, hvælvet sig over vinduene og hang ned fra maleriene og kobberstikkene paa veggene. Han hadde saavidt faat tid til et samlet indtryk av det hele, da døren blev aapnet og Ida kom ind bak en portiere av hvit, lilla og krømfarvet brokade.

Idag var hun klædt i hvitt — hvit fløiel, sløret av et fint, gjennemsiktig, sort stof, som glitret av guldtraader. Hun stanset et øieblik og holdt portieren op med den ene haand. Bakenfor var en dør av rikt polert træ som dannet en vidunderlig bakgrunn for hendes høie, hvite skikkelse, som stod ubevægelig, fuldt belyst av solskinnet.

Francis blev igjen betatt av denne kvindes forunderlige livfuldhet og styrke, hendes skarpt skårne konturer, hele hendes personlighets intense kraft. Han ønsket at han

hadde en malers evne til at fæstne paa lerretet det billede der viste sig for ham.

Det sterkt bankende pulserende liv, som han hadde følt strømme ut fra hende i den time, da hun hadde talt og han hadde lyttet, syntes nu igjen at utstraae fra hende som hun stod der og saa paa ham. Han syntes, dørene aapnet sig til et liv som han aldrig for hadde ant eller kjendt. Han tok et hurtig skridt henimot hende og strakte ut begge hender.

„De er saa vidunderlig!“ utbrøt han. Og da hun smilte til ham, banket hans puls med forøket hurtighet og han var endnu ikke kommet sig av sin betathet, for hun hadde sat sig paa en stol og ønsket ham velkommen.

„Tal til mig,“ bad han, „tal til mig som De talte igaar. Deres stemme og Deres ord har fulgt mig siden. Jeg prøver paa at fange Deres musik, deres indre mening, men det vil ikke lykkes mig. Jeg har været saa rastløs, saa utilfreds. Min muse er som en spottende alf — den vil ikke la sig fange. Hjælp mig at holde inspirationen fast. Det var Dem som inspirerte mig! Jeg gik fra Dem, opfyldt av tanker og følelser. Siden har jeg levd som i en skyggeverden. Skyggene vil ikke la mig faa fred — men jeg ønsker at gjøre dem til virkelighet. Vil De hjelpe mig?“

Hun smilte til ham. Det var det hun vilde — være en genial mands skytspatronesse, hans inspiration, gjenstand for hans tilbedelse. Hun vilde skape hans lykke, dele hans berømmelse, bringe ham frem. Ida kjendte godt værdien av sine dollars og hun visste ogsaa at der var ting, man ikke kan kjøpe for dollars. Det var bevisstheten om det som hadde bragt hende til at stanse, der hadde sat alle hendes tanker i bevegelse. Titler kunde man kjøpe — slotter og godser — ogsaa et stamtræ og vaabenskjold, hvis man gjorde sig tilstrækkelig uleilighet. Det hadde hendes samtidige gjort allesammen. Hun hadde venner blandt aristokratiet og kjendte deres liv og deres sedvaner, kjendte deres held og deres feilgrep.

Hun selv vilde noget andet. Hun vilde eie noget som ikke kunde kjøpes for penger, men som hendes penger kunde hjelpe hende til. Hendes mand skulde være en bekjendt mand, ikke paa grund av hans fødsel eller verdslige eiendom, men av hans aand og geni. Hun

brydde sig ikke om amerikanske statsmænd og politikere. Hun vilde ikke gifte sig med en embedsmand, en politiker eller en diplomat. Hun hadde bestemt at gifte sig med et geni. Og Francis Grey forekom hende at være det mest tiltrækkende geni, hun nogensinde hadde kjendt. Hun følte ogsaa at en forfatter vilde ha sine fortrin fremfor en musiker, maler eller billedhugger. De to sidste skulde ha atelierer, modeller og saa meget tilbehør og utstyr — og naar saa maleriet og statuen var færdig — naa ja, saa var det bare den ene ting, og de som saa det paaskjønnnet ikke alltid deres værd. Ida brydde sig ikke om musik. Hun vilde bli forfærdelig træt av alltid at skulle høre paa piano- eller violinspil. I sit eget hus vilde hun høre sin egen stemme — ikke sin mands musik.

Men en forfatter, om hvis bøker hele verden talte — det var en ganske anden sak. Saa kunde hun sende bøker til sine venner — pent indbundet efter hendes eget valg og egen smak. Hele London skulde tale om Francis Grey og læse hans verker! Det visste hun meget godt, for hvor hun kom, talte folk om hans roman og ingen visste bedre end Ida Dexter hvor meget ivrigere han vilde bli læst og eftertragtet, naar han blev gift med en rik dame, hvis hus skulde faa ord for at være et sted, hvor kunstnere av alle slags samlede saavel som alle store og kjendte personligheter fra den fashionable verden. Alle vilde kappes om at fornye sit bekjendtskap med den opgaaende stjerne og efter at opnaa gjestfrihet i hans elegante hjem.

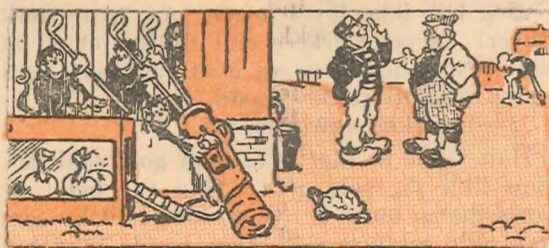
Hun saa det hele for sig, og i Francis saa hun et villig redskap i sin haand. Han var endnu næsten barnslig i sit syn paa livet — saa ufordærvet, saa ukunstlet. Det hadde en stor tilløkkelse for hende. Skjønt Ida var en selvstændig, handledygtig natur — en følge av hendes herkomst og opdragelse — var hun allikevel fuldt ut kvinde — og en vakker kvinde — men en kvindes ønske om at bli elsket for sin egen skyld — at bli feiret og beundret ikke bare for sine dollars skyld — i hvor høi grad hun end var sig bvisst, hvor stor glorie disse omgav hende med.

Og hun læste i denne ungdommelige, geniale mands oine, hørte det gjennem hans ivrige, fyrige tale, at hun hos ham hadde vækket den personlige beundring og tilbedelse, hun higet efter. Hun visste at han i hende fandt noget, han savnet, visste at hun kunde gi ham nye indtryk, nye synspunkter og inspirere ham til nye ideer og tanker, og at han med hendes hjælp og hendes veiledning vilde kunne skape en realistisk saavel som en idealistisk literatur — saaledes som hans første verk hadde været.

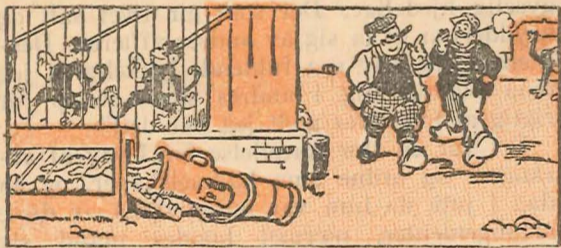
Ida selv foretrak den realistiske. Hun kunde godt beundre Francis's første bok og gjorde det ogsaa. Hun fik ham til at sette sig og fortælle hende noget om hans anden bok som allerede var bebudet. Men mens han talte, forsøkte hun at vække i hans sind ønsker og ærgjerrige tanker som hittil hadde slumret i ham. Det lyktes hende ogsaa. Det varte ikke længe, for han begyndte at stamme i det; han mistet endog interessen for sit eget verk. Han hadde været hos Silence den foregaaende dag. Praktisk set var boken færdig. Han hadde forklart hende at han var meget optat; det selskabelige liv la beslag paa ham, og han følte ogsaa at han etter disse ukers anstrengende arbeide trængte til at puste ut og hvile, for han begyndte paa noget nyt. Han spurte hende endog, om hun vilde læse korrektur paa boken for ham.

„Jeg har en følelse av at jeg vil forkludre det — at jeg vil bli utilfreds med mangt og meget — du gjør det meget bedre end jeg. Du maa naturligvis henvende dig til mig, hvis der er noget, du er i tvil om. Men undertiden forekommer det mig, som om du er noiere forbundet med boken end jeg. Det var jo din inspiration, kjærestel! Saa det skal

Av en dyrepassers interessante dagbok.

1. Den gamle professor var en lidenskabelig golfspiller, men det var ikke alltid saa let for ham at faa nogen al spille med. En dag faldt det ham ind at dyrepasseren i den zoologiske have kanskje kunde bruke, som spillekamerat. Han gik derfor derind, satte futteralet med golfstokkene fra sig utenfor apeburet (meget uforsigtig gjort!) og opsøkte dyrepasseren.

2. Men mens de to forhandlet om sakene, benyttet apene anledningen til paa en forholdsvis bekvem maale at sette sig i besiddelse av golfstokkene, som de etter en hurtig, indbyrdes raadslagning fandt udmerket skikket som eksercisevævner. Nedenfor apeburet holdt uogen ualmindelig velvoksne slangeunger netop paa at kripe ut av eggene, og de vilde ha været husevilde, hvis ikke futteralet hadde været der.

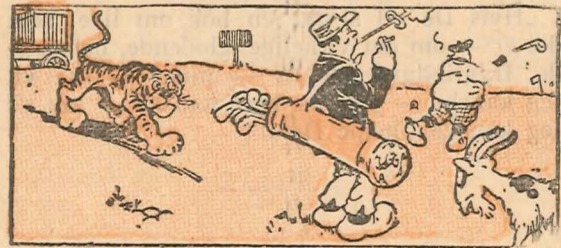
3. Nu krep de imidlertid ind i futteralet, som den inlettende dyrepasser tok paa ryggen, hvorpaa de to mænd gik ut for at finde en spilleplads. „Her er en udmerket jevn og god skikket plads,“ sa professoren, „her vil vi bli,“ og idet han sa dette, rakte han haanden ut for at ta en av golfstokkene, mens et stort smil gled over hans ansigt ved tanken paa det sikkert interessante parti som skulde begynde nu.

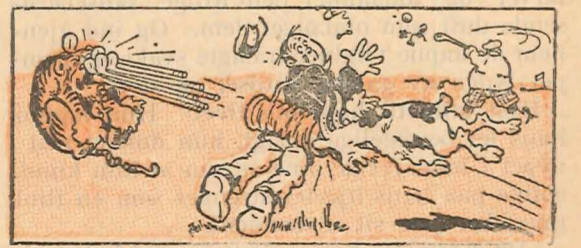
4. Men hurtigere end det kan fortelles trak professoren haanden til sig og satte samtidig i et saa frygtelig skrik at det vakte hele havens dyrebestand og fik en tilstedeværende liten gut til at besvime. Hvad hadde der hendt? Ikke andet end en liten bagatel! Professoren hadde av gode grunde ikke faat fat i en golfstok, men i en levende slange som med spillende tunge for tøs paa ham.

5. Hurtig sprang nu professoren og dyrepasseren tilbake til apeburet, ikke uten grund overbevist om at de her kunde finde de rigtige golfstokker — dem av træ, som det allikevel i længden er mest sundt at spille med. Og ganske riktig. De kom netop i rette øieblik til at avbryte et meget hvlig „parti“ mellem de ivrige, smaa apekatter, som meget mot sin vilje maatte avlevere stokkene.

6. Snart etter er spillet igang, professoren er „inde“ og dyrepasseren ser kritisk til. Ingen har imidlertid fred længer end hans nabo vil, og dyrepasserens naboer var, uten at han ante det, for øieblikket en soriflekket angoragjet og en bengaisk kongetiger. De kom begge nærmere for noiere at studere stokkefutteralet. Da ser gjeten i futteralets blanke metalbund sit eget speilbillede, beslutter at ta offensiven mot den „fremmede gjel“ foretar med værdighet de for en gjets olensiv reglementerte tre skridt bakkengs og...

7. Ja, hvad som derefter hendte, fortæller billedet tydeligere end ord kan gjøre det. Gjeten rammet med stor præcision futteralet, som i mindre tid end et sekund forvandlede til et trækspil, mens golfstokkene med en fart som forbauset selv dem for utav futteralet og like bort i næsen paa den freidige kongetiger, som ikke tænkte paa ondt, men ganske vist heller ikke hadde ventet ondt, særlig ikke fra den kant. Men det gaar jo ofte netop ut over de uskyldige. s

ogsaa bli dit arbeide at faa den ut. Jeg vet ikke rigtig hvad der gaar av mig — men jeg feler mig træt. Jeg maa ha min hjerne klar og fri — til noget andet.»

Hun hadde samtykket i at gjøre som han vilde — og hadde set omt og bekymret paa ham. Hun tænkte, han var overanstrengt — hvad mænd lettere blir end kvinder. Hun hadde lagt merke til hans bristende interesse for arbeidet. Undertiden hadde han ikke været hos hende paa flere dage og nu hadde hun hele boken renskrevet, og naar hun hadde læst slutten for ham, var det næsten som om han ikke hørte hvad hun læste.

Han hadde været meget ute og var meget interessert i de ting, han hørte og saa. Det var jo ganske naturlig, hun forestilte sig selv at hun maatte være glad for det. Næsten barnslig hadde han sagt:

„Silence, jeg er saa glad i at komme ut blandt folk, det morer mig. Og alle mennesker er saa venlige mot mig. Jeg er som en slags love — men bare en liten loveunge —”

„Og alle damer kjærtegner og forkjæler loveungen!” Silence smilte som en mor smiler til en indtagende gut. „Ja, jeg forstaar det godt — og loveungen liker det ogsaa godt.”

„Ja, jeg gjør, Silence, jeg liker det virkelig godt. Jeg bryr mig ikke om at tale om min bok, men jeg liker at se den ligge alle steder og at høre andre folk tale sammen om den og si pene ting om den. Ofte feler jeg trang til at fortælle dem om dig, Silence, og om alt hvad du har gjort. Men saa feler jeg allikevel at det kanskje vilde odelægge det hele — ta den fine duft av vort venskap —”

„Javist, kjære, tal ikke om mig — behold mig i dit hjerte.”

„Det gjør jeg — det gjør jeg. Hvorledes kan jeg andet! Jeg har alltid den deilige følelse av at jeg alltid kan komme tilbake til dig —”

Hendes blide øine straalte. Han forlot hende glad og tilfreds med den rolle, han hadde tildelt hende — at fuldende hans verk, mens han søkte adspredelse og rekreation — at være likesom hans livs anker, der holdt ham fast fortoiet — det menneske, til hvem han alltid kunde vende tilbake med sine skildringer av sine triumfer og fornielser.

Alt dette hadde foregaat den foregaaende dag. Francis hadde med sælsomt blandede følelser forlatt Silences lille hjem. Hun hadde været som en mor til hans tidligere inspirationer, som allerede hadde bragt ham et trin op paa berømmelsens stige. Men han folte allerede at der foregik en litterær omvæltning i ham, og med disse nye tanker og forestillinger kunde han ikke arbeide sammen med Silence.

Hans sind og tanker var i en kaotisk forvirring. Han visste ikke hvad det var, han nu vilde ha frem — om det var godt eller endt! Men noget nyt var det! Spiren til noget som en dag vilde ta fast form og skikkelse.

Saaledes var han kommet til Ida Dexter. Han sat nu her i den varme, solfylde luft i hendes deilige værelse med de røde og lilla farver og indaandet den liflige, sanseberusende duft som ombølget dem. Og ind gjennom de aapne vinduer trængte svakt og dæmpet lyden av gatens færdsel og stoi.

Hun talte til ham om livet! Hun iagttok hans let bevægelige ansigt, hun dukket ned i dypet i hans fyrige øine og saa at hun kunde spille paa hans hjertes strenger som en flink musikker paa sit instrument.

„Mr. Grey, De har skrevet en god bok — to gode bøker — for jeg vet, at den anden vil følge i den forstes spor. Men De evner at gjøre endnu større ting end disse! De maa skrive en bok om livet som det er — ikke livet, set gjennom rosenfarvede skyer, indhyllet i regnbuens glitrende, spillende skjær! Det er en sjelden gave at gjøre det — og faa det

til at leve. Har De gjort det, kan De gjøre mer. De har ydet noget godt — men De kan yde noget endnu bedre!”

Hun hoide sig litt frem og saa ind i hans øine. Saa trak hun sig smilende tilbake og lo.

„Aa — jeg behøver ikke at si Dem hvad De kan gjøre! De vet det godt selv! Det er Dem som skal lære mig hvad De har i Dem og hvad De vil skjænke verden!”

„Aa — men De maa hjelpe mig!”

Disse ord brast ut av ham, for han hadde faat besindlet sig om hvad han vilde si, og da de var uttalt, syntes hele værelset omkring dem at gjenlyde av deres klang. Det var som om han hadde skreket dem ut for hele verden — som om han, idet han ytret dem, gikk over en eller anden aandelig Rubincon — og som om han hadde overgitt sig til noget — han visste ikke selv hvad.

Hans ansigt blusset som en ung pikes. I hans øine kom der et undskyldende, næsten bedende uttrykk, men det gav snart plads for noget andet — for den mandige bestemthet og selvsikkerhet, som laa paa bunden av hans væsen og som Ida Dexter med triumf og tilfredshet hadde sporet hos ham. For hun vilde ikke alene være gjensand for ydmyg bon, men for bydende fordring. Skjønt hun gjerne vilde herske og byde, folte hun sig dog frastott av svakhet hos mænd. Han kunde gjerne være høielig, let paavirkelig, blot av naturen, ogsaa litt avhengig; men hun maatte føle at der var kraft og marv i ham — og det gjorde hun i dette øieblik.

Hun smilte igjen til ham paa en frisk, indtagende, kammeratslig maate, som er eiendommelig for de amerikanske kvinder. Han strakte sin haand ut og tok hendes fast i sin.

„Lover De det?” spurte han.

„Jeg har ikke lovet noget. Aa, hvor sterk De er! Meget sterkere end De ser ut til at være. Naa, det liker jeg godt. Jeg har alltid været vant til sterke mænd.”

„De har ikke svart endnu!”

Han visste at hun likte ham godt saaledes. Han likte sig selv godt. Han var betat av bevisstheten om den nye periode i sit liv som han ante nærmet sig. Han hadde ikke hat nogen forbindelse med det andet kjønn. Med undtagelse av hans pludselige venskap med Silence — og dets avslutning — hvilket nu stod som en fjern drøm for ham — hadde han kjendt litet til kvinder og til kvinders natur og tilboieligheter — hadde bare iagttagt dem paa avstand. Det var derfor at hans første bok nu forekom ham at mangle virkelighet. Han hadde kanskje gjort fremskritt i den anden — for han og Silence hadde skrevet den sammen — i deres første kjærlighets fryd. Men der var endnu mer at lære — aa, meget, meget mer. Nogen skulde lære ham det, det var hans ret at fordre det — og han vilde fordre denne ret — til det yderste.

„Jeg maa skrive en stor bok,” utbrøt han. „Jeg maa skrive om livet som det virkelig er — og De skal hjelpe mig.”

Hun laa tilbakelænet i stolen og smilte endnu — med det kolde, rolige smil, som skjulte baade glæde og triumf.

„Hvis De vil skrive en bok om livet som det er — om det virkelige, glødende, betagende, frygtindgydende liv — nuvel — saa vil jeg kanskje — jeg sier bare kanskje — saa vil jeg kanskje hjelpe Dem!”

V.

Castor Chase, familien Lancasters familie-sæde, var alltid blit regnet for at være et nydelig sted; men indtil den lille, livsglade Lady Lettys ankomst hadde man anset det for at være et temmelig gammeldags, alvorlig sted uten alle disse moderne tiltræknings som

karakteriserer de moderne landeiendommer i vore nydelsesrike tider.

Men nu, da Sir Duckworth uventet var traadt ind i egteskapets havn og var blit hodedet for en familie, var der foregaat en forandring med det store hus som laa i den store park og de vidtstrakte haver. Utenfra var denne forandring ikke særlig synlig med undtagelse av at den hvite forside nu var blit forsynet med hvit- og rødstripete markiser og blomsterkasser med blomster som gav den lange rad av store vinduer et pent og festlig utseende. Fra en flagstang valet hver dag et flag som smeldte lystig i luften, og haven straalte i et farveprægtig blomsterflor, der svarte til den lyse og livsglade atmosfære som Lady Letty altid utbredte om sig.

Inden dører var forandringen mer synlig. Sir Duckworth hadde latt huset dekorere fra kjelder til loft til stor glæde for hans unge hustru som frydet sig over alt hvad hun kalde „farvestudier” eller „harmonier” eller „digte” og „nocturner”. Men da hun var i besiddelse av en meget god smag og ikke hadde nogen tilboielighet til det abnorme eller bisarre, gjorde hun sit store hus til et meget pent og hyggelig sted som ingen vilde kalde hverdagslig eller almindelig, skjont der hverken var noget eksentrisk eller noget utrent over det.

Hun hadde ord for at forstaa at bringe de rette mennesker sammen — hun var idealet av en vertinde. Hendes selskaper var alltid utsøkte. Hendes havefester var likefrem berømte — hun sørget alltid for det deiligste veir til sine gjester. Hendes mand hjalp hende alltid med at utfylde indbydelseslisten, og skjont hendes bekjendtskaper var talrige som havets sand, var der bare faa tvilsomme elementer iblandt dem.

Lettys havefester var en fryd for alle. Hun hadde alltid udmerkede ideer. Elskende par blev alltid diskret fort sammen. Mennesker som burde sætte pris paa hverandre, men som ikke hadde nogen anledning til at træffe hverandre, møttes her. De, imellem hvilke der hadde reist sig en liten misforstaaelse, hadde her anledning til under Lady Lettys ledelse at faa opklart den kjedelige misforstaaelse. Hendes mand kunde undertiden spørre hende, om hun heller ikke burde noie sig med at passe sine egne saker, men da satte Letty op sin fortryllende grimase.

„Kjæreste Ducky, ens egne affærer er saa gyselig kjedelige. Det som gir livet salt og krydderi er at ta sig av andres affærer. Desuten er jeg selv saa fuldendt lykkelig at jeg maa blande mig i andres saker netop for rigtig at føle hvor godt jeg har det!”

Det var en stor fornielse for Letty at arrangere og ordne sine havefester, og en dag i juli, da hun var meget optat av disse arrangementer, nærmet hendes mand sig hende med et skoieragtig blink i sine øine.

„Naa, Letty, hvem skal være ofrene denne gang?”

„Kjæreste Ducky — det blir likefrem frygtelig interessant! Ida kommer naturligvis — kjæreste, liker du ikke Ida voldsomt godt?”

„Miss Dexter er en meget tiltalende og interessant dame og jeg liker godt at se paa hendes sjeldne klær og høre paa hendes konversation — for glæden over at jeg ikke er gift med hende eller hendes dragter forhoier min tilfredshet med tilværelsen —”

Letty la hodet paaskakke og bet i spidsen av sin blyant. Der var et muntert glimt i hendes øine, men hendes stemme lod bebreidende.

„Det er vist noget stygt, du sier, Ducky. Men det kan være det samme. Jeg skal fortælle dig en stor hemmelighet som du aldrig vil gjætte av dig selv. Ida og Francis er forelsket i hverandre — Francis — min sidste nye loveunge — han er saa prægtig! Det er Ida ogsaa — men paa en anden maate. Hans

nye bok kommer ut med det første. Er ikke det vidunderlig? Han skrev denne bok under et pludselig anfald av inspiration — næsten for den første var færdig. Jeg har set korrekturarkene! Det er som en drøm! — Jeg har bestilt hundre eksemplarer, indbundet i hvitt skind og jeg vil gi alle mine gjester et bind til mind og en skjøn idyl som nogen av dem vil bli vidne til! Ducky — forstaar du mig?"

„Naa, min pike, jeg forstaar nok at du har utset dine ofrer, nu blir de ubarmhjertig fort til kanonmunningen — og hvis de ikke gjør sin pligt og vover sig frem, saa —"

„Aa, Ducky, du er og blir uforbederlig. Du maa ha mange synder paa din samvittighet! Men hør — har du hørt Lady Marchmonts historie om hendes sote, lille gut? Han og lille Tot gik hjem fra kirken sammen like foran hende og hun hørte Tot spørre: „Dick, hvad er arvesynd?" Og Dick svarte: „Det er at tænke paa at gjøre ting som ingen sier til os, at vi ikke faar lov til at gjøre." — Jeg haaber at vore gutter, naar de vokser op, vil kunne si noget likesaa pent og godt."

„Det kommer de nok til, min kjære pike," svarte Sir Duckworth tillidsfuldt, og idet Letty smilte truende til ham, vedblev hun:

„Ida er meget optat av Francis. Jeg kalder ham Francis nu, fordi han er jo paa en maate er min protegé og han er en snil gut. De har været meget sammen. Men i selskapslivets lummel, i teatrene og paa baller — han danser aldeles bedaarende og det gjør hun ogsaa — er der ingen anledning og utfolde de omme, sarte Ducky, nu ler du av mig! av det!"

„Tilgi mig, min pike! Maa sætte disse adjektiver i forveininde, Miss Dexters pers."

„Aa, du er i et utaalendelig. Det kan jeg se paa dine øjne. Men da ikke, at et geni trenger ingen. Du har det, du kalder et sammensatt, har et godt grep paa livet."

„Javel, det vil han faa alt sammen, kjære Letty; hun har et utmerket grep paa livet. Indbefattet hendes egne paa naturligtvis er hun et godt eksempel. Men hva som virkelig er en tiltale. Men hvad der blir av hende, begynner at vasse i sin hjerne. Er ikke godt at vite —"

„Du ser saa prosaisk paa det. Du tror at hun vil opdne hende personlighet og inspirere til et syn om livet. Og ved at skrive om ham og brede det om ham ved hjelp av sin rigdom og mildhet vil hun stimulere til nye og vidunderlige præ-

allerede set begyndelsen til det. Det er simpelthen fortryllende!"

„Jeg har i min tid set mange fortryllende begyndelser der har faat en sorgelig avslutning. Men — ha! et beskjæmmer jo ingen. Vedbli bare, min pike. Vi gjør jo alle undertiden dumheter —"

„Jeg gjør det ikke — jeg høster bare erfaringer!" erklærte Lady Letty. „Det høres meget bedre ut!"

De lo begge og kysset hverandre og gik glade og lykkelige ind for at se til barna. Det var en stor fornøielse for de to forældre at flytte ut til landstedet og ta barna med sig. Sir Duckworth var en meget gjestfri mand og la aldrig hindringer iveien for sin hustru, naar hun sendte ut alle sine indbydelse, men de dage, de tilbragte alene sammen og gjorde forberedelse til at ta imot sine gjester, var deres lykkeligste.

„Men ser du, Ducky, jeg maa feteres litt — og det kan jeg bare bli naar der er mange tilstede og en stor og utsøkt kreds! Det er ikke morsomt at bli fetert i stilhet naar ingen ser det — det er bare, saalange man er forelsket og ikke forlovet!"

Ida var deres første gjest, og Letty ventet med spænding paa hendes ankomst. Hvorledes vilde hun se ut — og hvad vilde hun ha paa sig? Siden sin fars død hadde hun endnu ikke brukt kulørte dragter; sort og hvitt hadde været hendes eneste farver og de klædde hende begge udmerket hver paa sin maate. Hun var klædt i sort, da hun kom; men da hun kom ned til middag hadde hun

kjender jo endnu ikke dette sted. Aa, nu elsker jeg det! Men straks syntes jeg det var frygtelig kjedelig og stivt og trist. Men det indeholdt mange muligheter, ser du! Det saa jeg straks med et oie! Senere har vi foretat saa mange forandringer — Ducky og jeg. Jeg, her er stien som gaar ned til sjøen. Men det er for langt at gaa ditned ialten. Jeg vilde bare saa gjerne vise dig min grotte, hvor man hører vor lille bæk risle og mumle paa dens vei ned til sjøen. Det er det deiligste, kjøligste sted paa en varm dag, og i maaneskin er det som en midtsommerdrøm. Det er nedover den stien der — du kan ikke gaa feil — jeg vil bare springe tilbake og se, om min mand har det rigtig godt. Saa kommer jeg ned til dig—"

Ida gik langsomt videre alene og nynet en liten sang; men den forræderiske Letty sprang ikke tilbake til sin mand som hun hadde sagt; hun fulgte efter sin veninde i nogen avstand — ganske stille paa taaspid-sene, med hodet ivrig fremadboiet, spændt lyttende og med ivrig spillende øine.

Hun hørte Idas trin paa stenene som forte ned til grotten; hun saa skjæret og glansen fra hendes solvglinsende robe i maanens mystiske lys. Saa kom der pludselig en lyd — et forbauset utbrud med en mands stemme. Og dette utbrud blev fulgt av et eneste ord med Idas klare, klokkelignende stemme:

«Francis!»

Aa — saa var han kommet! Han hadde fulgt hendes vink! Hendes dramatiske scene skulde virkelig lykkes!

„Hvis det er en mand ut at vilde dyr De søker, saa behøver ikke at slaa op nogen plakater, har De manden, — jeg er nemlig tømmer, min spesialitet er vilde

tvingende grund til at se hende ofte, til at ta imot hendes invitationer, til at søke hendes selskap, til at iagttå og studere hende og la sig gjennemtrænge av den atmosfære, hun skapte om sig. Bare saaledes turde man vove at gjøre forsøk paa at skape det verk som skulde bli hans næste. Han visste at han hadde sat sig en vanskelig opgave, at han i høi grad trængte til hjælp og oppmuntring — at han maatte stille fordringer som bare deres vennskaps særegne natur kunde berettige ham til. Men hun hadde jo fra begyndelsen forstaa ham; like fra deres første møte hadde hun lovet ham sin hjelp. Hun vilde ikke misforstaa det krav, han stillet til hende, hans trang til at søke hendes selskap. Det var hende som hadde oppfordret ham til at skrive om livet — som det var. Og paa en eller anden mystisk maate stod hun for ham som dette liv som han higet efter at beskrive i ord der skulde gløde og tindre som flakkende lynlimt.

Men skjont det forholdt sig saaledes, skjont han visste at Ida Dexter var nødvendig for ham i øieblikket, at han uten hende umulig kunde skape det verk, han vilde skape nu — det verk, hun selv vilde, han skulde skape — faldt det ham ikke ind med en tanke at indgaa egteskap med hende.

Han skulde jo gifte sig med Silence — det var en fast kjendsgjerning i hans liv. Men for øieblikket stod billedet av Silence litt omtaaket og utslettet for ham, for øieblikket

hadde hun holdt op at være av vigtighet for hans skapende kraft. Ja, det forekom ham endog nødvendig at holde sig borte fra hende forat hans ideer og forestillinger kunde utfolde sig klarere og skarpere. Hun hørte slet ikke med til dette graableke, uhyggelige drama om kjærlighet og had, voldsomhet og kraft og ufin stræben som begynde at fødes i hans febrilske arbeidende njerne.

Silence hadde slet ingen berøringspunkter med disse fremmedartede fantasibilleder. Han hadde tvertimot en følelse som om disse forestillinger og fantasibilleder, hentet fra livets dyp, svandt hen og blev til intet i hendes blide, stille nærhet, eller det forekom ham som om han selv gysende maatte vende sig bort fra dem, og som om de vinger der bar ham gjennem disse uhyggelige regioner, pludselig faldt kraftesløse til jorden ute av stand til at bære ham lenger.

— — —
Det maatte ikke ske. Ærgjerrigheten drev ham frem. Verden vilde med glæde by dette hans nye verk velkommen. Det skulde vise en mangesidighet som skulde glæde alle.

Nei, han kunde ikke opgi det. Han maatte for en tid følge det nye lys som skinte for ham. Ida skulde være hans ledestjerne ind i denne nye, betagende, ukjendte verden — men saa vilde han vende tilbake til freden — og til Silence.

I en saadan sindsstemning ankom han til Caster Chase. Han hadde skrevet til Silence

for at meddele hende at han forlot London for en stund og at hun burde ta sig et par fridage. Han hadde faat et godt honorar for sin bok og han sendte hende fuld betaling for hendes arbeide — men han gik ikke til hende for at si farvel. For han folte at hun ikke vilde forstaa de ting, han kunde ønske at forklare for hende, og at han i bestræbelser for at forklare dem og dem i bestræbelser sit tak i disse nye tanker og forestillinger.

Men her var et sted hvor han vilde faa frihet til at tænke og handle, hvor han vilde faa fred og ro til at arbeide hvis inspirationen kom over ham. Ida var allerede her — parat til at inspirere ham — parat til at være hans kammerat og medhjælper. Hvorledes denne hjelp skulde ydes ham, stod endnu ikke klart for ham. Han visste bare at hun var her, at han vilde træffe hende her — og det var ham nok.

Gifte sig — og med Ida Dexter! Nei, en saadan tanke var aldrig slaat ned i ham. Hun var i besiddelse av en umaadelig rigdom og kunde stille store fordringer til sin egtefælle. Hans liv var forbundet med Silence Desarts, og et par litterære triumfer vilde aapne veien for dem. Han talte ganske vist aldrig om at han var forlovet — hvorfor skulde han det? Silence var ikke noget for disse mennesker — og de var ikke noget for hende. Den del av sit liv holdt han som en lukket bok. Den hadde været hellig for ham fra første øieblik — og den skulde vedblive være hellig for

ham. Saaledes tænkte han. Silence var for ham og ham alene. Hun var i det heletat saaledes at disse glade, muntre mennesker slet ikke vilde forstaa hende. Han vilde ikke ha hendes navn omtalt, diskutert eller kanske ledd av iblandt dem.

Silence! (Taushet) — Ja, det skulde være hans livs løsen hvad hende angik. I taushet vilde han frede om hendes minde, i taushet vilde han gjemme hende i sit hjerte. Ingen støiende tale, hvori blandet, skulde nogensinde forstyrre ham, hendes navn var indog den største glæde i alle disse nye erfaringer og fantasibilleder som han nu uten hende famlet om i var bevissiheten om, at naar denne vilde, stormende periode var forbi, saa vilde Silence vente paa hans tilbakekomst og vilde by ham velkommen tilbake med uforskyrret tillid og trofasthet.

Men Ida Dexter var paa sin side kommet til Caster Chase med ganske andre hensigter. Hun hadde været meget sammen med Francis Grey nu og hun hadde opdaget to ting. For det første at han svarte til hendes fordringer mer end nogen anden mand, hun nogensinde hadde møtt. (Fortsættes).

rød strek paa træet. Den dudde ikke. Vore utsigter var betydelig daarligere.

Motgangen gjorde os mer mismodige end nogen-sinde; ikke engang Peters' død hadde virket mer nedslaaende. Vi visste ikke hvor vi skulde vende os hen. Vor baa laa næsten knust paa stranden — den var til ingen nytte. Seilduken var skaa-ret saa istykker, at den vanskelig kunde brukes. Det var umulig for os at reise tilbake — ikke kunde vi gaa frem, og blev vi hvor vi var maatte vi dø.

Vi besluttet at vente til næste dag inden vi tændte den sidste fyrstik. Om kvelden da vi gik tilhvile bad vi: „Gud give at fyrstikken maatte bringe os ild imorgen!" Aa, hvor det regnet denne nat igjen! Uavbrutt øste det ned. Det daarlige tak kunde ikke holde slik væte ute, snart dryppet det ned overalt hvor vi laa sammenkrøp-ne, tæt ind til hverandre for varmens skyld. Bob Ellis og Santiago hadde jo sagt os hvad vi hadde at vente, men vi hadde allikevel ikke tænkt os det saa forfærdelig som det var. De hadde hat det bedre end vi, for de hadde hat tørre voks-fyrstikker, og hvilte savn de end hadde lidt, hadde de kunnet vedlikeholde en god ild.

Like før dagdøgn ophørte regnet, og litt senere stod solen op; for én gangs skyld lovet den en vakker dag, og vi satte straks frem vor fyrstik-æske for at tørke den.

Tror nogen at matspørsmålet var viktigere end ildspørsmålet, tar han feil. Ingen kan tænke sig hvor skrækkelig nattekulden var. Vi kunde livnære os med græs og røtter, men kunde ikke i længere tid holde ut at fryse.

Vi sat og vogtet paa fyrstikken, men vort haab blev ikke av lang varighet, for inden en time var solen forsvundet, og taaken la sig igjen over øen.

„Dette nytter ikke, gutter! La os ikke bli her længer," utbrøt jeg. „Kan vi ikke gjøre noget andet, bør vi gaa tilbake til stranden og se om vi kanske kunde finde noget der."

„Charlie har rett; at sitte her og maape er omtrent det daarligste vi kan ta os til," sa Kvist. „Vi har været i slem knipe flere ganger før og kommet ut av den, og med Guds hjælp skal vi vel greie det nu ogsaa."

„Saa skal det være!" svarte jeg. „Det gaar ikke an at tape modet. La os gaa avsted. Den som kommer først frem er flinkest!"

Vi gik ned til stranden, vandret en kvartmil i motsatt retning av forrige gang, og kom til en lang, pen strandbred med en ile; vi fik øie paa en mængde fugt, omtrent av en kyllings størrelse. Paa Disappointmentøen hadde vi ogsaa set nogen av dem; de holdt sig ikke nede paa marken som stormsvale, men fløi alltid. Det

var rene tantalusvaler at se dem oppe i luften. Det var omtrent som at sitte med sin middagsmat foran sig, uten at kunne naa den. Siden det var aldeles umulig at faa tak i nogen av dem, maatte vi tænke paa at skaffe os anden mat. Maatidet kom til at bestaa av snegler og tang. Derefter vandret vi tilbake til leiren for at gjøre et forsøk med den sidste fyrstik.

Nu stod vi ved samme spørsmål som forrige gang — hvem skal stryke av fyrstikken? Etter at ha snakket en stund frem og tilbake, gik den kjække nordmand ind paa at forsøke.

Om vi hadde forberedt os til den høitideligste handling kunde vi ikke gjort os mer flid. Det var virkelig en høitidelig akt, en av de viktigste man kunde tænke sig. Det var for os som om Kvist holdt terningene i haanden og nu skulde gjøre et kast som gjaldt liv eller død.

Vi ordnet en plads paa gulvet, prikret igjen en liten haug med fliser av pitch-pine træet, som Walters hadde fundet, og saa begynde vi at gni to træstykker mot hverandre, aldeles som forrige gang. Men nu lot vi ikke utaa-modigheten faa magt over os; vi hadde en altfor sterk følelse av hvor viktig det var at forsøket ikke mislyktes for os denne gang som sidst.

Den ene efter den anden gned efter tur træstykkene, og vi fortsatte arbeidet til træbitene var blitt riktig hete.

„Ta et stykke seilduk og stil Dem borte ved døren med det, Mickey," sa Walters. „Duer De ikke til andet, saa kan De ialfald stenge trækken ute."

Mickey gjorde som han blev bedt, sænket seilduken saa der blev litt dagslys ovenfor den, og i dette svake lys stod vi tre samlet om træstykket. Jeg holdt det, Walters gned, og Kvist stod færdig med fyrstikken.

„Nu er det hett nok," erklærte Walters. „Stryk nu, Kvist!"

„Ja, stryk den!" gjentok jeg.

„Stryk den, Kvist!" utbrøt ogsaa Mickey ved døren.

Kvist bøide sig litt frem og strøk av vor sidste fyrstik.

En svak liten fræsende lyd, en blaa gnist — ingenting mer.

„Forsøk engang til, Kvist!"

Det spraket og fræste litt — og — det brændte! Ja, det brændte! En liten lue slog op, et halvt sekund lyste den klart — og saa — sluknet den.

Dette var slutten paa historien. Og til det mørke som hvilte over hyttens indre la sig et endnu dypere mørke; det var som om dødens mørke sænket sig over os stakkars skibbrudne.

XIII.

Hvor vi fandt depotet.

„Hvad skal vi nu gjøre?" spurte vi hverandre. „Om jeg faar si min mening, er dette ikke saa slem en ulykke," sa Mickey, „for nu er vi aldeles nødt til at gaa videre, enten vi har lyst eller ikke."

„Jeg tror virkelig Mickey har rett," svarte jeg. „Her har vi sølet bort tre dager og været nær ved at sulte ihjel, mens vi kunde været fremme ved depotet, om det bare hadde været saa stort fult i os at vi hadde вовet forsøket."

Saa sa Kvist paa sin rolige, sikre maate: „Ja, det kan ikke være nogen tvil om det — vi maa gaa videre, gutter! La os nu legge os, og imorgen ved dagdøgn gaar vi avsted — enten det regner eller er pent veir."

Den nat regnet det voldsommere end noensinde, og snart strømmet vandet ned gjennom taket. Vi trak vore sko og frakker av, og efterat vi hadde lagt os ned bredde vi seilduken over os, haabet den skulde holde væten borte fra vort leie. Men det varte ikke længe inden vandet trængte igjennem seilduken og vi blev bløte til skindet — saa den nat fik vi ikke stor hvile.

Ved dagdøgn stanset regnet, og det blev en klar og vakker morgen. Vi stod op og bevæget vore stive armer for at blodet kunde flyte litt raskere; saa begynde vi at vandre langs stranden til den nordøstre side av dalen, og der steg vi oppover skraaningene.

„Hvad er dette for spor?" spurte Walters og pekte paa endel merker alle steder paa marken. „De skriver sig fra vilde dyr, gjeter later det til," svarte jeg.

„Gjeter? Vrøvl!" sa Mickey. „Det der er svinespor. Jeg har bodd længe nok hjemme i det gamle landet til at vite hvor store de dyrene er! Det er svinespor, og gris betyr flesk — om vi kan faa fat i et av disse dyr."

Dette var godt og vel noe, men skjønt vi saa mange spor, fik vi ikke gje paa en eneste gris — følgelig fik vi heller ikke flesk.

Efter en svært lang vandring og etpar hvilestunder kom vi endelig meget trøtte til dalens øverste ende, hvor vi holdt en kort rast.

Saa begynde vi at stige oppover fjeldskraaningene og styrte kursen mot nordost. Her var en umaadelig vid utsigt. Vi saa langt utover havet paa den anden side av Disappointmentøen. Men det var bare mot vest havet var synlig. I alle andre retninger var den ene fjeldkam bag den anden, og alle syntes at være dækket av uigjennem-trængelig skog.

Vi gik saa fort vi var istand til, men veiens

Direktøren (ind fra venstre): Brilliant! Fullt bust Vild begeistring! Slik skal det være. — Dette er den første by jeg besøker her i landet. Det tegner godt, og Cirkus Opacelli skal nok bli berømt her ogsaa! Im, det var en god ide min ven Giovanni gav mig, at la Petros og Bianca utføre sine halsbrækkende luftlovelser like over love-løret! — Men der har vi jo Giovanni.

Giovanni (fra høire): Anthony sa De vilde tale med mig, hr. direktør.

Direktøren: Ja, det er jo fullt hus, og vi maa satte op et ekstranummer. Det skal frem før vi stiller løvegit-teret rundt om manegen.

Giovanni: Saa skal altsaa ikke vi ind nu?

Direktøren: Nei, jeg gaar ind med elefantene først.

(Cirkustjeneren Anthony kommer fra venstre.)

Anthony: Det er en fremmed herre her som vil tale med signor Giovanni — visnok en artist.

Giovanni: Vis ham hitind.

(Anthony gaar tilvenstre.)

(Der klappes vældig ind i sirkus. Portieren slaas tilside. Musikken blir kraftig. Tjenerne fører hestene ut. Musikken slår. Straks efter kommer etpar tjener fra høire med to store elefanter. De stanser litt. En klokke ringer. Elefantene føres ind. Musikken begynner.)

Direktøren: Hallo, det er mig som skal ind! (Her ut til høire, kommer straks efter tilbake nærme bakgrunden og gaar ind i teltet. Portieren slaas for. Musikken spiller ganske svakt, næsten uhørlig, under det efterfølgende, og da med smaa pauser.)

Abel (kommer fra høire): Godaften, signor Giovanni, — det er mai, Apol Schwartz.

Giovanni: Nei, godaften, Abel. De her?

Abel: Jai reiser i landsbyer med l'le cirkus og fik opdaget, at de begge to barn —

Giovanni: Ja, ja, ganske riktig. De skal optræ her. Vort fineste nummer, forstaa De.

Abel: Det er meget forkjert, signor Giovanni. Det gaar sikkert galt, ock det var jo bestemt avtale, at hverken gut eller pike maatte optræ i dette land.

Giovanni: Sludder og tøv.

Abel: Nei, inte sludder og tøv, for det er en farlig sak. Bliher de barn kjendt, saa jai ock sorte Bill kommer i fængslet.

Giovanni: Vrøvl! Piken har snart været borte fire aar, og gutten har jeg hat i tre. — Hvem vil kjende dem igjen nu? Ingen! Og forøvrig er de under streng opsigt dag og nat.

Abel: Uha, det er en farlig ding, allikegødt.

Giovanni (kort): Farvel, Abel. Der er utgangen. Min tid er kostbar. Farvel.

Abel: Ja, ja, saa gaar jai — adjø! (Ut til høire.)

Giovanni: Ha, ha, ha! Det skulde bare mangle. Familien Giovanni's bedste nummer gaa ut! Nei tak!

(Peter og Bianca kommer fra venstre. De er begge iført trikot.)

Giovanni: Naa, end dere færøige? Men dere skal ikke ind endnu. Der er et ekstranummer. Vent et øieblik, jeg kommer straks! (Gaar ut tilvenstre.)

Bianca: Aa, Peter, jeg er saa ræd iaften. Trapesen hanger meget kenger fra ringene end sedvanlig. synes jeg. Derfor turde jeg ikke rigtig ved prøven iformiddag. — Det var synd at du skulde faa prøv, for det var min skyld, jeg kunde ikke naa dig. Du grep slet ikke galt, som Giovanni sa.

Peter: Bry dig ikke om det, Bianca. Iaften skal jeg strække mig saa det skal knuke i alle mine lemmer — saa naar jeg dig vel!

Bianca: Aa, jeg er saa ræd! Husk paa at det er ikke noget sikkerhetsnet om aftenen, slik som ved prøvene, og løvene ser saa rasende paa mig.

Peter: Bianca! — Hvis vi bare — hvis vi bare kunde løpe fra det hele!

Bianca: Ja, ja — aa ja! La os! Aa ja!

Peter: Hysch, vær forsigtig! Tal ikke saa høit. Men, ser du, jeg har en plan.

(Abel kommer fra høire, borte ved bakgrunden, men da han ser barna, trækker han sig forsigtig tilbake, kommer dog nu og da frem og lurar sig til at lytte til deres samtale.)

Bianca: Hysch! — Nei, her er ingen Aa, fortæl, Peter, hvad skal vi?

Peter: Min mor bor bare etpar mil fra denne byen. Tror du at du kan løpe saa langt?

Bianca: Aa, ja — let! Bare vi kommer ut herfra! Men hvorledes — hvorledes, Peter?

Peter: Ja, her nu. De vilde dyr skal jo ind litt før os, og saa er alle saa opslat med opstillingen av kjæmpebu-rel —

Bianca: Ja, ja, — og saa —

Peter: Og netop da er det at vi maa stikke av. Først maa vi rundt

bak bjørneburet og saa krype under teltet. Det støter like op til en stor have, har jeg opdaget.

Bianca: Men tøiet vort?

Peter: Det maa vi ta med os i far-ten, og trekke det utenpaa trikotten senere, naar vi er undsluppet.

Bianca: Aa, ja, Peter! Ja, Peter, vi gjør det Hysch (Musikken stanser.) Nu er nummeret forbi! La os løpe bort til vognen! (Begge ut tilvenstre.)

Abel (helt fremme tilhøire): Aha! De vil flygte! Ja, la dem bare det. Det er heldig for mig at de ikke kommer til at optræ. Ock nu vet jai hvor de løper hen, ock saa skal nok jai ock soorte Bill fange dem ute paa landevæien! Ha, ha, ha! Ock saa kan Giovanni faa lov til at gjebe dem engang til, men bare til utland. Nu maa jai avsted! (Løper ut til høire.)

(Portieren til manegen trækkes tilside. Elefantene kommer og føres ut, efterfulgt av direktøren. Et stort bur med vilde dyr rulles frem fra høire og ind bak portieren. Netop som forhænet trækkes for igjen, kommer direktøren fra høire og Giovanni fra venstre. Tjenerne, klovner og artister viser sig ogsaa.)

Direktøren: For at spare tid maa komtesse Zaza begynde med slangene allerede mens vi stiller op jerngitteret om manegen. — Og saa alle mand i arbeide! (Roper.) Caramibo, bruk hændene! Allet!

(Tjenerne, artister og klovner forsvinder ind i manegen.)

Direktøren: Aa, Giovanni var saa elskværdig at kontrollere gitterlaasene iaften. Anthony skal hjelpe med opsillingen.

(Forts.)

Marken var saa lumsk at det var farlig at vove sig et skridt videre. Men vi maatte frem, der var ingen anden raad.

Da vi kom ind i kratskogen igjen hørte vi lyden av dyreskrik, og fik nyt haab. Vi nærmet os nok en av de vilde svinejorder som vi hadde set sporene efter; men saasnart vi kom ind paa dyrene saa vi at det var en flok paa femten, tyve hester. Straks de blev os var stemte de alle op et skrik, knægget og for avsted som gale.

Hittil hadde vi hat vakkert veir. Solen hadde skinnet, men nu begyndte den at synke i vest, og da dens straalere faldt paaskraa over trætoppene kom vi til en anden lang dal som lot til at føre ned til en liten bugt.

Vi var forfærdelig trøtte, men blev oplivet av dette syn, og vort mod steg. Vi hadde altsaa virkelig gaat tversover øen. Men skjont vi saa vandet var vi allikevel langt borte fra det; det var over en mil dit, og veien var om mulig endda besværligere end før; da vi endelig kom ned til enden av dalen var vore klar bokstavelig slitt i filer og hang næsten ikke lenger paa kroppen. Vi maatte bane os vei med hændene for hvert skridt — vi hadde jo hverken kniv, øks eller noget andet redskap.

Vi støtte paa to døde svin, men lot dem ligge. Dersom vi fandt depotet vilde vi der finde næringsmidler, det visste vi, og trængte os derfor energisk videre uten at ta hensyn til noget andet.

Et stykke lenger frem kom vi til en aapen liten plads, hvor et stort træ stod for sig selv. Da vi kom nærmere syntes vi det saa ut som om en av dets tykke grener var hugget bort. Det oplivet os meget, for var en gren hugget av, maatte mennesker ha gjort det. Vi gikk bort til træet, undersøkte det nøie og fandt at vi hadde set riktig; paa to, tre grener saas endnu merker efter en øks. Men de var rigtig gamle, maatte være sat der for mange aar siden.

Intet menneske vilde falde paa at hugge merker i et træ bare for sin fornøielse; det var gjort i en bestemt hensigt, var etslags tegn, hvis det i det hele betydde noget. Meningens var sikkert at oppfordre mennesker til at fortsatte i denne retning. Dette var den første veiledning vi hadde faat, og hvor ubetydelig den end var blev vi dog meget glade over den. Vi fortsatte altsaa at trænge frem, glemte hvor skrækkelig trøtte vi var. Endelig kom vi til skogbrynet og saa havet foran os, d. v. s. en liten vik.

Tilhøre laa en lang, lav landtunge som strakte sig omtrent ni mil ut i havet og som like til den ytterste pynt var dækket av samme slags skog som ellers paa øen. Ret frem nogen mil ute i vandet saa vi en liten ø, og tilvenstre, skilt ved en elvemunding, strakte sig en anden ogsaa skogbevokset tange som længst ute bød sig mot nord.

Det begyndte at bli sent paa kvelden, og vi indsaa det var fornuftigst at finde et sted hvor vi kunde slaa leir for natten; det var ikke raadelig at gaa lenger ind i den dype skog, hvor der kanske kunde være ormer og vilde dyr i mængde.

Vi hadde netop valgt os et passe sted til vor leir, da Mickey, som stod borte ved elven og stirret ind mot den anden strand mumlet noget for sig selv; vi hørte ogsaa ordene:

„Jeg undres hvad det der er for noget!”

„Hvilket?” spurte jeg.

„Den tingesten derborte. Sandelig ser den ikke ut som en hvit stolpe! Der — ser dere den ikke? Den staar for sig selv inde paa stranden.”

„Ja, De har virkelig ret, Mickey!” sa jeg.

Der paa stranden, litt utydelig i det svindende dagslys stod noget som saa ut til at være en hvit-malt stolpe; en saadan ting var vel det sidste vi kunde ventet at finde her.

Mickey hadde altid lyst til at ta den korteste vei, og det gjorde han nu ogsaa. Det var kanske ikke noget at rose ham for ved denne anledning, for jeg tror neppe vi kunde kommet til stolpen paa nogen anden maate, det var jo ikke godt at vite hvor langt ind i skogen den lille elven gikk. Enten fikk vi gaa omkring eller vade over, og Mickey valgte det sidste.

Vandet maatte kjendes temmelig kaldt; vi hadde det kaldt paa land ogsaa, og værre var det nok ute i vandet, som naadde ham op til halsen før han kom over. Vi saa at han krabbet sig op, rystet sig som en yaat hund, gikk bort til stolpen og stod og stirret paa den.

„Hvad er det for noget, Mickey?” ropte vi; han

svarte høit, og ekkot gjelød underlig mot skogen.

„Det er sandelig en veiviser!”

En veiviser! Her! Jeg syntes der steg en klump op i halsen paa mig da jeg hørte Mickeys ord. Var det mulig at vi nærmet os vort bestemmelsessted? Ja, det var mulig, for da vi ropte til Mickey og bad om at faa vite hvad der stod paa veiviseren, kom hans svar som et glædelig budskap — altfor glædelig til at være sandt. Mickey ropte:

„Fire mil til depotet!”

Det er umulig at beskrive det indtryk disse ord gjorde paa os. Vi blev som elektriserte — rystet hverandres hender, lo, ropte hurra og bar os en stund som gale mennesker. Saa for vi bort, tok vore saker og vadede gjennom det kolde vand til Mickey.

„Fire mil til depotet!”

Gud velsigne den mand som hadde sat disse ord der til oppmuntring for os! „Fire mil til depotet!”

Mørket faldt hurtig paa, men det var dog endnu saavidt lyst at vi kunde læse de trøstefulde ord da vi stod foran stolpen, fillete, oprispete og aldeles gjennomvaate.

Et par minutter iforveien hadde vi følt os saa aldeles utmaste, at vi syntes det var umulig at gaa et eneste skridt til, men nu kjendte vi os saa kraftige og energiske. Det varte ikke længe inden vi alle fire vandret avsted, saa fort vi kunde. Tilslutt kom vi tilbake til stranden — og der traf vi paa en ny hvit stolpe, hvor der stod malt: „To mil til depotet.”

To mil! Halvparten av veien hadde vi gaat, bare to mil igjen, saa var det forbi med vore savn og besværligheter. Hvad var to mil for os som hadde vandret saa mange efterat vi forlot Disappointmentøen! To mil var jo ikke at regne for noenting, og jeg var enig med Mickey da han sa:

„Den veibiten skulde jeg kunne gaa paa hodet!”

Vi kom dog til at gaa mer end to mil inden vi rak frem. Et stykke bortenfor veiviseren spørret havet veien, saa vi blev nødt til at gaa ind i det tette krat igjen.

Men nu var vi blit saa ivrige at vi glemte at at være forsigtige. Vi hadde hittil alltid holdt os i nærheten av hverandre for at hjelpe om noget skulde være iveien; men nu blev vi skilt ad, for alle strævet frem paa egen haand, vi nøiet os med at rope til hverandre i mørket for at holde os sammen.

Efterat vi paa denne maate var gaat et litt stykke gjorde vi den sørgelige opdagelse at Mickey var kommet fra os. Vi ropte paa ham, men fikk intet svar fra vor muntre kammerat — bare ekko fra skogen svarte.

„Hvor ialverden kan det være blit av ham?” sa Kvist. „Han maa være kommet slem tilskade, ellers vilde han sikkert ha ropt igjen.”

„Dere kan være viss paa at Mickey nok kommer tilrette igjen,” sa jeg. „Han vet likesaa godt som vi hvilken vei vi skal ta, saa jeg tror ikke vi behøver være det mindste urolige for ham.”

Vi fortsatte vor vandring. Veiviseren hadde oplyst om at det bare var to mil igjen, men da vi hadde gaat et langt stykke begyndte vi at synes disse to mil var de længste et menneskes føtter nogensinde hadde vandret.

Snart fikk vi atter se havet, og samtidig fikk vi øie paa en ny veiviser.

„Jeg synes jeg kjender igjen dette sted. —” sa jeg.

Kvist brummet, Walters stønnet. Det nyttet ikke at motsi mig; den kjedelige sandhet stod klart for os. Da vi stanset for at rope paa Mickey hadde vi snudd os og gaat i motsatt retning. Vi hadde trasket omkring i den fæle skog bare for at finde, vi var gaat i ring, og altsaa var like langt fra depotet som før to-milstolpen.

Men i horisonten fikk vi nu se en lysning paa

himlen, og maanen stod klar og skjøn op. Hvor taknemlige vi var for det. Maaneskinnet vilde i høi grad mindske farene under vor vandring i skogen.

Vi vilde ikke gaa os vild igjen og holdt os derfor saa nær kysten som mulig.

Det var en vidunderlig vandring i det fredfulde, sølvhvite maaneskin. Den dype stilhet som hersket overalt gjorde et sterkt indtryk paa os, og nu i maanelyset syntes den saa høitidelig, at jeg ikke kan beskrive det.

Mens vi fulgte stranden hadde vi den tette, mørke skog bak os, og foran os bølgene som i rytmisk dans slog mot klippen. Vi dreiet omkring den ene lille viken efter den anden, og tilslutt istemte vi et glædesrop, for derborte hævet sig en mast høit over kratskogen. Den var visst en tredive eller firti fot høi, hadde engang været hvit, men veiret hadde forvandlet farven til graa.

Den saas over krattet et litt stykke fra stranden, og det varte ikke længe før vi var borte ved den. Et Bret var spikret fast paa stolpen, og paa dette var skrevet, at Hendes majestæts dampskib — jeg mindes nu ikke navnet — hadde været der for at inspicere, hadde malt depotet og veiviserne og lagt nyt forraad i mars 1896.

Vi strævet os videre frem, og da vi kom til en ny liten vik, saa vi paa den motsatte strand to hvite hustak som hævet sig over skogen. Vi var alle dødstrøtte, men synet av takene fikk os til at skynde os. Vi hadde naadd maalet for vor reise, og Walters uttrykte vore tanker da han utbrøt:

„Gud ske lov at vi er kommet lykkelig hit! Jeg ønsker bare vi ogsaa hadde Mickey her.”

Efterat vi hadde vadet over vandet arbeidet vi os gjennom krattet. Da vi nærmet os depotet hørte vi underlige, taslende lyd, og Kvist sa:

„Vær forsigtige gutter! Noget rører sig derborte, og Gud alene vet hvad det kan være.”

„Det er vel et eller andet vildt dyr,” sa Walters.

„Kanske et vildt menneske,” tilføide jeg.

Men enten det nu var dyr eller menneske maatte vi frem til husene. Vi hadde utstaat altfor mange farer mens vi søkte efter depotet, saa det maatte nok være et rigtig vældig bæst som nu skulde faa os til at vende om.

Vi kom til en liten aapen plads, hvor der laa to solide bygninger. Fremdeles hørte vi de taslende lyd og gikk forsiktig nærmere. Men om litt brast vi i hjertelig latter og skyndte os til huset. Hvem var det som kom mot os med et smil over hele ansigtet, en skibskjeks i hver haand og munden saa fuld at han ikke kunde si et ord — hvem anden end vor forsvundne kammerat Mickey selv!

En mast hævet sig over kratskogen, og det varte ikke længe før vi var borte ved den.

XIV.

Paa den grønne gren.

„Hurra! Hurra!” ropte vi gang paa gang. Jeg tror dog at disse rop lød noksaa svake, skjont vi satte i av al vor kraft. Men vi var saa dødsens trøtte som mennesker kan være. Det gjorde dog ikke stort; vi var jo kommet til depotet, og da skulde alt være godt og vel.

„Hvorledes kunde De finde hit, Mickey?” spurte vi. „Vi savnet Dem da vi var kommet et stykke forbi tomilstolpen, og var ræd der var tilstøtt Dem noget. I over en halv time ropte vi paa Dem, men det nyttet ikke, og saa holdt vi op.”

„Uf, gutter, kunde dere tro, det skulde tilstøtte mig noget nu som vi har dette elegante depot at komme til? Jeg skal si dere, jeg gjorde akkurat som mor Maloneys gris da den gikk sig vild. Bridget bare fylde dens traug med mat og sa: „Bry dere ikke om grisen, den kommer nok i god behold tilbake.” Og ganske rigtig, grisen kom i det samme traskende hjem igjen, og den stak øieblikkelig trynet ned i trauget. Paa samme maate var det med mig. Jeg gikk efter næsen — hadde vel faat lugten av denne skibskjeksen og stanset ikke før jeg fandt frem til den.”

Vi brast alle i latter, for nu var vi jublende glade. Det lyktes at nappe den ene av Mickeys kjeks fra ham, vi delte den mellom os, og snart hygget vi os likesaa ivrig som han.

Vi fant at depotet bestod av tre hvitmalte skur. Et av dem var forsynt med brisker til at sove paa; et andet indeholdt forraad, og i det tredje var en baat av træ. Vi blev straalende av fryd da vi saa den — den var uvurderlig, for takket være den var det nu ikke vanskelig at komme tilbake til vore kammerater.

„La os tænde et stort baal!” foreslog jeg, men Mickey rystet paa hodet.

„Saa sagte, gut! Vi kan ikke tænde baal uten fyrstikker, og jeg har ikke været itsand til at op-

„Hurra! Hurra!” ropte vi gang paa gang. Vi var kommet til depotet, og da skulde alt bli godt og vel.

det til det blev dag, og nu gaa tilhvil.

Det kan synes utænkkelig, men er dog sandt, at denne første nat i depotet var den værste jeg hadde oplevd siden vi led skibbrud. Vistnok var det lyktes at naa vort maal — vi hadde fundet depotet — men vi var altfor trøtte til at kunne sove og laa hele natten og hutret og frøs. Vi var meget glade saasart dagen grydde, og vi kunde staa op og undersøke beholdningene.

I forraadshuset fant vi altsammen meget ordentlig lagret og i god stand. De forskjellige matvarer var i lufttette blikdaaser og lagt i skuffer.

„Hei, her staa skrevet noget!” ropte jeg og pekte paa en kjekskasse. „Her er spikret et papir paa loket.”

De andre samlet sig om mig, jeg tok papiret og læste:

„N. Z. G. S. Tutanekia, Port Ross, ½ 07.

Dampskibet Tutanekia har været paa inspektion og fundet forraadene i depotet i god stand. Der er er intet tegn til at mennesker har været her, intet spor av noget vrak. Dampskibet avgaar herfra til Carnley Harbour og Campbell-øen. En anden av regjeringens dampere vil avlægge et besøk her om ca. seks maaneder.

T. A. Dykes, chef.”

Jeg har endnu dette papir i mit eie.

Dampskibet hadde altsaa besøkt øen den 1. februar, en maaned før vi led skibbrud. Paa papiret stod at et andet av regjeringens skiber skulde komme hit seks maaneder senere.

„Jeg ser ikke noget skrevet om at fartøiet alt har været her,” sa Kvist. „Det kan vel ikke komme tre, fire maaneder efter den bestemte tid.”

„Dette spørsmal synes jeg ikke vi skal bry os om,” svarte Walters. „Vi har hat stræv nok for at komme hit, og jeg er sikker paa at vi ikke paa længe har lyst til at dra herfra.”

„Nei, der var jo liten mening i at bry os med om skibet hadde været her eller ikke; vi kunde ikke foreta os noget bedre end at dra saa stor nytte som mulig av al den velsignelse som var lagt her til vort bruk, og vedbli at undersøke forraadene. Jeg tok straks fat igjen paa dette, og det var en av de hyggeligste beskæftigelser jeg har hat i mit liv. Vi hadde ikke holdt paa saa svært længe før vi fant en liten træske, og da vi aapnet den, saa vi til vor store glæde at den indeholdt to dusin æsker voksfyrstikker.

„Hurra for de velsignede stikkene!” skrek Mickey. „Ser de ikke nydelige ut med sine smaa røde hoder? Gud velsigne de mennesker som har laget dem!”

„Ta nu nogen av dem og gjør op ild, Mickey,” sa jeg. „Vi har ikke faat et ordentlig maaltid mat paa — jeg vet ikke hvor længe; men nu skal vi ha et, og De faar være kok.”

„Det skal jeg gjerne; og hvis jeg ikke lager

en rigtig fin middag, saa faar dere ta mig og lage middagen av isteden.”

Dermed gik Mickey, mens vi andre tre blev tilbake og fortsatte inspektionen.

Vi fant seks bokser kjøthermetik — ønsket nok der hadde været flere, men vilde ikke knurre for det. Av fødevarer var der ellers bare skibskjeks; det syntes at være et stort forraad av dem. Siden traf vi paa to store skuffer, den ene med utenpaaskrift tepper, den anden med klær, og det varte ikke længe før vi hadde aapnet dem.

Der laa et dusin klær til ombytte, et dusin tepper, et dusin skjorter, seks par benklær og tolv par støvler.

I en kasse laa to kniver, et fiskesnøre, naaler, traad, en saks og — to store æsker saape! Og i næste kasse fant vi et gammeldags gevær og femti patroner, tre økser og to naver, en hammer og endel spiker.

Mens vi holdt paa med sakene var Mickey opat med matlagningen i den hytte hvor briskene var, for der var ogsaa skorstenen. Det var ikke en kamin som hjemme i England, men en opmurt skorsten, fire fot lang og to fot høi; den hadde en aapning hvor røken kunde drive bort. Et par fot over skorstenen sat en jernstang, og fra den hang to gryter.

Mickey hadde tændt en prægtig ild og laget til en storartet suppe av hermetisk kjøt og skibskjeks; det lugtet saa herlig at vi fik vand i munden. Mickey sa at maten ikke var færdig endnu, derfor begynte vi at ordne litt i værelsene og rede vore sengesteder. Tilslidst gik vi ned og holdt storvask paa os selv, klippet haar og skjeg paa hverandre — ikke netop efter West-End facong, snarere som det brukes i fængsler. Allersidst tok vi paa os vore nye klær og sko, og da vi var færdige kjendte vi ikke os selv igjen, langt mindre hverandre.

Vi var rigtig glade og fornøide da vi satte os ned for at spise Mickeys suppe, og roste ham for hans dygtighet i matlagning. Saa gav vi os til at undersøke baaten rigtig nøie, for vor første pligt maatte være at reise og hente kammeratene, saa de kunde dele alle de gode ting med os.

Vi stod der ved daggy, spiste vor frokost og ryddet av bordet igjen; da var klokken omtrent otte. Vi hadde altsaa hele dagen for os til at gjøre istand et seil og se at skaffe en mast til baaten.

Da vi kom hit med seilduksbaaten hadde vi bare seks mil til ro; men nu var vi paa den motsatte side av Aucklandsøen, og vi var nødt til at ro rundt dens nordre pynt, og denne strækning blev over tredive mil lang. Dette var altfor langt at ro, hvis det var mulig at skaffe et seil . . .

Baaten var ikke netop skikket til en saa lang fart paa disse breddegrader; den var nok nærmest tænkt til lystfart og var let at ro. I baatnøstet fant vi en stang som kunde brukes til mast, og vi arbeidet forresten alt andet som behøvdes, men brukte hele dagen til at faa det færdig. Det var næsten kveld da vi førte baaten ned til vandet for at gjøre en prøvetur.

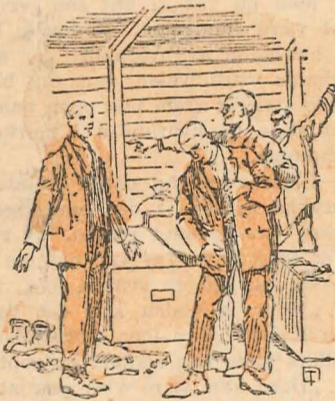
Vandet i bugten var meget stille, men baaten lot til at være litt rank, saa vi la nogen stener til ballast, og det hjalp godt. Vi seilet omkring med den en halv times tid, syntes den greide sig noksaa bra og saa drog vi hjem igjen. Vi hadde hat tømmeing stridt arbeide og vilde derfor gaa tidlig iseng og dra avsted ved daggy næste morgen. Mens vi spiste aften og gjorde os istand for natten, talte vi om reisen.

„Jeg tror ikke det er nødvendig at flere end tre av os seiler over,” sa Kvist.

„Jeg er sikker paa, der ikke trænges flere,” sa jeg.

„Men jeg forstaar ikke hvorfor vi ikke skulde reise allesammen,” indvendte Walters, og Kvist forklarte nu hvad han mente.

Vi skulde jo føre alle de andre kammerater hit-

Vi tok paa os vore nye klær og sko, og da vi var færdige kjendte vi os ikke selv igjen.

over, og trængtes der ikke mer end tre mand for at greie baaten over til øen, vilde det bety at en til av dem kan følge med paa den første reise. Naturligvis maatte vi nu avgjøre hvem som skulde bli igjen; ja, den ting var snart avgjort.

Mickey var den mindst kraftige av os fire, saa vi besluttet derfor at la ham bli tilbake paa øen. Selvfølgelig satte han op en meget alvorlig mine, og indvendte at naar han skulde bli alene igjen paa denne store øde ø, var det ilde for ham; men vi saa et tilfreds glimt i hans øine og vi forstod at han skjønnte den bedste part var faldt paa hans lod. Vi krævet dog noget til gjengjæld, jaget ham op tidlig om morgenen, lot ham tænde op ild og lage istand frokosten.

Det var netop begyndt at lysne av dag da vi gik ned til stranden og steg ind i baaten. Vi tok med os en god forsyning skibskjeks og hermetik til vore kammerater.

„Dere faar ikke bli for længe borte fra mig ensomme stakkaren,” klaget Mickey. „Jeg kommer til at staa stille paa denne flekken og vente til jeg ser dere.

„Det kan De jo gjøre hvis De har lyst,” lo vi. „Men vi kan ikke være tilbake før sent imorgen eftermiddag og glem ikke, at De maa ha mat færdig til os naar vi kommer.”

Saa drog vi avsted. Vi var gaat iland paa det fjeld som ligger ret overfor Disappointmentøen, var draget over Meg Hills og naadd ned til stranden ved bugten ret mot depotet. Nu maatte vi ro tilbake forbi Enderby-øen og derefter rundt til den motsatte side.

Vi rodde med noksaa stor fart, for vinden var god. Vi forsøkte at komme mellom den store ø

og Rose-øen, men saasart vi nærmet os sundet saa vi at det ikke lot sig gjøre, for vandet saa ut som om det kokte; det var altfor opørt for en saa liten baat. Altsaa maatte vi ro rundt, tænkte senere at vi fik forsøke at komme mellom Rose-øen, men det blev samme historien der; vandet saa hele veien ut som brændinger.

„Vi blir nødt til at reise rundt hele øen, skjønner dere. Det er ikke spørsmal om andet,” sa Kvist. „Veien blir længer, men det er tryggest.”

Vi satte altsaa kursen rundt yttersiden av Enderby-øen, som ligger utenfor Aucklandsøens nordøstre pynt — hvilket kan ses paa kartet. Saa gik det med god fart, og vi holdt os saa nær kysten som mulig.

„Hvad er det for noget som rører sig derborte? Se der helt nede ved stranden,” ropte jeg.

De andre saa i den retning jeg pekte, og la ogsaa merke til den gjenstand som jeg hadde set.

„Det er ikke en sæl,” sa Walters.

Vi begyndte at le. Det var klart det ikke var en sæl, for dyret gik paa fire ben.

„Det kan heller ikke være et svin,” bemerket Kvist, „det har for lange ben.”

I det samme skrek jeg forundret:

„Du slette tid, gutter, det er en okse! Se paa den — ser dere hornene?”

Vi ønsket os tillykke med denne opdagelse. Der kunde ikke være mindste tvil, dyret derborte var en okse. Vi hadde altsaa nær ved os en ø, hvor der fandtes kvæg! Det var sandelig noget at være glad over. Oksen var vel ikke rent alene paa øen; det var umulig. Og om der end bare fandtes nogen faa, saa skulde det ikke gjøre saa meget at vort forraad av kjøthermetik var saa litet.

Vi saa hvitmalte skur paa begge disse smaa øer, og tænkte os at de sikkert indeholdt baater, som gjorde det mulig for skibbrudne at reise over til den store ø hvor depotene var. Siden fik vi vite at dette ogsaa var tilfældet. Der var baater paa flere av de andre smaa øer i nærheten, bare at ha tænkt sig muligheten av at mennesker skulde kunne komme levende iland paa denne klippe.

Da vi var kommet omkring det ytterste nes, begynte havet, at se svært mørkt ut. Vi hadde nu fjernet os tyve mil fra depotet; men vi vilde ikke la os skræmme av været og fortsatte reisen. Om en stund slog vinden om til motvind, og vi for-

Det snehvite daadyr.

Et eventyr.

Der var engang et land hvor der regjerte en snil, gammel konge, som hadde en meget vakker datter. Der kom mange friere til hende, men prinsessen sa nei til den allesammen. For at de ikke skulde bli allfor bedrovet, pluede kongen at gi dem nogen vakre gaver, og hver isar fik det han ønsket mest.

Saa en dag kom der en liten, styg dverg med et langt, sørt skjeg, og han fridde til prinsessen. Kongen sa naturligvis straks nei, og dvergen begynte at graate og jamre sig. Saa spurte kongen om der var noget han ønsket sig, men dvergen svarte ikke, gikk bare ut av døren, mens han stadig graat. Kongen sendte sine tjenere efter ham for at de skulde spørre ham om der ikke var noget han kunde ha lyst til at faa. Tilsidst sa dvergen at der var bare en ting han vilde ha om, og det var en gammel, brun bok som stod inde i kongens bibliotek, øverst opppe paa hylden, aldeles full av støv.

Tjeneren mente at det ikke var nødvendig, at utdige kongen med at spørre om det, saa gikk han selv og hentet boken, men ikke før hadde dvergen faat den for der kom et helt annet uttrykk i hans stygge ansigt. Med boken i haanden marsjerte han ind i kongens sal, hvor prinsessen ogsaa netop var.

Straks kongen saa at dvergen hadde faat fat i den gamle bok, blev han meget forskrækket, for det var en bok full av trolddom, som kongens tip-tip-oldefar hadde hat med sig hjem fra Østerland, men ingen forstod sig nu paa at læse i den.

„Naa, konge,“ sa dvergen, „vil du nu gi mig din datter til hustru?“

„Naa, prinsesse, vil du saa bli min kone?“ spurte dvergen.

„Nei, det vil jeg ikke,“ svarte prinsessen.

Dvergen stampet i gulvet og hele slottet og alle dels beboere forsvandt, hare han og prinsessen stod ute i vildmarken.

„Nu har jeg gjemt din far og hele dit land og alle menneskene i jordens dyp,“ sa dvergen, „De skal bli fri, hvis du vil gifte dig med mig. Men hvis du ikke vil, blir du forvandlet til et snehvitt daadyr.“

„Jeg vil aldrig gifte mig med dig,“ sa prinsessen, og i det samme blev hun forvandet til et yndigt, snehvitt daadyr.

Dvergen fik nu ved trylleri bygget et lille hus og fik en yndig have til at vokse op rundt om. Haven var indhegnet av et høit gjerde, og der levet han lystig og brod sig næsten ikke om prinsessen som løp frit omkring i haven.

Der gikk nu mange aar og prinsessen hadde næsten opit haabel om nogen sinde at bli befriet. Hvert aar kaldte dvergen daadyret med sig ind i salen, rørte ved det og sa et trylleord. Straks stod prinsessen der i al sin

skjønhed. Saa spurte han om hun vilde gifte sig med ham, saa skulde alt bli i orden igjen som før, men hver gang svarte prinsessen bestemt nei. Men da hændte det en dag at daadyret løp omkring i haven og opdaget at der var et litet hul i plankegjerdet, og hurtig smuttet det ut. Utenfor var

„Hvis du ikke vil gifte dig med mig, saa blir du forvandlet til et snehvitt daadyr,“ sa dvergen.

„Nei, det vil jeg ikke, og jeg haaber at hvad der end sker, saa vil hun ikke være saa dum som at gifte sig med et stygt kongen.“

Dvergen stampet bare i gulvet og sa nogen trylleord, straks aapnet jorden sig, og kongen sank ned og forsvandt.

bare ødemarken, men langt borte saa daadyret et menneske og saa og sov. Det løp hastig dithort og saa en vakker ung mand, som saa ut til at være bevisstløs. Hvad skulde det stakkars daadyr gjøre for at hjelpe ham? Tilfældigvis fik det øie paa luen hans, som det tok i munden og løp bort til en kilde i nærheten, hvor det fyldte den med vand og bakkeller heldte det ut over den unge mand. Paa denne maate kom han tilsidst til sig selv.

Forundret saa han efter det snehvite daadyr som hadde vækket ham. Han var en prins som hadde været paa reise, men hans hest var løpt løbsk og hadde tilsidst kastet ham av, og han hadde slaat hodet mot en sten, saa han besvime. Derfor hadde han heller ikke hørt at hans følge ropte paa ham og lette efter ham overalt, men tilsat var reist hjem.

Nu sprang prinsen op og fulgte efter daadyret, og tilsidst saa han det smutte ind gjennom hækken til en vidunderlig vakker have. Han fulgte efter det og kom til huset, hvor han forsigtig listet sig ind. Fra den store sal hørte han en stemme, han lyttet og kikket gjennom dørsprækken. Der sa han den gamle, stygge dverg staa med en stor bok i haanden og si nogen trylleord. I det samme forsvandt daadyret og den deiligste prinsesse stod foran ham, og prinsen hørte, hvorledes dvergen bad prinsessen om at bli hans kone, og hvorledes han tilsat forvandet hende til et daadyr igjen.

Prinsen var meget klok, saa han gjemte sig godt, og da dvergen var færdig isøvn, listet han sig ind og tok den store bok. Han hadde ogsaa været i Østerland og forstod at læse i den, og nu hadde han ma t n Han forvandlede straks daadyret til en prinsesse, kaldte kongen og hele landet tilbake i jern og lot dvergen gripe.

Den gamle konge blev meget glad, og prinsessen sa, at hun gjerne vilde gifte sig med den vakre prins, men den onde dverg fik sin vilje og jentens straf.

Et siden levet prinsen og prinsessen lykkelig.

Dr. X's avdeling med lommepenger.

Ved hver oppgave faar 1 løser 5 kroner som lommepenger og 2 løse 2 kroner hver.

Alle indsendte løsninger offentlig utlæst indtil den 23. februar. — Den som denne dag ved hver oppgave først utlæst, rigtig løsning tilsendes 5 kroner som lommepenger, de to følgende faar 2 kroner hver.

Lommepenge-oppgave nr. 19.

Gaade.

Jeg er et litet ord paa bokstaver fem, ved karniv i t der iser jeg kommer frem.

Men tar man bort mit „hode“, forvandles jeg straks og blir jeg da til avfald av en særlig slags.

Skjær og man foten av mig, da dør jeg ei, men slaar som et fagert træ, hvorav til gagn man faar.

Nu haaber jeg, at alle som læser gaaden her, kan gjætte mit navn uten alt for stort besvær.

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-oppgave nr. 20.

Hvem kan sammenstille bokstavene ovenfor paa rigtig maate?

Det er fastelavn, og mangedest morer man sig som man vel, med at gaa rundt i komisk op og, nogen klædt som kløvner, andre som gamle kjæringer og atter andre som nogen underlige væsener med elefantører og lignende snabler. Hver deltager har enten paa sine klær eller andre steder indtegnnet et par bokstaver. Hvem kan nu stille sammen disse bokstaver saa de gir sammenhengende mening? Det be-

merkes, at de er ordnet efter en viss plan. Hvem kan finde denne plan? Der er allsaa to ting, dr. X denengang ønsker besked om: 1. Hvad der staar ovenfor, naar optogdeltagernes bokstavpaaskrifter sammenstilles rigtig? Og 2. Efter hvilken orden stilles bokstavene sammen?

Om lommepenger se ovenfor.

Lommepenge-oppgave nr. 21.

Logograf.

4. 11. 12.

Jeg løses i fjelle i maner og former, ei levindt man naar mig naar vevret stormer.

9. 7. 8. 9.

Hvad her staar noteret, enhver har i eie, var aldrig saa ringe og usle hans veie.

3. 1. 11. 12.

Skal dampen sa tie sin fart over helgen, da lyder mit navn, og den stausning er folgen.

15. 2. 6. 11. 12.

Lige er der fart, ja, og hvor du mig skuer, gaar ikke det lausomt for herrer og fruer.

4. 7. 8. 6. 5.

Hvert barn mig nok kjender fra skolegang-treuet; hver gut og hver pike har tidt paa mig skrevet.

10. 14. 6. 11. 12. 15. 7. 9. 15. Hver morgen naar 10. 11. 6. 5. 9. lan somt sig hæver, i mig undertiden duggdra pene baver.

3. 4. 11. 6. 13.

Man sier saa ofte, at man mig skal være, dog bare med mine, hvad mener du, kjære?

10. 6. 14. 13.

I mig kun de færreste lov fik at leve, for ikke enliver er jo konge og greve.

1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15.

Naar spøk kom til orde, og loier man gjorde, jez ofte kan more de smaa og de store.

Om lommepenger se ovenfor.

Møtagerne av lommepengene for oppgavene i nr. 4:

Opg. nr. 10. Sverre Aukland, Vigmostad pr. Mandal, 5 kr. Ole Gilmo, Fandrem, Orke a en, 2 kr. O. M. Frisid, Hegebygden, Nordfjordeid, 2 kr.

Opg. nr. 11. Hanna Haaland, Fredriksstad 0, 5 kr. Gjertrud Siem, adr. kaptein Siem, Noterø, 2 kr. Siurd O. Ramsli, Linna P. AA., 2 kr.

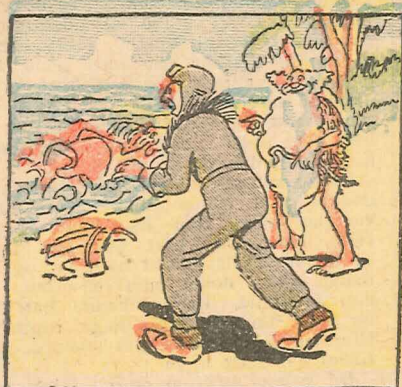
Opg. nr. 12. Hanna Flood, Fritzersgate 7, Kristania, 5 kr. Unni Gulbrandsen, Villa „Fjeldheim“, Ljan, 2 kr. Randsdøl Larsen, Lodegaardsgate 35 Bergen, 2 kr.

Løsningene paa oppgavene i dette nr. offentliggjøres sammen med navnene paa møtagerne av lommepengene i bladets nr. 19. — Løsningene paa oppgavene i nr. 4 findes i dette nr. side 27. — Besvarelsen må være dr. X ihænde inden 23. februar, og brevver med løsninger adresseres saaledes:

Dr. X i nr. 7,
„Allers Familie-Journal“,
Kristiania.

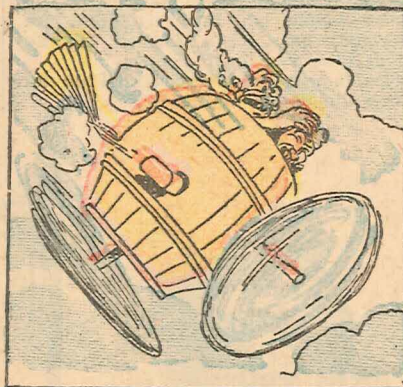
Championflyveren Percy som er ute med „den flyvende mand” John for at prøve paa at vinde millionen som en amerikansk milliardær har utsat til den, der først flyver rundt Jorden, har under mange gjenvordigheter gennemkrydset store deler av Jordens overflate og oplevd litt av hvert, hvor han har været. Han holdt paa at bli skutt ned av beduiner, han bokset med Australiens kænguruer, han har prøvd dybden i de australske myrhuller og haardheten av russiske kirkeklokker, han har faat rideturer paa havskildpadder og været paa besøk paa Robinsons ø. Og der er han for øieblikket, usikker paa, om han nogensinde slipper derfra igjen. Vil han oppaa at vinde millionen . . . ?

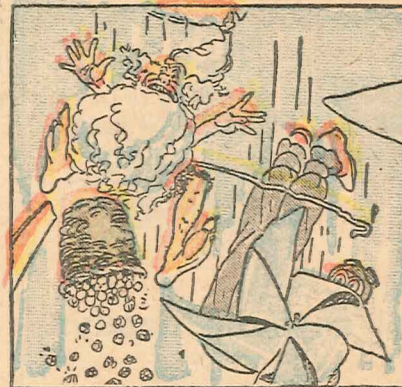
1 Den hjelpsomme Robinson førte Percy bort til endel strandingsgods, hvoriblandt der var en haværet automobil, „Flyvemaskin” sa Robinson.

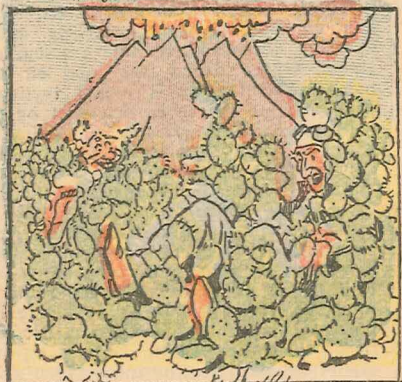
2 „Nei, ikke endnu,” svarte Percy. „Men den kan kanskje bli det!” Av en gammel tønde og automobilens motor laget han en flyvemaskin.

3. I den gikk Percy og Robinson saa flærs. Men pudeig dunker Robinson Percy i hodet. „Tilbake!” roper han. „Jeg har glemt min shagpipe dernede.”

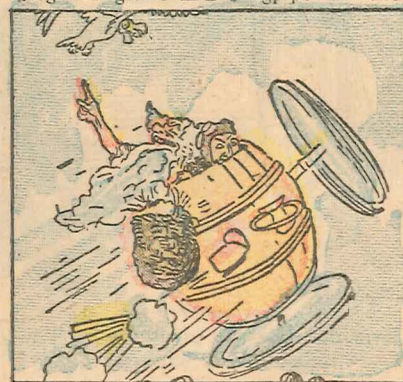
4. Det vilde ikke Percy. Der opstaar en kamp og det ender med at „flyvetønden” valler og hælder baade Robinson og Percy og alle diamantene ut.

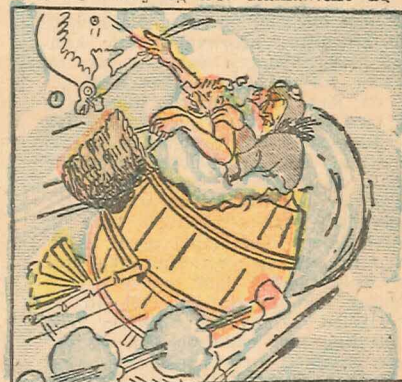
5 De ble en meget ubehagelig luftfart, særlig for Robinson som ikke var vant til den slags. Farten endte i et filfret kaktuskraut ved en vulkan.

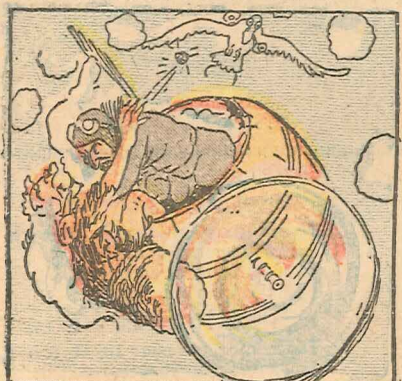
6. Helligvis var „flyvetønde” uskedt, og litt efter var de to flyvere paa vingene i jev. Men diamantene gav tønden „slagside”. Ny nedsyning.

7 Det lyktes dog Percy at faa rettel maskinen opp igjen, for de naadde jorden. Saa napper pludselig en maake shagpipen fra Robinson. „Stop!”

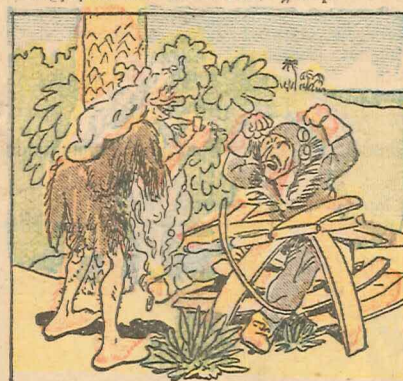
8 „Vi kan ikke stoppe her!” roper Percy. Saa begynder Robinson at bombardere masken med diamantene. „Jeg vil ha min pipe!” skrek han.

9. „Er De gal man!, at kaste diamantene væk!” ropte Percy, og saa begynte der en kamp paa liv og død i 25.000 meter høi. Masken smilte.

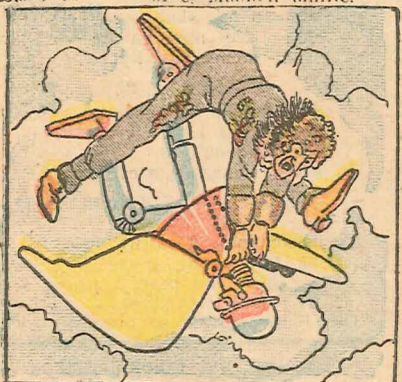
10. Resultatet av kampen var foreløbig at en nedstyrning fandt sted. Farten var svimlende. Toppen av en paa me tok det værste av for stølet.

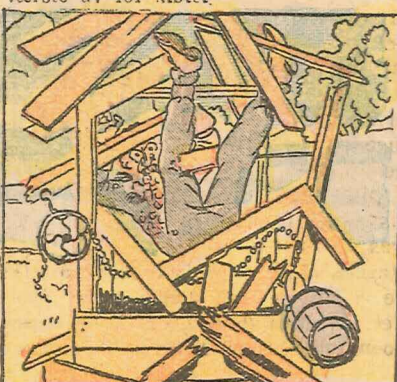
11. Men det gikk allikevel galt: Maskinen blev knust og med den de splatede stumper triumferte Robinson: „Ilal! Hal! Jeg reddet allikevel pipen!”

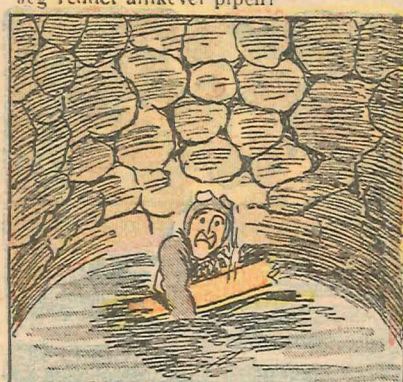
12. Nu var stillingen mer kritisk end nogensinde for Percy. „Tønden” knust John borte, all tapt! Da men er det ikke John som kommer der? lol!

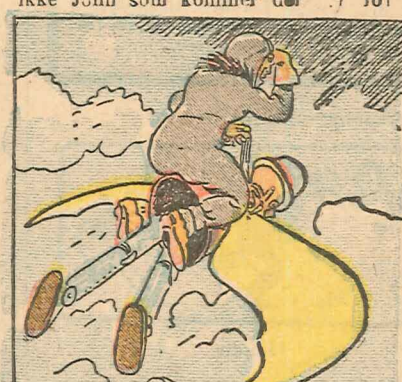
13. John hadde lært seg etter sin herre. Saa tumlet de seg atter sammen i luften. Men John var rent kaal av glæde. Ko batten! Nedsyning!

14. I vanligvis art sies de redover, tøret med et brak mot et brødsilas, farer vilere, saa plan er, kjøder og bølter staar dem om ørene.

15. Først da Percy naadde den dype brønds bund, stanset farten for hans vedkommende. Skulde han da aldrig naa hjem til millionen . . . ?

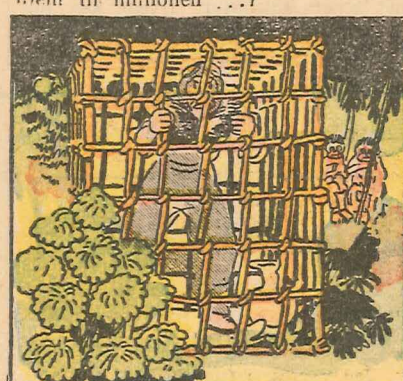
16. Helligvis blev han av barnlige mennesker heist op til lysen og John igjen og atter kom han paa vingene. Da saa han en sort sky forut.

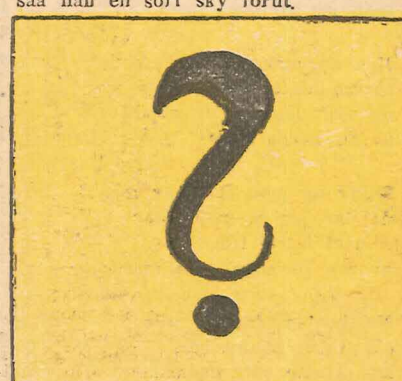
17. Det viste seg at vi re en merkelig „sky” — en veldig kraakeflokk var det, og kraakene oppfled seg med et kragerisk overfor Percy og flyvemaskinen.

18. Med stor forbauselse saa de indfødte paa Ny Guinea at der faldt „solt sne” samt at en mann fra London pludselig gjorde attentat paa deres „sød”.

19. Den slags attentater ontar folkene paa Ny Guinea er meget upaa l, og de anbragte straks Percy i en fangebur og lot ham bevoite av krigere.

20. Ingen vil uegle at situationen er kritisk for Percy. Fristen er snart utlopen og her stier han i sin fange. Vil han række at vinde millionen . . . ?

Romantik og virkelighet.

Avsluttede illustrerte fortællinger fra nær og fjern.

Tam Kidds redning.

Av H. P. Holt.

Oversat av P. Jerndorff-Jessen.

Det vovelige projekt blev avtalt en lummer aften i Raivu paa Nielssons bungalow.

Der var Dexter, en løs og ledig herre, med et udmerket hode, men likeglad med alling. Han hverken røkte eller drak eller skeiet ut i nogen retning. Og saa var der Cayley, en skibsingeniør, som nylig var gaat fra sit skib fordi han ikke kom ut av det med kapteinen. Nielsson dyrket kokusnøtter der paa øen og drev ogsaa andre forretninger som kan falde av paa Sydhavsøene — undertiden med held, men undertiden med ikke saa smaa tap. Jeg selv var en av seks som var blitt reddet fra skonnerteren „Sydsjernen“ som var gaat paa grund paa klippene nær ved Raivu.

Samtalen var faldt paa Tam Kidds sorgelige historie. Tam som aldrig gjorde noget halvt, var kommet gall avsted med en spekulation, og hadde dertil forelsket sig i en ung, vakker pike, hvilket naturligvis ikke gjorde hans saker bedre. Cayley kjendte den unge pike, hun het Nora og bodde like ved hans forældre i Gravesend.

Hans historie lod omtrent slik:

For tre aar siden da ingen endnu hadde tænkt paa krigen, var Tam blitt besat av den fikse ide at han maatte se at bli rik i en snarvending. Det var nemlig dengang han var blitt saa forelsket i Nora, og det var naturligvis mest for hendes skyld at han vilde være en krøsus. Tam, som ogsaa var skibsingeniør, hadde endvidere den ide at han ikke kunde forsvare at gifte sig med en ung pike som Nora og saa baktefer seile ut og være borte i tre, fire maaneder ad gangen og la hende sitte alene hjemme. Og den tanke kan jo ingen si noget paa.

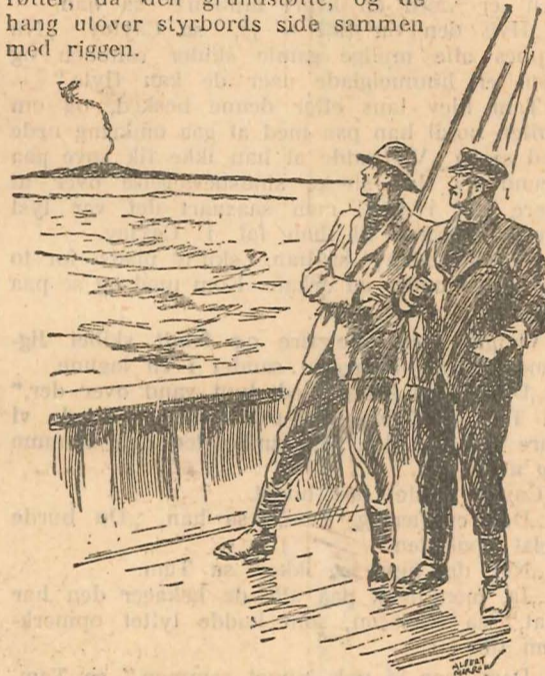
Saa fornuftig var han dog at han ikke gav sig til at spekulere i kurser og aktier og denslags som han ikke hadde nogen forstand paa. Han holdt fast paa de fem hundre pund han hadde spart sammen, og laa saa ellers vaaken om natten og omgikkedes med alle slags fantastiske planer. Allikevel bevarte han sin sunde fornuft og iverksatte ingen av de vilde ideer som han laa slik og spekulerte ut. Kanse var han kommet vel over det hele, hadde giftet sig med Nora og slaat sig tilro, hvis ikke hans elskede til all uheld netop da hadde faat en liten arv. Hun hadde ubegrenset tilid til Tam, hvilket forresten alle hadde, og det blev til at hun satte sin lille arv i hans hender, og Tam satte pengene i sin bank og ventet videre paa sin store chance.

Da den endelig kom, holdt han den fast med neb og klør som hans skik var. Han hadde tat plads paa et skibsrederkontor i London, og her fortalte en styrmand ham om et vrak som skulde sælges paa auktion. Skibet het „Vandhunden“, og det hadde fart paa Det stille

hav og anløpet nogen smaaøer som aldrig var blitt karlagt. Skibet var paa 5000 tons og bygget av staal, men det var grundstøtt paa et rev ved en av øene, hadde faat en stor lekkage og var forlatt av mandskapet. Dette var hendt for tre maaneder siden, og ingen visste hvad der var blitt av det siden den tid. Det laa sandsynligvis paa det sted hvor det var grundstøtt med sin kostbare last inde, og hvis det ikke var fuldstændig utuslaat var det værd adskillige penger.

Tam tok ikke tilhørlig notis av dette „hvis“, og han betalte hundre pund for at kunne kalde „Vandhunden“ sin; han skrapte sammen alle de penger han eide, reiste til Australien, leiet en skonnert og drog avsted med den for at hente sin store formue.

Han kom til stedet full av store forventninger, og den forfærdelige skuffelse han led, blev for meget for ham. „Vandhunden“ laa endnu ind mot revei; men den hadde hugget to store huller i forstavnen, saa at der gik en stadig strøm av vand fra forut og agterover. Alle lastrummene stod under vand, og lasten var forlængst reducet til en tyk velling. De to master var knækket over som gulerøtter, da den grundstøtte, og de hang utover styrbords side sammen med riggen.

Fra det høieste punkt paa øen hævet sig en tynd røksøile

Hadde Tam Kidd været kvinde og kunde begyndt al graate, vilde det sikkert været det bedste for ham. Men det kunde han ikke. Med tørre øine og uten at si et ord tilbragte han de første to dager med at klatre op og ned paa vraket og undersøkte det forvilett oppe og nede. Lukene var sprængt, og jo længer han gik og grov i levningene av lasten, for det meste var skyllet ut, desto underligere blev han. Det hadde vist ikke pint ham saameget hvis det hadde været hans egne penger som var sal overstyr, men Noras lille arv var ogsaa anbragt i hans foretagende.

Den tredje dag begyndte han at le. Men det var ingen hyggelig latter, og kaptein Kimbal som hadde kommandoen paa skonnerteren

mente at det var bedst at faa Tam tilbake til hans venner.

Tam lo av hans forslag — han lo av alt, men aller mest av „Vandhunden“, som om det hadde været den bedste spøk av verden istedfor den pinligste tragedie. Da kaptein Kimbal hadde lettet anker og styrt tilhavs mot Sydney, sprang Tam overbord og svømmet tilbake til øen. Han blev staaende paa strandbredden og kapteinen kunde tydelig høre hans latter derindefra.

Kapteinen var nu i stor forlegenhet. Han sendte nogen av sine folk iland, og de lette efter det halvgale menneske, men han var ingensteds at finde. Han kom til den overbevisning at Tam maatte være druknet. Paa tilbakeveien til Sydney anløp han Raivu og fortalte Nielsson hvad der var hendt. Det var en temmelig raa kaptein, og styrmanden forsikret Nielsson at like for de seilte avsted for anden gang saa de Tam Kidde inde paa bredden; men Kimbal sa til styrmanden at det var indbildning og at han ikke vilde vente længer.

Her endte tilsynelatende Tam Kidds historie; men Cayley sa at Nora over i England holdt fast ved den tro, at han nok vilde komme tilbake igjen. Der var rigtignok ikke megen utsigt til at dette vilde ske; for den omtalte ø som ikke fandtes avtegnet paa noget sjøkart, laa utenfor den almindelige skibsroute. Men Nora var ikke av den slags som saa let oppgir haabet.

Nu var Nielsson ikke saa litet romantisk anlagt. Det var første gang han hadde hørt om denne Nora, og hans fantasi begyndte straks at arbeide.

„Den unge pike har ganske sikkert giftet sig og har baade mand og barn,“ mente Dexter.

„Det tror jeg ikke,“ sa Cayley. „Det er ikke et halvt aar siden jeg saa hende, og da hang hun likesaa trofast ved Tam som den dag da han drog avsted til Sydhavet. De kjender ikke den unge pike. Jeg er viss paa at hvis hun hadde hørt styrmandens fortælling om at de hadde set Tam derinde ved kysten, saa vilde hun ha sat himmel og jord i bevegelse for at faa regjeringen til at sende en ekspedition ut for at hente ham.“

Nielsson sat og saa ned over den lille bugt hvor hans yacht „Dorothy“ laa for anker, og han hadde et drømmende uttrykk i blikket.

„Det rev som ‚Vandhunden‘ er støtt paa ligger omtrent 1000 sjomil herfra,“ sa han langsomt, mens han danpet paa en lang cigar.

„Tre aar er en lang tid, og jeg kan ikke si at jeg har nogen større tiltro til det som styrmanden fortalte; men hvad sier dere tre kavalerer ellers til at gjøre en sviptur over til ‚Vandhunden‘? Min ‚Dorothy‘ gjør med gunstig vind omkring to hundre mil om dagen, og veiret tegner jo til at bli meget medgjørlig. Det vil altsaa si ti a fjorten dager til ut- og hjemreisen tilsammen. Hvad sier dere til det?“

„Jeg er med,“ sa Cayley; „det kan jo bli en deilig lysttur. Jeg venter ganske visst ikke at træffe Tam der, men jeg skulde like godt at gi Nora meddelelse om at vi hadde været der for at lete efter ham.“

Dexter gjorde ingen indvendinger, og jeg hadde heller ikke noget imot at faa en liten avveksling fra at gaa og dovne mig.

Uheldige følger av et ophold i smuglernes hule

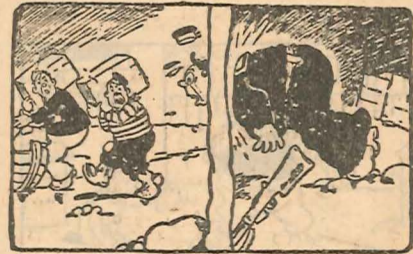
Jim sjømand hadde netop strandvakt den dag og patruljerte op og ned med pipe i munnen og med geværet parat, hvis der skulde hænde noget. Pludselig hendte der noget. Der hendte nemlig det at et par smuglere kom iland med en mængde kasser fulde av tødder og andel godt. Hurlig sprang Jim bak en stor sten for i stilhet at iagttas smuglernes færd.

Da de to mænd hadde avlevert sin kostbare ladning og seilte bort for at hente mer, var Jim ikke sen, men skyndte sig at stige ind i den klippehule, hvor smuglerne hadde gjemt godset. Jim fandt ganske vist indgangen til hulen litt trang og anbragt litt ukvemil høit oppe. Men lysten bevinger fot og arm, og ind kom Jim omsider.

Hvilke herligheter var han saa ikke kommet ind til! Der var bif i daaser og stekte ryster og hele oster av den fineste slags. Dertil var der syltetøier, som nok kunde kildre selv en kræsne gane, og vin fra Malaga, der smakte som en drøm. Jim var ikke den mand som foragtet slike saker. Tvertimot, han spiste og drak som han aldrig hadde gjort det før.

Da hørte han midt under maaltidet en mistænkelig støi utenfor. Hallo! Nu har vi d'herre smuglere igjen! tænkte han, grep sit gevær og vilde springe ut av hullet. Men ak! Hullet var for litet — eller rettere, Jim var blitt for tykt! Den gode mat hadde virket, og nu sat han fast i hullet til spot og spe for de to smuglere som naturligvis ikke laandt paa at hjelpe ham.

„Det er godt, saa drar vi avsted med det samme,“ sa Nielsson.

Der blaaste en stø og gunstig vind og „Dorothy“ var en udmerket baat Nielsson og jeg skiftedes om at styre, og den sjette dags morgen

saa vi ogsaa land mol syd. Det vises sig at være en ø, omtrent 12 sjømil lang; hvor bred den var kunde vi ikke avgjøre endnu. Da vi hadde den paa tre sjømils afstand, kom Nielsson med et utrop, og Cayley holdt paa at faa et anfald.

„De er Tam Kidd — ikke sandt?“ sa Cayley.

Fra det øverste av det høieste punkt paa øen høvet sig en tynd røksoile, og gjennom vore kikkerter kunde vi se en mængde sorte skikkelser nede ved strandbredden.

„Det var da merkelig!“ utbrøt Cayley. „Kanske det skulde være en anden stranding eller noget slikt?“

„Kanske,“ sa Nielsson, og dampet sterkt paa cigaren. „Men det vil ialfald snart vise sig.“

Der var flere rev som vi maatte navigere forsigtig imellem, og da vi kom helt ind, kunde vi se henvend et snes sorte indfødte. De lot til at være meget venlig stemt, og derfor kastet vi anker og rodde iland med vor lille jolle. Men da den skurret mol strandbredden, oplevet jeg mil livs høieste overraskelse. De indfødte samlet sig om baaten; men nedover en sti som forle til strandbredden kom en slags bæresløl, baaret av fire mænd, og i den laa meget behagelig henstrakt en person som umiskjendelig i sin tid hadde hørt til den hvite race.

Bærerne satte stolen ned og den hvite mand traadte ut med en mine som om han var al skabningens herre. Hans hud var saa solbrændt at den nærmest var mahognifarvet, men det av hans haar som var synlig under sivhatten var rødt.

„Hvad er der iveien? Er dere kommet ut av kursen?“ spurte han og traadte ned mol os.

„De er Tam Kidd — ikke sandt?“ svarte Cayley.

„Ja, det var jeg i sin tid,“ sa Tam. „Men

hvor skal dere hen? Jeg vil meget gjerne tilbake til et civiliseret land. Deres skib er det første som er kommet saa nær øen her i de sidste tre aar, at vi har kunnet signalere til det.“

Cayley forklarte ham saken ganske kort, og da han nævnte Nora Collis blev Tam saa hvil som hans brune hud lillot det.

„Jeg tænkte nok at hun vilde vente paa mig,“ sa han derpaa rolig.

Derefter fortalte han om sit ophold paa øen.

„Jeg maa vist ha været sindssyk da de indfødte fandt mig,“ sa han. „De visste først ikke, hvad de skulde gjøre med mig. De levte et meget primitivt liv, og det var derfor adskillige ting som jeg kunde lære dem. Derfor fik jeg ogsaa mer og mer at si over dem, og i de sidste par aar har jeg været som en konge for dem.“

Tam lyttet med stor interesse til de store begivenheter vi fortalte ham om. Fra krigen gled samtalen meget naturlig over til den høie pris som skibene nu stod i, og Tam gjorde store øine.

„Det vil altsaa si at en baat som ‚Vandhunden‘ er værd en kvart million?“ sa han.

„Hvis den var flot — ja,“ sa Cayley. „Nu lappes alle mulige gamle skuter sammen og man er himmelglade naar de kan flyte.“

Tam blev laus efter denne besked, og om natten holdt han paa med at gaa omkring nede ved sjøen. Vi trodde at han ikke fik sove paa grund av den sterke sindsbevægelse over at være blitt reddet, men saasnaart det var lyst næste morgen, fik han fat i Cayley.

„Vandhunden,“ sa han, „skiflet plads for to aar siden under en orkan. Kom med og se paa den.“

Vi gikk med alle fire og fandt skibet liggende halvt begravet i sandet i en lagune.

„Der er en kanal med dypt vand over der,“ sa Tam og klødde sig paa haken. „Kunde vi bare faa den flot, saa kunde den nok klemme sig ut av den.“

Cayley rystet paa hodet.

„Den er færdig, Tam,“ sa han. „Du burde helst opgi den.“

„Nei, det gjør jeg ikke,“ sa Tam.

„Ja, men tænk paa alle de lækager den har faaet,“ sa Nielsson, som hadde lyttet opmerksom til.

„Dem faar vi nok lappet sammen,“ sa Tam, „og her paa øen er tommer nok til at laste den ti ganger.“

Nielsson lændte nu en cigar, mens Tam og Cayley disputerte.

„Jeg vil nu se at faa skibet flot, selv om det skal koste mit liv,“ sa Tam tilsidst. „Hvis dere bare vil seile mig bort til et sted hvor der findes folk med ordentlig forstand paa det og —“

„Jeg er med Dem,“ sa Nielsson, „og det er de andre ogsaa. Men jeg maa dog si Dem, at nogen overdreven tillro til planen, har jeg ikke.“

„Vent litt,“ sa Tam. „Hvad der end sker, saa tilhører halvdelen av skibet Miss Collis, og selv om vi faar den slæpt iland, vil det jo koste endel at faa det reparert; men saa kan vi ogsaa sælge det. Jeg deler min halvdel med eder alle fire, hvis dere vil dele omkostningene med mig.“

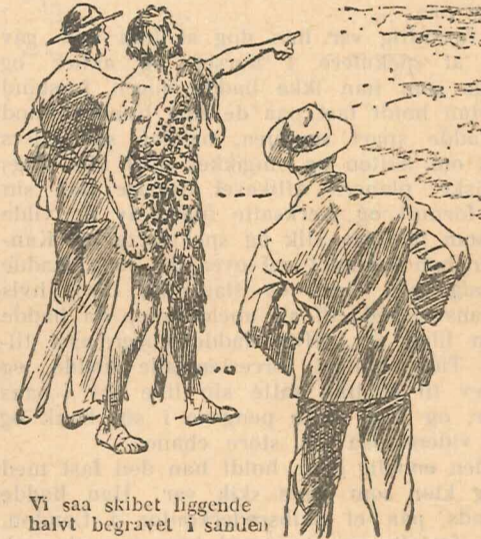
Vi gjorde ingen indvendinger, og fra det øieblik blev Tam som et andet menneske. Han mobiliserte straks alle de indfødte, omtrent 150, og satte dem i arbeide med at rense sanden ut

av skibet. En avdeling av de indfødte blev under Dexters ledelse sat til at fælde tommer, og efter et ukers forløp hadde de samlet saa meget som skibet kunde rumme. Imens heiste Nielsson Cayley og jeg seil paa „Dorothy“ og seilte til Raivu og tilbake igjen, men saa hadde vi ogsaa faat samlet det vi behøvde, og vi fandt Tam i fuldt arbeide med sin sorte besætning. To dusin skuffer utgjorde en liten del av det vi hadde bragt med, og 24 indfødte blev straks sat i arbeide med dem. Til sine tider hændte det dog at storm og sjø paa en eneste nat tilintetgjorde alt det arbeide vi hadde utført i en hel uke. Men selv om Tam og Nielsson var fortvilsen nær, lot de sig ikke merke med noget, og de forstod altid at holde modet oppe ved en lystig spøk.

Da det aller blev ebbe gjorde Cayley og Tam et mer omstændelig forsøk paa at faa alle huller i skroget lappet sammen. Der blev slæpt store bjelker ned i skibsrømmene, hvor de blev anbragt fra den ene side til den anden for at fastholde de planker som dækket hullene. Det tok os ni uker at faa dette besørget, derefter kom turen til maskineriet, men her blev Tam skuffet i sine drisigste forventninger, for alle maskindelene var ødelagt.

„Det kunde rigignok være herlig at faa den til at gaa ut for egen damp,“ sa Tam. „Men et slikt mirakel tør jeg ikke vente paa, vi faar noie os med at sætte op seil.“

Det skar Cayley i hjertet at se hundreder ton kul bli skuffet ut av skibet, men kullene var ikke det kosbareste vi maatte ofre. Enhver flytbar ting maatte kastes overbord for at lette „Vandhunden“ saa meget som mulig. Nu kom saa den store ingeniørbedrift, at grave en kanal i sanden saa dyp at skibet kunde komme ut i aapen sjø. Dette arbeide beskjæftiget hele den disponible styrke i flere uker. Der blev spændt kabler ut til klippe omkring, og alle de dampspil vi raadet over blev bragt istand til anvendelse. Endelig kom den spændende ventetid for hoven.

Vi saa skibet liggende halvt begravet i sanden.

det indtraf. Vilde den flytte sig? Skulde alt vort sliit være forgjeves? Den dag, da vandstanden skulde være paa det høieste, arbeidet vi som vanvittige i det spændende øieblik da

Insektpulveret.

Jeg hadde anskaffet mig en ny hund. Den var raceegte og pen, det kunde man ikke negte, men den var glubsk, urett og saa hadde den en feil til, en feil man anvender insektpulver for. Den maa ha insektpulver, sa jeg derfor til mig selv og gikk ut for at hente det.

I mellemtiden kommer der en vagabond ind i gaarden og snuser rundt. Det passer naturligvis ikke den nye hund eller rettere det passer netop den nye hund som nu kan faa bruk for sin glubskhet, og man maa indromme at den slet ikke forsøker at beherske sig.

Vagabonden naar saavidt at soke tilflugt i hundehuset, og han holder det store mattraug op for indgangen mens hunden setter sig paa lur borte paa hjørnet. Jeg kommer paa dette tidspunkt tilbake med spøien med insektpulveret, og da jeg jo intet kjender til, hvorledes sakerne har utviklet sig —

— stikker jeg sprøten ind gjennom et hul i hundehuset, naturligvis i den tro, at det er kjøteren som er derinde. Men neppe faar jeg avlevert dosisen, for jeg er klar over feiltagelsen, hvad læseren sikker ogsaa vil forstaa, naar han kaster et blik paa ovenstaaende billede.

agterstavnen lettet fra grunden og forstavnen bare akkurat saavidt berørte denne, blev alle dampspillene sat i virksomhed paa en gang. Dampen hvæste og spillene knakel — og stanset saa da kablene var saa haarde som staal av den mægtige stramning.

„Aa, saa har altsaa det hele været til ingen nytte!“ stønnet Tam

Det var sørgelig, men sandt. Skibet laa fast. Tam som haabelt havde holdt oppe under hele arbeidet sank nu sammen.

Vi andre følte os ogsaa svært modløse. Tam satte sig paa et stykke drivtømmer, mens vi med medlidende blik avvekslende saa paa ham og paa vraket. Vi kunde vanskelig rive os løs fra skuepladsen for vore ihærdige, men frugtesløse anstrengelser.

Men henimod middag begyndte det at blaase op til en storm, som satte lige ind fra havet, og brændingen slog med øredøvende larm mot det ypperste rev.

Nielsson gik hen til Tam.

„Trøst dig,“ sa han, „du ser at vi var kommet tilkort allikevel, selv om vi hadde faat den flot.“

„Det er ikke det jeg tænker paa nu,“ sa Tam. „Denne vind kommer ret ind fra øst, og legger den sig ikke før høivandet inat, saa blir vandstanden høiere end ved springflod. Jeg har faat den tanke at vi muligens kan faa den ut endnu, Nielsson,“ tilføide han og sprang op med fornyet energi. „La os faa nogen av tingene fra stranden baaret ombord igjen og stablet op agterut; det vil løfte forenden litt op, og kanske er det bare en tomme som skal til for at der skal ske en forandring.“

Dette lød slet ikke saa urimelig. Vore indfødte blev atter sat i arbejde, og omtrent hundre ton av den last som var fjernet fra „Vandhunden“, blev stablet op ytterst ute i agerstavnen. Orkanen tilok i styrke, saa jeg følte mig overbevist om at den vilde holde skibet bundet til stedet, selv om det blev hævet saa høit at det kunde flyte.

„Store himmel! Det kan gaa endnu!“ ulbrøt Tam da vandet hadde naadd sin tidligere høide en halv time før ebbeiden skulde begynde.

Høiere og høiere steg det, tvunget ind ved

orkanens vældige magt. Tam stod og stirret mer og mer spændt.

„Prøv nu igjen, gutter!“ ropte han tilsidst.

Atter begyndte spillene at knirke og stramme kablene. Det saa ut som om der kom en svak bevægelse — eller var det kanske bare indbildning. Jo, nu rullet „Vandhunden“ ganske svakt — men den gik allikevel ikke. De kostbare øieblik forsvandt; jeg saa paa mit ur; tidevandet maatte allerede ha vendt sig. Alt haab var ute!

Men da alt syntes tapt kunde man merke en begyndende avlagen i orkanens styrke. Et av dampspillene knirket med en litt anden lyd — bommen hadde bevæget sig ganske litt. Der-efter trak ogsaa de andre spil nogen faa tommer ind paa kablene. Vindens pres holdt ikke længer skibet tilbage.

„Skuten gaar, venner!“ ropte Tam henrykt. „Ikke for langt!“ ropte Cayley advarende.

Tam stod og bøide sig over et av spillene; han vinket til de andre at de skulde la skuten gaa med sin egen fart, og paa et tegn fra ham løp vi derefter begge to forut og lot ankeret falde. „Vandhunden“ fløt atter paa vandet.

Ingen av os lukket et øie den nat. Spændingen og sindsbevægelsen hadde været for meget for os. Vi hadde reddet et skib som var vært omtrent en kvart million pund fra ødelæggelse!

En omhyggelig undersøkelse næste dag av de tættede huller i „Vandhunden“s skrog overbeviste os om at der ikke var nogen utæthet av betydning, og saasart vi hadde faat tilstrækkelig ballast ombord, heiste vi seil paa en nød-mast. Vi var endnu ikke ute av lagunen, og der var ikke mer end fem fots spillerum i den trange kanal som førte ut til det aapne hav. Tam overløt rattet til mig, og vi var ogsaa saa heldige at knipe os igjennem uten at skrape en tomme rust av skibets sider.

Vi hadde tal med et halvt dusin utvalgte indfødte tilhjælp, og satte nu kursen mot Sydney med yachten paa slæp som nødhjælp, hvis der skulde støie noget til. Men veiret var udmerket, og i betragning av den larvelige utrigning gik vor prise med særdeles god fart.

Vi skulde like forbi Raivu, og derfor stoppet

vi der. Det var Tam Kiggs første besøk med sit eget skib, og han følte sig meget stolt. Før vi var kommet fra borde, skjøl en baat ut fra kysten, bemandet med indfødte. Mrs. Nielsson var ogsaa med i baalen, og Tam som bare hadde pyjamas paa, blev meget flau. Der sal en dame til i baalen — en yngre dame, at dømme efter hendes slanke figur. Men i det samme hun satte sine føtter paa dækket, fæstet hun øinene paa manden i pyjamasen, og han gav en underlig lyd fra sig som om han skulde kvæles.

„Kjære Tam!“ sa hun og gik bort til ham. „Nora!“ ulbrøt Tam gispende og tørret sine hænder paa pyjamasen, før han turde række hende dem.

Vi andre tok diskret øinene til os; men da de igjen stod hver for sig, saa vi at hun hadde to store, mørke flekker paa sin snehvite dragt.

„Hvordan i alverden er hun kommet hit?“ spurte jeg Nielsson; for jeg tænkte mig straks at det var ham som var mester for overraskelsen.

„Vel ikke!“ svarte han smilende. „Paa en lastebaal, antar jeg. Det eneste jeg gjorde var at telegrafere etpar ord til hende, da jeg kom tilbake her efter provianten og det andre. Jeg tænkte mig rigtignok at hun vilde skynde sig at komme; for er de gjort av det rigtige stof, er det ikke noget som kan holde dem tilbake, naar der er kjærlighet med i spillet.“

Barnslig enfoldighet.

En mand døde og efterlot sin kone i dyp sorg og trange kaar. Kort efter sat den nedbøide enke en aften ved sit barns seng — det var en vakker gut paa seks aar — og graat over sit store tap; hun trodde nemlig at den lille hadde sovnet ind. Men denne, som merket at moren var saa bedrøvet, reiste sig op i sengen og sa:

„Hør, mor, vil da ikke Gud være din mand?“

„Hvorledes kommer du paa det, mit barn?“ spurte moren.

„Du har jo selv sagt,“ vedblev gutten, „at siden far har forlatt os og er kommet i himlen, saa vil Gud være min far; men saa mener jeg ogsaa at han vil være din mand.“

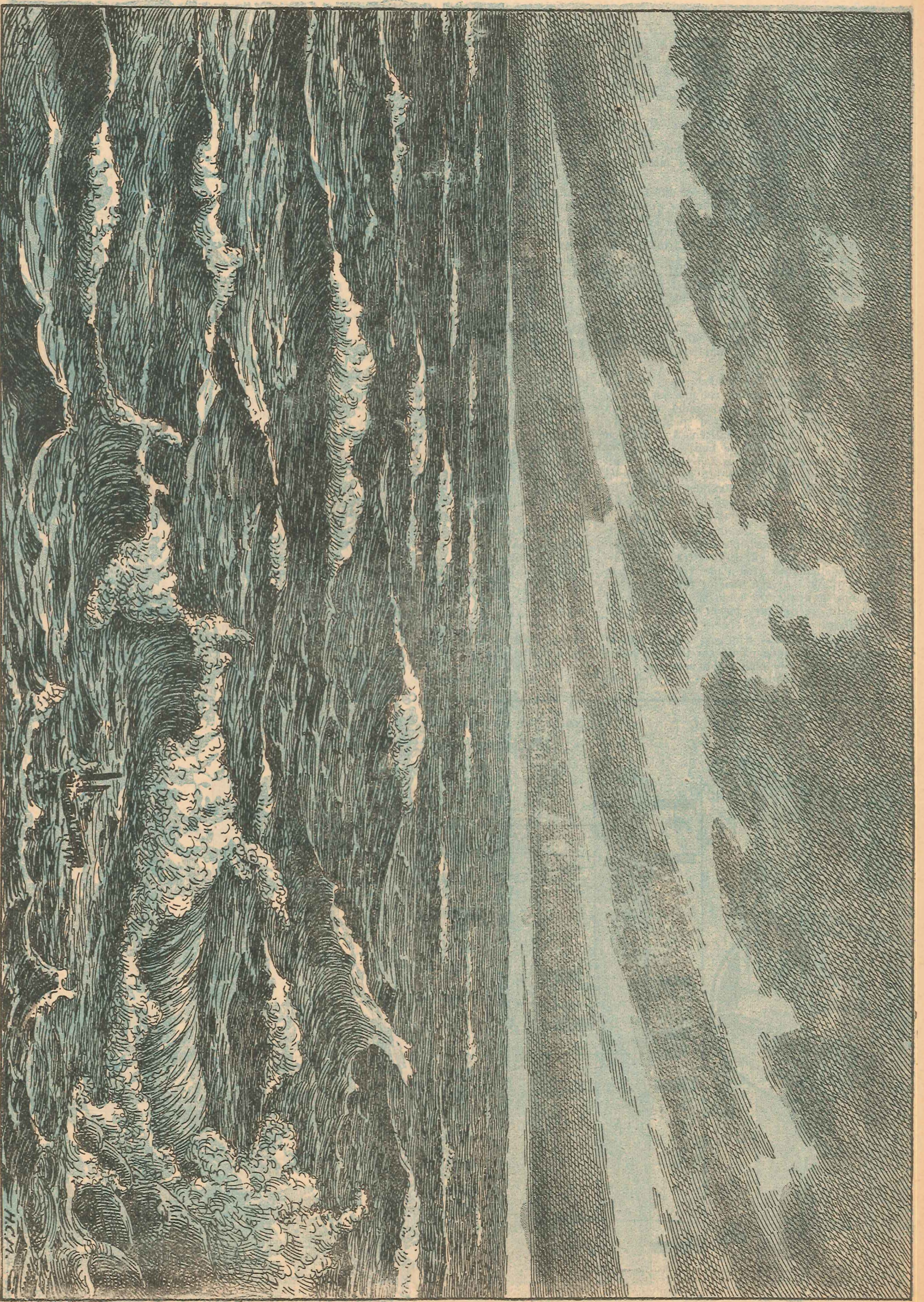
**Noter for de som ellers ikke kan spille:
„Aften er stille —“**

Melodi av Agathe Backer-Grøndahl.

Tekst av Bj. Bjørnson.

The image contains a musical score for the song "Aften er stille". On the left side, there is a circular illustration of an upright piano. The main part of the image is a musical staff with vertical lines representing notes and horizontal lines connecting them to the lyrics. The lyrics are written in Norwegian and are: "Aften er stille, / to-ner-ner-ner- / lyd- / i- / det / ge- / veld. / her- / ten- / hun / me- / kveld. / kom- / i- / kveld?"

Uvejrsmil paa havet, bakkepedekoration til site akt av komedien "Cirkusbarna". Midt ude mellem de fradende speer ses i aktens begyndelse den store damper sende sine flammende signalraketter. Iuven's for at tilkaede hjælp, Dampskibets husee bryd maner redningsskandskapei derlunde mellem klippene til hurtighed, og dypere og dypere synker det dødsdømte skib i bølgen. Det er i disse usedvaulige omgivelser, skuespillets sidste spendende scener udfilles.

Vademecum
giver stærke, sunde
Tænder
Tuber à 1.00.
Tandvand Kr. 2.00 og 4.00

Bøger, Billeder, Kort m. m.
Forhandlere anbefales vort rikholdige
lager. Bokfortegnelser og prislister
gratis; bokutvalg 12 kr., kort- og
billedutvalg 15 kr. eller mere. Sær-
lig anbefales indrammede billeder
til meget billige priser. Høi rabat,
omhyggelig ekspedition, ingen risiko.
Uselgte bøger kan tilbakesendes.
Aksel Olsens Forlagsbøhandl.,
Kristiania, Toldbodgt. 30.

Tangin mot Gigt
Tangin mot Ischias
Tangin mot Sumbago
Forlang
Tangin paa nærmeste Apothek

Vær tør paa føtterne.
Bruk Tjærevox skosmørelse. Sendes
overalt i opkrav + porto. Kr. 2.50
pr. box à 350 gr. Indsend ordre til
Joh. Dalen, Sandviken.

Uhrmaker
VERLI
Armbaandsuhre.
Lommeuhre.
Akersgt. 26. ved Carl Johansgt. Chr.ania.

Til et godt
BAD
en god
SÆPE

Lilleborg

Gigt i benene.
Et fortrinlig middel.

En anset videnskapsmand og professor i Chicago har frems illet elek-
triske indlægssaaler, som har vist sig at ha en forbausende hel redende
virkni g for gigt i føtter og ben. — Elektriciteten faar ved disse saale
anledning til at virke paa de følsomme nerver under føtsaalen og meddeler
derved en behagelig varme i føtterne samt raskere blodcirkulation, hvorved
gigten forsvinder. Saalerne besytter ogsaa mot fo kjølelse og mange slags andre
sykdommer. — Vi er Eneforhandlere for Skandinavien for disse saaler
og fører dem i alle a mindelige nummere. — Pris kr. 4.20 pr. par. Sendes
mot forskuttsbetaling, utenbys ogsaa mot postopkrav fra **Morse-Ag-
n-
toret, Rusløkveien 12, Kristiania.** (Oppgi fotens længde).

Reparasjoner av trækspil og talemaskiner
utføres paa vort verksted av førsteklases fagfolk.
Nordisk Musikforretning A/S, Sogaten 2, Kristiania.
(No. ges største specialforretning i trækspil og talemaskiner).
Luksuskatalog gratis og franko.

**Franske Parfumer,
Sæper, Crêmer og
Pudder.**

**Marth. Jacobsen,
Parfumeri,
Grænsen 17, Kristiania.**

Køb Allers Familie-Journal.

**Alf Bierckes
MALERVARER**

„NORSKE FOLK“
Livsforsikring med maanetlig
præmiebetaling.

Chefen (som overrasker sine
kontorister i samtale, da han
kommer ind): „Mine herrer, hvad
kan det komme av at jeg næ-
sten aldrig ser dere ved arbei-
det, naar jeg kommer ind?“
Yngste kontorist (troskyldig):
„Jeg tror næsten... det er paa
grund av de gummihæler, De al-
tid gaar med.“

A. GRESVIG
CYKLEFABRIK—SPORTSFORRETNING
STORGATEN 20
KRISTIANIA.

**Pingvin
Læderolje**
for overlær og saaler
brukes altid naar en
gang prøvet.

Fedora Sæpen
gjør teinten ren
og klar, hals og
hænder hvite og
myke!!
Parfumerie
Sælges overalt. J. Graarud, Bergen.

Bang & Tegner & Co.
Medicinske
Sæber
Exempler

Kalypin-pastiller
A. L.
er et virksomt og behage-
ligt middel mod irritation
i aandedrætsorganerne.
Rensner halsen, letter
slimavsondringen og gjør
stemmen klar og sterk.
Faaes paa Apothekerne.
**Apothekernes
Laboratorium.**

DUX er den bedste slipemaskine
til Gillette Blade
Komplet
i étui
kr. 10,00
over
18,000 i bruk
Hvis ikke tilfredstillende efter 8
dages prøve tilbakebetales beløpet
FORSENDES PORTOFREIT
Hovedagentur for Norge:
Marc. Hansen & Einar Clausen A/S
Vaagsalm. 3, Bergen

Sportsfolk!
Skriv til
Frithjof B. Aaberg
og forlang
Prisliste over
**Ski, Skipaabindinger,
Skøiter, Kjælker,
Lommelykter m. m.**
„Smart“ Cyklefabrik,
Møllergt. 41. Tlf. 9180. Kristiania.
Adr. „Smartcyklen.“

Ordholdenhet overfor barn.

Man tar det sjelden saa nøie med et løfte overfor barn. Man undervurderer i høi grad barns opfatningsevne.

„Aa, de er saa smaa endda,“ tænker man letsindig, „de husker ikke mer paa det jeg lofte dem,“ eller „det bryr de sig sandelig ikke om“ og „det kan jo være til en anden gang, saa skal jeg huske paa at ta med det jeg lofte igaar.“

Ja, slik snakker vi voksne for at berolige vor samvittighet, naar vi ikke har holdt hvad vi har lovt et barn, men dermed begaar vi en stor uretfærdighet mot den lille tillidsfulde barnesjæl, som i regelen ser op til os voksne som til den personificerte ufeilbarhet, og tror paa vort ord som paa et evangelium.

Hvor ondt gjør det ikke enhver virkelig barneven at se det skuffede blik som gjør de forventningsfulde barneøine saa bedrovede, naar de smaa kommer til den erkjendelse at man ikke har holdt sit ord til dem,

enten det nu dreier sig om et leketøy de længe har ønsket sig, et besøk man for længe siden har lovet dem, eller en fornøielse som har været stillet dem i utsigt og som nu igjen er opsat paa ubestemt tid.

„Dere skal nok komme dit engang“ eller „det har jeg virkelig aldeles glemt — naa, det kan dere alltid faa senere“, slik tales der tankeløst uten at man har virkelig til hensigt at holde det lofte.

Hvor ofte hører man ikke folk tale slik til barn, og hvor ofte sætter vi os ikke, uten nogen-
somhelst skrupler, utover et glemt eller ubetænksomt git løfte. Men selv om det for os synes at være av liten betydning, saa er der ingen som vet og for-
staar, hvor meget det kan bety for de forventningsfulde smaa, ingen undtagen de som bestandig lever med barna og om dem, og som virkelig har et aapent øie og øre for barnesjælens glæder og sorger.

Mange ganger i dagens løp, ja selv i løpet av en time kan barnet tale om et leketøy eller en spaseretur man har

40 aar og alligevel!

Den modne kvinde besidder ofte en charme, som den helt unge maa savne. Det forudsættes dog, at hun i lighed med franske eller engelske damer ofrer lidt arbejde og omhu for at bevare og fremelske et omhyggelig og tiltrækkende utseende og dertil anvender virkelig gode skjønhetsmidler. Som de absolut bedste i ind- og utland anbefaler vi:

„Venus“ ansigtsbad er et førsterangs skjønhetsmiddel der indtrængende anbefales baade gamle og unge. Ved hjælp derav erholder man en smuk, ren og frisk tein og bevare denne langt op i aarene. „Venus“ ansigtsbad er fortrinlig mot graablek hud, rød næse eller for sterk ansigtsfarve. Det hindrer huden fra at bli slap og poset og er det eneste virkelig probate middel mot rynker. Pris kr. 3.50 pr. fl.

Kamille-haarvand
(Dr. Schweitzer, Berl.).
Et pragtfuldt haar er en kvinnes største pryde — og en stolt isse er mandens skræk. Dr. Schweitzers »Kamille-haarvand« standser haaravfald, fjerner fias og fremkalder en yppig haarvekst — selv i almindelighet, hvor alle andre midler har været nytteløse. Pris kr. 2.80 og kr. 4.00 pr. fl.

„Honey Velly“
hudkrem
(engelsk)

er uforlignelig til daglig pleie av huden baade i ansigt og paa hender. Den beskytter den baade mot kulde og varme, vind og fugtighet og gjør huden fløielsbløt og fin. Efterlater ingen fettglans. Pris kr. 1.80 og kr. 2.60 pr. tube

Videre anbefales: „Dr. Schweitzers svedepudder“ verdensberømt mot arm- og fotsved samt som stropulver for smaabarn (forfriskende). Leveres i store, elegante stredaaser. Pris kr. 2.80. „Kali-Clor“ tandpasta, hvorved pnaas perlehvide tænder. Pris kr. 1.20. „Blomsterpudder“ rose, viol, lilliekonval, der gjør huden ferskenfarvet og henrivende. Pris kr. 2.25 pr. port. o. s. v. Ethvert av ovenstaaende preparater erholdes hos vore forhandlere eller direkte fra os til anførte priser, utenbys mot forskuetsbet. ell. postopr. med tillegg av porto.

„JANUS“, tekn. kem. fabrik.

(Tidl. Morseagenturet). Kristiania. Rusiøkeveien 12.

Enhver, som lider af Blægsot, Almagring, Mavekatarrh, Appetitløshed eller Fordøielssesbesværligheder, bør anvende

Langebeks Pepsinsaft.

Udtalelser haves fra ansete Læger om hurtig Helbredelse af kronisk Mavekatarrh ved Brugen af Langebeks Pepsinsaft, selv i Tilfælde, hvor andre Pepsinpreparater har vist sig uvirksomme, og hvor en rationel Diæt har været vanskelig at gennemføre. Guldmed.: Paris. Sølvmed.: Kjøbenhavn. Neapel. Malmø. Guldmed.: Stockholm 1897. Faas kun paa Apotekerne.

Centralbanken for Norge

Kapital og fonds kr. 67,500,000,00.

Indskud mottas paa sparebankvilkaar, 6 maaneders opsigelse og „Hjemmebanken“ til høieste rente.

Hovedkontoret er: Toldbodgaten 20.

Filialer: Brogaten 11 og Sofienberggt. 6.

Hjemmebankens bøsser utlaanes gratis mot 5 kr. i indskud.

Det gaar! Det gaar! Det er gaat!

Brick Bibrin, itide, saa mister De ikke haaret.
Bibrin er det mest effektive middel mot flass.

BIBRINFABRIKEN · FREDRIKSVÆRN

DECI
INDREGISTRERT
Bruk kun det bedste
Hudcrem
Saar og rød hud
forsvinder straks
Desinficerer
Faas overalt

Det Norske Livsforsikringselskap
FRAM A/S
overtar alslags livsforsikring ogsaa med ukentlig præmiebetaling.

PHOSPHO-ENERGON
PILLER
ORDIN. AF LÆGER
ved alm. Svagheit,
Nervositet, Overanstrengelse
og Søvnløshed
SELGES KUN PAA APOTEK
A. B. PHARMACIA, STOCKHOLM
Kontrollant: PROFESSOR A. VESTERBERG.

Norsk Lotteri-Tidende

utkommer i Kristiania en gang hver maaned og koster kr. 3.00 pr. aar frit tilsendt. Bladet vil inta trekningslisterne for alle av politiet tillatte utlodninger. Abonnenterne vil gjennom bladets »Spørsmålsside« faa alle opplysninger ang. ulodninger. Har De lodder om hvilke De ikke har vishet, saa send bladet en forespørsel og De vil faa alle opplysninger. Bladet kan bestilles gjennom alle postanstalter i Norge eller ved at sende anvisning kr. 3.00 direkte til exp. Teatergt. 3, Kr.a.

lovt det, og likesaa levende glæden og foryentningen er, likesaa bitter er senere smerten og skuffelsen. Det kjedelige „en anden gang“ eller „en gang ved leilighet“ hvormed vi saa villig trøster de smaa, naar vi bryter vore løfter til dem, det er sætninger som jeg i min barndom likefrem hadet, og som jeg tusener av ganger hadde ønsket ikke var opfundet.

De unge menneskebarn tilbringer en saa stor del av sin tilværelse haabende og ventende; de haaber og venter paa dette loveude og dog saa bedrageriske „en gang med det første“, som i regelen bare var et paaskud, men aldrig vilde komme.

Vi maa huske paa hvor lang tiden forekommer barna i forhold til os. De smaa barn som endda ikke har noget dagsverk at utføre, har helt andre begreper om tiden og dens utstrækning end vi; for os ældre er det jo som om tiden hadde vinger, ja, des mer vore tanker optas av arbeide, bekymringer og tusener andre ting, des fortere iler den avsted. Men for barna, især for de mindre som ikke har begyndt paa skolen, føles en maaned eller kanske en uke som en hel menneskealder, og et aar forekommer dem at være en evighet.

La os derfor vogte os vel for at love vore smaa yndlinger noget som vi ikke er istand til at oppfylde inden en rimelig tid. Selv om det ogsaa i slike tilfælde vilde være lettere og mer bekvemt at avpise dem

med løfter paa ubestemt tid, saa er et bestemt „Nei!“ ulike meget mer paa sin plads, naar vi vet at vi ikke kan eller vil oppfylde et løfte barnet vil avkræve os. La det saa ogsaa forekomme os haardt at se de smaa ansigters glade haab forvandle sig til sorg, eller at jagta de langsomme, lovende skridt hvormed den lille supplikant vender tilbake til de andre ventende smaa folk for at besvare deres ivrige „Fik vi lov?“ ved at ryste taus paa hodet eller svare et forsagt „Nei“. — At tillate barn alt er jo en umulighet, og det er en pædagogisk dyd som man ikke maa tilægge for liten betydning at kunne gi avslaaende svar i rette tid, istedetfor et vakt løfte som henviser til fremtiden, og som man i de fleste tilfælde ikke tenker paa at indfri. —

„Din tale skal være ja, ja, og nei, nei,“ det gjælder ikke mindst dit forhold til barna. De skal kunne stole paa dig, og har du engang lovt dem noget, skal du ogsaa holde det. Til gjengjæld kan du ogsaa forlange av dine barn at ogsaa de forstaar at holde sit ord.

Hjemmet.

Gummiplanter.

Gummiplanten er udnærket godt egnet til stuekultur og er meget let at forplante. Smaa grener eller deler av stammen som bare har en bladknop stikkes i en flaske av passende størrelse, som fylles med vand, og flaskeåpningen rundt om stiklingen lukkes med voks.

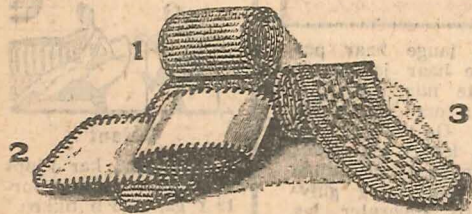
Hvad der interesserer damene.

Tre forskjellige lister til spædbarn.

(Hertil hører bill. 1-6.)

Naar et lille barn skal se dagens lys, er det gjerne bedstemødrenes eller tanteens p. i vilig om at lage listene, som av de fleste mennesker anses for en meget nødvendig del av spædbarnets utstyr.

Vi bringer hermed ved bill. 1-3 en gjengivelse av 3 forskjellige lister, en heklet, en strikket og en stofflist og haaber at mange

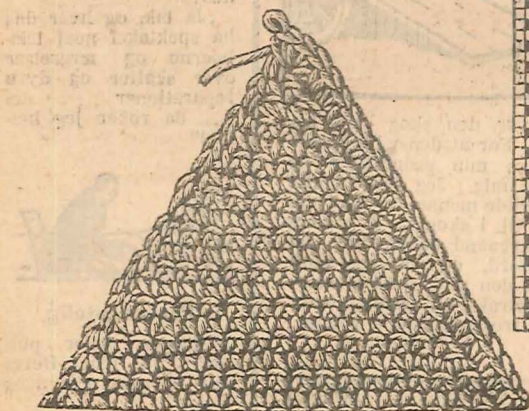
Bill. 1-3. Heklet, strikket og stofflist til spædbarn. (Hertil hører bill. 4-6.)

av bladets læsere vil kunne benytte dem som modeller.

Stofflisten bill. 2 begrænses i ytterkanten med spredte, heklede, faste masker der virker som spredte knaphulsting; man bruker fast, hvitt linstof til dem.

Listene er ca 8-10 cm. brede og 112 cm. lange.

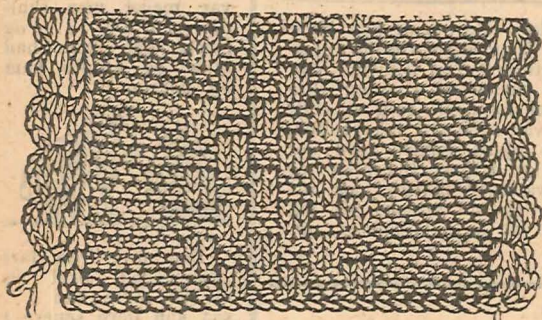
Til den heklede list bill. 1 bruker man hvitt bomulds-garn nr. 2 og heker i faste masker frem og tilbake, idet man

Bill. 4. Heklearbeide i virkelig størrelse til den spidse ende av listen bill. 1.

begynder med et opslag av 34 l. (luftmasker) ved den ene tværrand; begge de spidse ender hekles først til senere.

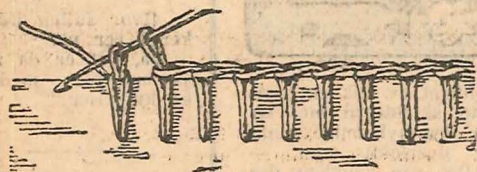
1. rad: 1 f. m. (fast maske) i hver av de følgende 33 l., 1 l. arbeidet vendes. 2. og alle de følgende rader utføres paa denne maate, saaledes at hver av dem består av 33 f. m., som stadig hekles om de 2 øverste maskede av den f. m. i raden under, ved slutten av hver rad hekles 1 f. m. om l. ved kanten. 1 l. arbeidet vendes.

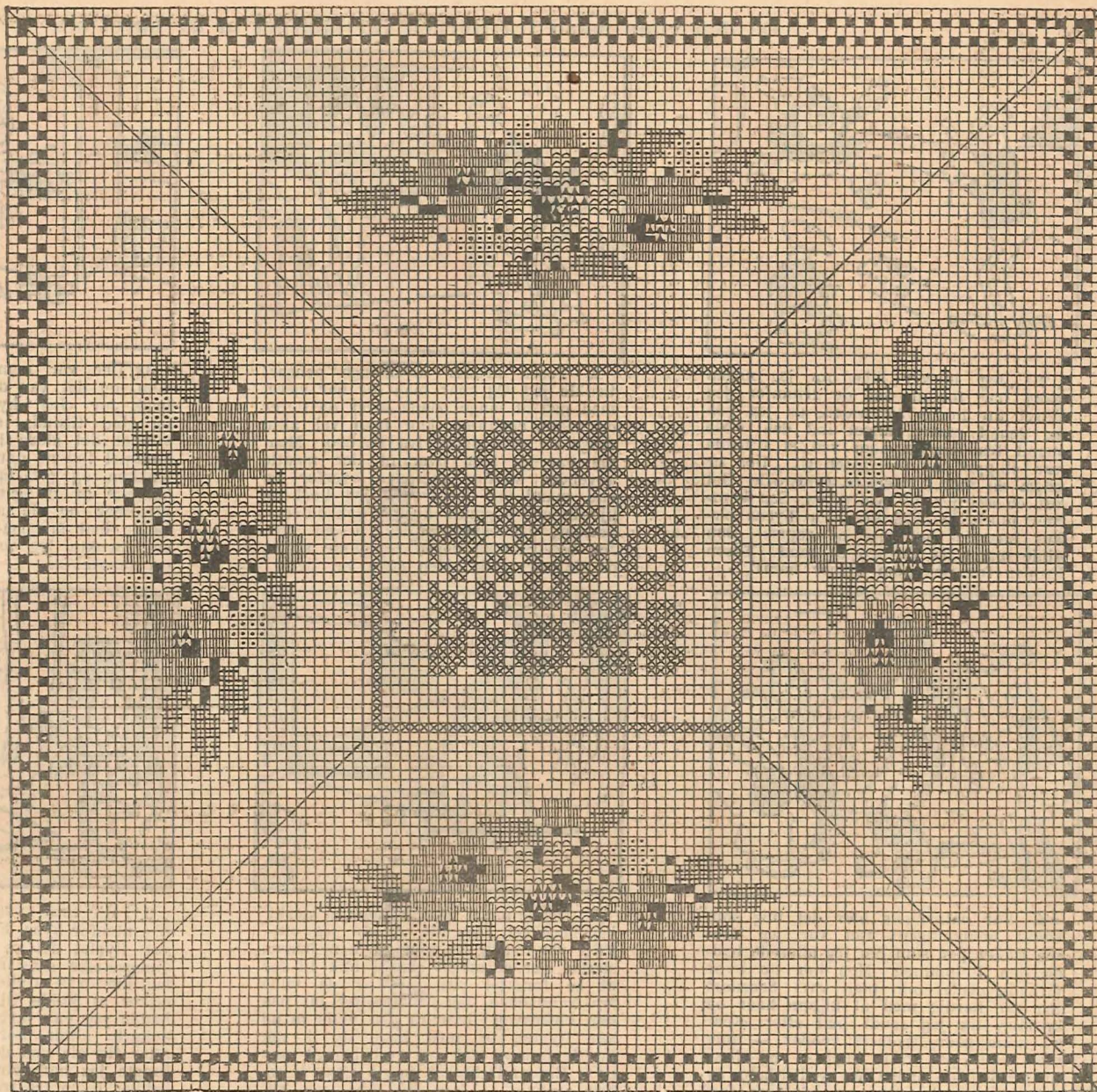
Bill. 5. Del av strikkearbeidet til listen bill. 3. (Virkelig størrelse.)

Man danner den spidse ende (se bill. 4) ved at ta 1 m. ind i hver rad, det vil si, man springer over den næstsidste m. i hver rad og vedblir til alle m. er brukt op. - Paa samme maate hekles den anden spidse ende i de første 33 opslagmasker.

Alle listens ytterkanter behækles med tette f. m., og i hver hjørnemaske hekles 3 f. m. i en m.

Bill. 6. Heklet kant til stofflisten bill. 2.

Bill. 7. Typemønster til natbordteppet bill. 3 i næstsidste nr. av bladet.

Forklaring af Tegnene til Afd. 7: lys lila, mørk lila, grøn, gul, brun, blegred, Hækling eller Filerestopning.

Den strikkede list bill. 3 paabegyndes ved den rette tværrand med hvitt bomulds-garn (ca nr. 6), idet man slaar op 27 m. (masker) og strikker: 1. pinde: Den første m. tas løs av, 7 v. (vrangmasker, 3 ganger avvekslende 2 r. (rette masker), 2 v., derpaa endnu 7 v., arbeidet vendes. - 2. pinde: 1ste m. tas løs av, 26 v., arbeidet vendes. - 3. pinde: Som første pinde. - 4. pinde: Som anden pinde. - 5. pinde: 1ste m. tas løs av, 9 l., 2 ganger avvekslende 2 r., 2 v., derpaa endnu 2 r., 7 v. - 6. pinde: Som anden pinde. - 7. pinde: Som femte pinde. - 8. pinde: Som anden pinde.

Man gjentar nu 1. til 8. pinde, indtil listen har den ønskede længde (se bill. 5 som viser strikkearbeidet i den virkelige størrelse). Spidsen strikkes helt vrang, og i hver pinde tas ind ved at strikke de sidste 2 m. vrangt sammen. Paa samme maate strikkes den anden spids i de 27 opslagmasker.

Kantene behækles paa følgende maate: 1 fast maske i en randmaske, 2 luftmasker, 2 slangmasker eller pinder om de lodrette sider av den sidste faste maske, 1 fast maske i den tredienæste randmaske som gjentas fra.

Typemønster til natbordsteppede med korsstingbroderi og heklet eller filert firkant.

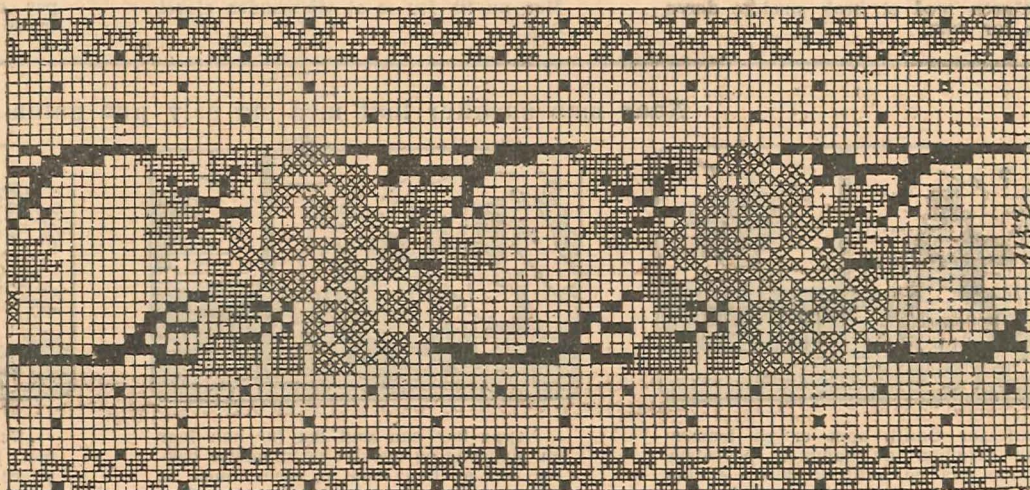
(Hertil hører bill. 7.)

Det pene mønster hører til natbordsteppet bill. 3 i næstsidste nr. av bladet og broderes med perlegarn paa korsstingstof. Idet vi henviser til beskrivelsen i det paagjældende nr., skal her bare bemerkes at midtpartiet enten kan utføres i korssting eller utfyldes med en heklet eller filert firkant.

Bord i korsstingbroderi til puter, tepper, skamler, løpere etc.

(Hertil hører bill. 8.)

Sys paa korsstingstof med perlegarn i de kulører, tegnforklaringen angir.

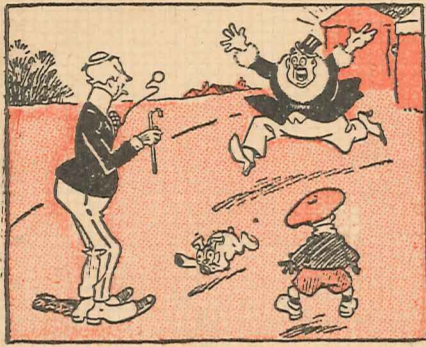

Bill. 8. Bord i korsstingbroderi til puter, tepper, skamler, løpere etc.

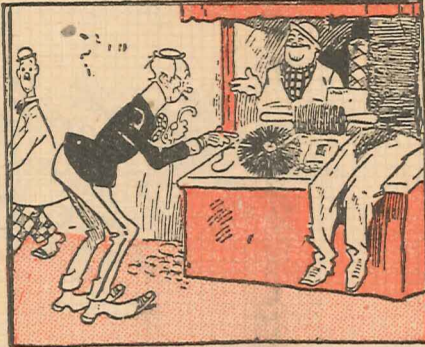
Forklaring af Tegnene til Afd. 8: gul, olivengrøn, sort.

Da den vilde mand fra Borneo var sluppet ut av buret sit.

1. „Jeg husker ikke om jeg nogen gang har fortalt om de triumfer jeg feiret for nogen aar siden, da jeg paa en gentil maatte fange ind den vilde mand fra Borneo, som ved et tilfælde var sluppet ut av buret sit. Det er ellers en meget interessant historie. Det var en dag jeg gik paa gaden. Saa kommer pludselig direktøren for byens cirkus farende mot mig og roper: „Den vilde mand fra Borneo er rømt! Tusen kroner for den som griper ham!“

2. Tusen kroner er mange penger! Tænkte jeg. Og naar man før har været med paa at fange baade løver og tigrer og vilde elefanter, kan man vel altid fange en vild mand fra Borneo. Men jeg var jo klar over at der maatte anvendes særlige metoder overfor en vild mand, og derfor gik jeg bort og kjøpte nogle gamle koste, kakkelovns-bjerg, kokusmalter osv. i en bod. Jeg betalte ikke meget for disse saker, da de var brukt. Men gode var de.

3. Der var nemlig lange haare paa dem, og det var disse haare jeg hadde bruk for. Jeg skyndte mig hjem, let og glad tilsinds, som om jeg hadde vundet det store lod. Og da jeg var kommet ind av døren, kastet jeg straks frakken og gikk igang med at klippe haarene av de gamle koste og gulvskrubber og de andre apparater jeg hadde faat fat paa. Og mens jeg klippede, tænkte jeg paa de tusen kroner jeg skulde faa.

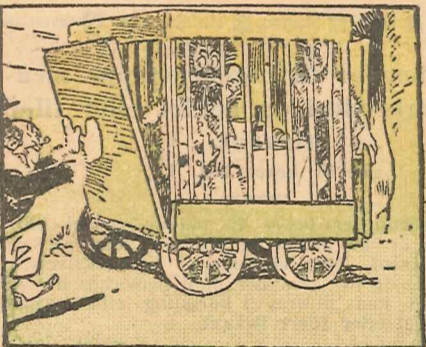
4. For naturligvis blev det mig som vandt belønningen! Det var jeg like-saa sikker paa som om jeg allerede hadde den i lommen. Men her nu hvor virkelig genial min plan var! Naasart jeg var ferdig med at klippe haar og børster, fik jeg sendt bud efter et par av mine gode, trofaste venner — folk med hode paa rette sted — og disse to gentlemen klæbet nu ved hjælp av fiskelimen alle haarene og børstene fast paa min krop.

5. Denne antok etterhaanden et sterkt haarebevoksning utseende, og da jeg omsider var ferdig fra mine venners haand, skulde der et meget skarpt blik til for at se forskjell paa mig og de vilde fra Sundøene. Jeg fik derefter fat paa den sirkusvogn hvorfra den vilde mand var flyktet, og med haab og i det bedste humor trak jeg avsted med vognen. Cirkusdirektøren luge etter i nogen avstand — han ses ikke paa bil-leidet.

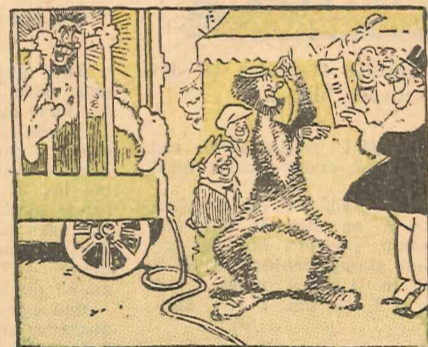
6. Mit maal var den skog som laa like utenfor byen. For at den vilde mand var flyktet dit sa min geografiske og etnografiske sans mig. Jeg har nemlig lagt merke til at vilde mennesker likefrem elsker at holde til i skoger. I vognen hadde jeg paa forhånd dekket det nydeligste kolde bord, og da jeg kort efter fik øie paa den vilde mand, overbragte jeg ham straks en særlig utsøkt lækkerliken fra frokostbordet i vognen.

7. Samtidig lot jeg manden forstaa — ved mine og gebarders selvfølgelig, for mit kjendskap til Borneosproget er endnu litt mangelfuldt — at der inde i vognen ventet ham mer av samme sort. Behøver jeg at si at han gikk i skeden! Atter hadde kulturmenneskets overlegne intelligens seiret over naturmenneskets svake begavelse! Ikke før var vildmanden kommet ind i vognen før direktøren med et brak smeldte døren igjen for ham.

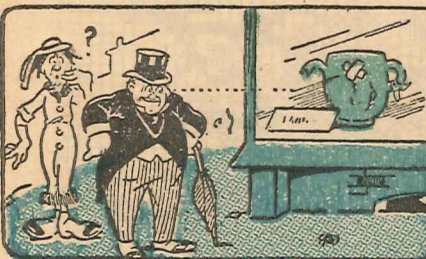

8. Jeg befandt mig paa dette tidspunkt ogsaa inde i vognen, og nu kunde naturligvis manden fra Borneo og jeg sat os til at spise frokost sammen, — der var mat nok — men jeg var ikke sullen akkurat i øieblikket, og derfor overlot jeg al maten til vildmanden og forlot stillfærdig spisesalen ut av reservulgangen i vognens anden ende og lukket derefter døren forsvarlig efter mig. Men nu fik jeg se at vildmanden elsket mig.

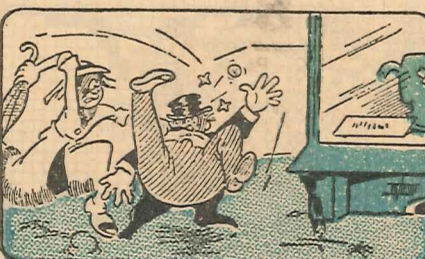

9. Det var ikke tale om at han vilde være alene, — han vilde absolut nyde mit selskap. Dette gav han tilkjende paa den utvetydige maate at rive og slite i burets slænger og brøte som et vildt dyr. Men jeg var som sagt ikke sullen, og foretrak at kjøre vognen med det ko bare bytte ind i byen, hvorefter jeg under store ovationer mottok den utallige belønning, og om aftenen gikk jeg paa teateret for at se vildmanden optræde.

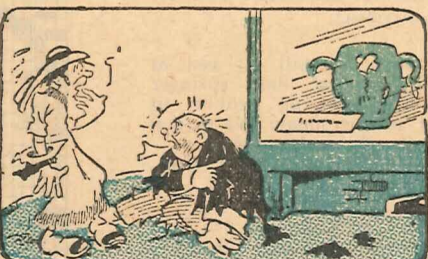
Naar man snakker høit med sig selv paa gaten.

Professor Smith som er en fremragende skjønn av gammel porcelæn, faar øie paa en antik krukke i et butikvindu. Det gamle skaar med halvanden hank avvinger ham begeistrede gledesutbrud: „Neil! For en krukke!“

Neppes har han sagt det for han faar en pludselig og uventet paamindelse bakfra om at han ikke er alene, men at der er andre mennesker i nærheten. Professor er saa overvældet at han maa sette sig.

„Det er uforskammet av slik en gammel fyr at bruke skjeldsord mot en yngre dame!“ sier den kvindelige fremtoning som har overfaldt ham. „Skjeldsord...? Det var krukken der i vinduet jeg tænkte paa!“ svarte professoren spaafærdig.

Smaapluk.

Herr Gulasson (viser overlegent frem: in diamant i sig): „Hvad vil De De gjøre hvis De hadde en slik ring?“
Herr Pettersson: „Rense neglene mine!“

Galant

Hun: „Jeg har kjøpt mig en yndig figur bort i galant r b tikket.“
Han: „Hvorfor det? Det har De jo paa forhånd.“

„Hold dog op med at roke, for de penge De har gitt ut til Løstak i Deres liv, kunde De nu ha kjøpt Dem eget hus!“

„Ja tak, i hver dag ha skjønt, i med i boerne og ærgreiser over skatier og dyre reparationer... nei... da røker jeg heller!“

For ængstelig.

Lagen (føler pulsen): „Jo, frue, Deres puls er ganske jevn og rolig.“

Frue: „Ja, men den anden haand... vil De ikke ogsaa føle efter der?“

Barbereren: „I en haarelikvir er vidunderlig, forleden kjøpte en herre en flaske... han var meget mer skaldet end De... og næste dag kom han igjen og kjøpte kam og børste.“

Den fortvilede far: „Værsaa god, brøt nu alt det dere kan... saa kan dere senere i livet faa høre hvad eders forældre har mattet dere med dere!“

Mellem artister.

„Hvor sulten ildslukeren ser ut!“

„Ja, det er da ikke saa underlig — med slike kulpriser!“

FORSÖK TRYKKNAPPEN TWINITY.

TWINITY, en ny og forbedret trykknapp fra U. S. A.

TWINITY vil gjøre bedre tjeneste end nogen anden trykknapp.

TWINITY er garantert ikke at ruste eller tape sin farve, og har en uslittelig fjær, som ikke slappes ved bruk.

TWINITY har avrundede kanter, og skjærer ikke tøiet, kan ikke ødelægges av strykejern eller rulle.

TWINITY vil tilfredsstillende alle behov, da den utkommer i 6 størrelser—i 2 farver, sort og hvitt, paa et smukt utstyrt kort.

Hvis Deres kjøbmand ikke har TWINITY paa lager, send os hans navn samt 1 dollar i amerikanske penge eller international postanvisning, og vi vil sende Dem portofrit 4 kort (eller 144 TWINITY trykknapper) i sort og hvitt.

FEDERAL SNAP FASTENER CORPORATION

25-29 West 31st Street Dept. GG New York, U. S. A.
Telegram adresse—Eiffesoffice Newyork All codes

!!! Skjønhet !!!

har oftest en større magt end rikdom, siger en av verdens største vismænd Aristoteles. Utenom den naturlige formdannelse, er hudpleien det viktigste av alle midler til at oppnaa og bevare skjønheten. Et i alle dele ideelt middel er Lady-Cream. Ved stadig bruk av Lady-Cream oppnaas en fin og frisk ansigtshud, paa samme tid elastisk, myk, klar og ungdommelig. Der findes intet andet skjønhetmiddel, som forener de bedste egenskaper paa hygieinens område med en saa straalende skjønhetvirkning som Lady-Cream. Forsendes overalt mot postoprav + porto eller løskudsbetaling i portioner a kr. 3,00 og 4,50. Forhandlere antages.

Internationall Kemisk Institut, Kristiania. Sven Brungst. 24.

Barberknive

fabrikeres og sælges fra Berg's Bolag, Eski.stuna. Skriv eft. katal. og Pristise.

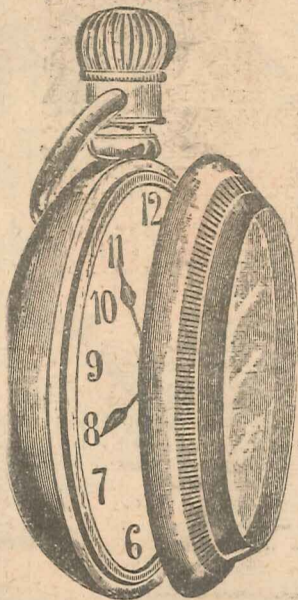
Dit eget billede som frimerke. Send mig dit billede og De erholder 24 stk. frimerkefotografier gummieret, færdig til paaklæbning for kun kr. 3,95 + porto pr. efterkr. Central-Agentur, Postbox 1505, Kristiania H.

Tegn abonnement paa **Allers Familie-Journal**

Send mig Deres navn

og adresse tydeligt paa 1 brevkort, saa skal De straks faa Dem tilsendt gratis min priskurant over **Uhre, Kikkerter, Barometre, Elektr. lommelamper, Trækspil, Broscher og Ringe** etc. **Haalands Uhrforretning, Stavanger A.**

Jernbanehret „REX“ kun 12 kr. 15 øre.

Kun hos os faar De et saa godt og solidt uhr til ovennævnte billige pris. Uhret er fint forsolvet, for- og bakkapselen er til at skrues av og paa, derfor er „Rex“ aldeles støvfrit og desuten forsynet med et ekte Schweitzerwerk, og vi gir paa dette uhr vor allerlængste garanti for god og sikker gang, nemlig i hele 5 – fem – aar. Hvert uhr blir naturligvis forinden avsendelsen omhyggelig efterset og reguleret. Uhret sendes pr. efterkrav. 2 uhre sendes portofrit. **Saa frent De ikke er fuldt ut tilfreds med uhret, betaler vi Dem alle Deres utlagte penge tilbake.** Vort forraa er yderst begrænset, indsend derfor bestilling **endnu idag.**

VAREMAGASINET A/S, Kristiania R.

Kjøp **„Allers Familie-Journal“.**

Haarfletter av rechte haar og i alle farver fra 9,00, 12,00, 15,00 og 20,00 kr. Prove av haaret indsendes. Exp. diskret mot opkrav. Nordregt. ll. E'nar Lehn Tro'dhjem.

Hvad er Deres navn?

Behag at sende mig Deres navn og fulde adresse, og jeg sender Dem da omg. og fr. min store prislise over 270 forskj. bøger, kort, cigarer og tobak samt m. a. ting. Oscar M. Jensen, Stavanger Ø.

Nyhed! Nyhed! Nyhed!

I sikkerhets barberapparater er „RATIO“. Av erfaring ved enhver, der har brukt de ældre modeller av barberapparater, at man med disse — selv de aller dyreste — har meget vanskelig for at blive ordentlig glat barberet. Ja, hvis man har stiv skjægvekt, er det absolut umulig. Med „Ratio“ derimot tar man straks skjægget like lrdtil huden — uten den ringeste fare for at skjære sig. „Ratio“ er dertil enkel og let at behandle. „Ratio“ er saunenlagbar, tar liten plads, „Ratio“ har bøiet blad, „Ratio“ er patentbeskyttet og „Ratio“ er billig, koster helt forsolvet og med et blad kun kr. 3,00 pr. stk. (Reserveblade pr. stk. 30 øre — 10 stk. kr. 2,80).

Af indkomne uttalelser, der beror hos os til eftersyn, hilsattes: »Da jeg har mottaget et «Ratio»-barberapparat, finder jeg at maatte udtaale min absolute tilfredsheit med samme. Det tar skjægget let og like indtil huden, hvilket jeg til sammenligning ikke har oppnaet med andre langt dyrere barbermaskiner.» Kristiania, 12/10 1919. O. Torgersen.

»Undertegnede, der har mottaget en «Ratio» barbermaskine finder den at være utmerket god og usædvanlig billig.» Kristiania, 14/10 1919. L. N. . . .

„Ratio“ leveres til anførte pris, utenbys mot forskudsbetaling eller efterkrav + porto fra: **L. Handberg & Co., Rusløkveien 12, Kristiania.**

Etableret 1847. **Allcock's Plastre**

ØNE MÆRKET.

Verdens mest udbredte utvoortes middel.

Mot hoste, forkelelse og svage lunger virker Allcock's plastre saavel forebyggende som lindrende. Forebygger at forkelelser sætter sig fast.

Gigt i skulderen lindres ved bruken af Allcock's plastre. Athleter bruker dem mod stive og ømme muskler.

Allcock's er det originale og ekte porøse Plaster. I over 60 aar har det været hovedmidlet mot alle slags smerter. Læg det paa hvorsomhelst der føles smerte.

Naar De trænger til en Pille Rent vegetabilsk. **TAG EN Brandreth's Pille** (Etab. 1752.)

FAAS PAA ALLE APOTEKER. ALLOCK MANUFACTURING CO., Birkenhead, England.

Skaldethed helbrødes fuldstæn lig

ved 1/2 aars bruk av min Elixir og Haarsprit. anbefales av flere læger. Utmerket resultat. Portioner til kr. 6,00, 8,00, 10,00, 12,00, 14,00 og 16,00 sendes mot efterkrav. Attester kan sendes mot 20 øre i frim. Torvgaten 14, Kristiania.

Pi bruker Nordström & Due?

Crème Suzon og Savon Crème Suzon!

Paris — Hotel Lutetia Første Klasses Restaurant. Diner — Koncerter. „Det mest moderne Hotel“ 43 Bd. Raspail. I. envenneise eller Plan og Tarif adresseres til Direktøren.

Skik og bruk i selskapslivet.

Kunsten at behage, bli omsværet og være en velset gjæst i selskaper, ved festligheter, paa baller, utflugter etc. **1,85** + Porto.

Denne glimrende bok indeholder næsten alt, hvad enhver kan ønske at vite om det moderne omgangslivs talrike pligter saavel imot sig selv som imot sine medmennesker. Det er en bok av utvurderlig værdi for dem, som ønsker at gjøre lykkelige og vilde fremgang. Det, at være korrekt til fingerspidserne i sin optrædning, sætter sit præg og vil altid vække beundring og respekt. Sendes mot efterkrav + porto.

Boken, som er trykt paa fint tykt papir og iøvrigt er i smuk utstyrelse, koster kun **kr. 1,85.**

Bestillingssedel til **A/S PROPAGANDA,** Brogaten 13. Fredriksstad.

Undertegnede ønsker sig tilsendt mot etterkrav + porto den i annoncen nævnte bok „Skik og Bruk i Selskapslivet“ til pris kr. 1,85.

Navn _____
Adresse _____
Poststation _____

A.F.N.

Nordisk Mønster-Tidendes

Abonnenter kan erholde tilskaarne **Snitmønstre** samt **Broderimønstre** mod Indsendelse af **Snitmønstertilleggets** Bestillingssedel samt 35 Øre i Frimærker. Ekspeditionen. Storgaten 49, Kristiania.

Lark teletet paa cirkusplassen i en liten by. Bakkepedekoration til Jule aki av komedien "Cirkusbarne". Det var bak disse lappede tellvægger at Peter og Bianca fik sit første indtukt i et omreisende cirkus' lile, bro-
 gede værdet. Men glorien og del rosenrote skjar, hvort de altid hadde set paa disse materiske teller og brogede rognor, skulde snart forsvinde bade hurtig og fuldstændig, for bare sult blev deres løn og piskesmæld deres
 omringning. Det er i disse omviseser at deres fortvilede flugforsøk snillike tilkom. Flugforsøk som dog stedse strander paa Alsels og Sorte Fells griske narvankenthet.